

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 169 / Ocak 1996 / 4,- DM

1996 UFKUMUZ DEVRİMİN ZAFERİDİR

Yılların önemi ancak yıllar sonra anlaşılır. Tarihin hangi kesitlerinde hangi gelişmelerin nasıl belirleyici roller oynadığını amaçlara ulaşıldığında daha iyi kavranır. Doğrular ve yanlışlar daha da netleşir. Ve bunların içinde yaşayan insan da kendini güçlü bir sorgulamadan geçirir.

Başarıların ve kayıpların nedenlerini aynada görür gibi olur. Belki bu genel bir doğrudur. Hatta herkesin bildiği bir gerçektir. Ancak gerekleri en çok yerine getirilmeyen veya bu gerçeğe göre en çok davranılmayan da budur. Dolayısıyla bugünde yapılanlara gelecek için, tarih için yapıldığı bilinciyle müca-

deleye yaklaşmayanlar ne kadar başarılı olurlar, bu tam bir tartışma konusudur. Bu kişiliklerin yeni bir tarih mücadelesi içinde yer almalarına rağmen tarihte iz bırakmaları da beklenemez.

Bugün ulaşılan büyük süreç ancak, büyük kişilik anlayışlarıyla karşılanarak kazanılabileceği kesinleşmiştir. Sonra-

dan pişmanlığı affetmeyecek kadar acımasız olan bu süreç doğru karşılanmıyorsa, tarihin büyük eylem militanları olarak rol oynanırsa, bir devrimi kazanılabilecek kadar anlamlıdır. Uğruna çok rahatsız olacak, çok yorulacak, çok düşünecek, çok yapacak ama bütün

Devamı 2. sayfada

Tarihlerin çatışmasında büyüyen SERXWEBUN 15. YILINDA

Günler, yaşamlar, olaylar yazılarak ve görüntülenerek tarihleşir. Gelecek de böyle yaratılır. Yapabilmek ve değiştirebilmek kutsal bir eylemdir, yeni bir tarihtir, bir başlangıç ya da dönüm noktasıdır. Her gelişme kendi döneminde etkilidir, otoritedir, dönüştürücüdür. Ama bunu tarihe yazmak, topluma ve insanlığa mal etmek, gelecek nesiller için derse dönüştürmek ve böylece gelecek asırlara taşımak için yazıyla, görüntüyle belgelenmesi vazgeçilmezdir.

Tarih görevini başarmak kolay değildir!

Bütün dünya insanlığının sorunları üst üste yığılmış çözüm bekliyor. İnsanlığın başına getirilen trajediler yaygınlaşıyor. Yaşam bozuluyor. Ruhsal ölüm neredeyse kanıksanıyor. İnsanın büyümemesi için şimdiki dünya egemenleri tarafından elden ne geliyorsa o yapılıyor. "Küçük adam"ların sayısının azalmasına izin verilmiyor. Büyüklük ve küçüklük kader olarak dayatılıyor. Adeta ilerici çağ gerici çağ olarak dayatılıyor. Ve insanlık yorgun düşürülüyor.

Genel insanlık içerisinde Kürdistan halkına dayatılan düşürülmüşlük her halkından daha kötü bir yerdedir. Şimdiki Türk özel savaş cumhuriyeti, topyekün bir ulusal imhayı her gün, her saat halkımızın başında bir Demoklesin kılıcı gibi sallıyor, zaman zaman vura-bildiğinde insanlığın başını uçuruyor.

Devamı 3. sayfada

BAFİKAN APO'YU ANLAMAK, DUYSUN VE SEVMEK

Zaferi kesinleştirmektedir

Tarihin başlangıcından bu yana, her önemli kesitte, her yeni çağda hiç şüphesiz halkların büyük mücadeleleri vardır. Bu anlamda hiçbir toplumsal gelişme, halkların alın-teri anılmadan gerçek yerini bulamaz. Bu kesindir ve hiç kimsenin ne yapılırsa yapılsın karşı çıkamayacağı kadar açık bir gerçektir. Tarih buna tanıklıktır. Zaten tarihi de yapan halkların bu mücadele gerçeğidir.

Bunun kadar tartışmasız olan bir gerçek daha vardır: Halkların mücadelesini tamamlayan önderlik gerçeği. Hiçbir halk mücadelesi yoktur ki, önderliksiz olsun. Hatta önderliğin güçlülüğü halk mücadelesinin başarısı şeklinde sonuç vermiştir. Önderliğin zayıflığı ise halk mücadelesinin yenilgisi biçiminde sonuçlanmıştır. Bunlar birbirini tamamlayan ger-

Devamı 7. sayfada

Tarihten günümüze YENİ İNSAN

"Toplumların derinden yaşadıkları bunalım süreçlerinde yol gösteren ve tayin edenler, genel olarak kahraman kişilikler olmuştur. Şarlatanlar ise bu bunalımların devrimci tarzda aşılması, yeni bir toplumsal düzenin kurulabilmesi önünde ve kahraman kişilikler karşısında engel olmaya çalışmışlardır."

Yazısı 20. sayfada

Aydın ve sanatçının aydınlanma ihtiyacı

Kürt edebiyatından sözetmek için, her şeyden önce Kürt ulusunun edebiyat potansiyelini yaratan durumlardan sözetmek gerekiyor. Hiçbir edebiyat, var oluşunu gerektiren bir toplumsal zemin olma-

dan var olmamıştır. Ya da, gerçekleşen edebiyat, kendisini toplumsal bir zemine göre biçimlemiştir.

Kürdistan'da daha doğrusu bir çerçeve olarak Kürt ulusunun yaşam alanlarında günümüze kadar oluşan toplumsal

zemin, her türden kültürel var oluş biçimlerine olduğu gibi, edebiyata da çok geniş bir zemin sunuyor. Bu, günümüzün en derin çelişkilerine sahip bir insan tipi olarak Kürt insanının, bütün insanlık tari-

Devamı 14. sayfada

Son taktik adımlar

ABDULLAH ÖCALAN

Devrimci mücadelenin her cepheden gelişmesi, ancak dönemin çok sağlam değerlendirilmesine dayanan taktiklerle ortaya çıkabilir. PKK gelişiminin en temel nedenlerinden biri de; siyasi ortama dolaylı veya kapsamlı bir güçle zamanında yaptığı müdahalelerdir. Teorik olduğu kadar pratik olmayı da bilmek PKK gerçeğinin en temel esaslarındandır. Teorik gelişim kadar, zamanında pratik adımların da ustaca ve yaratıcılıkla geliştirilmesi bugüne kadar kesintisiz yürütülen ve geliştirilen mücadelenin esas doğru tarzıdır. Ama bu esasların kadro yapımız tarafından özümsemiş, taktik önderliğin yaşam ve mücadele sahalarına uyguladığını söylemek zordur. PKK adına ne kadar teorik derinliği sağlamak istiyorsak, yine pratik adımları da yerinde atmaya çalışıyorsak, bunun tam tersi kadro yapımız tarafından siğ ve keyfi yaklaşımlarla boşa çıkarılmakta, çarçur edilmektedir. Gelişmelere çok sınırlı ve kendiliğindenci karşılık vermek kadro yapımızın bir özelliği olmaktadır. Yetersiz ve kabul edilmez durumları kadro yapımızın yoğunca yaşadığını bu tarihi sürecin temel bir özelliği olarak değerlendirmek

Devamı 16. sayfada

ŞEHİTLERİMİZ DOĞUŞUN GÜLLERİDİR

Abdulkadir Aydın, Ömer Durmaz, Ramazan Turpçu, Mesut Unsal, Gülşen Özdemir hevalerin anı yazıları

23-24-25. sayfalarda

1996 UFKUMUZ DEVRİMİN ZAFERİDİR

Baştarafı 1. sayfada

bunları da kesin kazanmaya göre ayarlayarak bir aşamadan geçerken herkesin bir kez daha dönüp kendi cüceliğine bakması, ne olup olmadığını görmesi zafer dönüşümünü yapması kutsallık derecesinde bir zorunluluktur.

Kürdistan Türkiye, Ortadoğu ve dünyadaki gelişmelerden anlaşılması ve sonuç çıkarılması gereken de bundan başka bir şey değildir. Bu anlamda yeni bir sınavın tam ortasında bulunuyoruz. Hepimizin bu sınavı geçme sorunu var. Bilinmelidir ki, bu sınav geçen hiçbir yılda ve süreçte yaşanmadı.

TÜRKİYE YENİ YILA GİREMEDİ

Türkiye cumhuriyet tarihinin en büyük siyasal krizini yaşıyor. Planlarını gerçekleştirmedi. Taktikleri ters tep-ti, kaybetti. Bu anlamda 1995 yılının son taktiği olarak 24 Aralık seçim-

yor. Provokasyonlarla, olayları dikkatleri başka noktalarda yığınlaştırmaya çalışıyor. Sorun olan değil olmayan sorunu gündemleştiriyor. Var olan siyasal ortamdan özel savaşı yürütecek bir hükümet çıkarılmıyor. Sorun RP'nin birinci parti çıkması, DYP ve ANAP'ın eşit sonuçlar alması değildir.

Ya da seçim öncesinde "Refah'la koalisyon yapmayacağız" sözlerinin sarfedilmiş olması değil. Bu, kamuoyuna yönelik büyük bir çarşıdır. Toplumun Türkiye gerçeğinin asıl kriz boyutunu görmemesi için gözler önüne çekili perdedir. Özel savaş rejimin idealindeki hükümet ANAP-DSP koalisyonuydu ve bu iki partiyle genelkurmaylığın yönlendirmesi altında bir sürecin götürülmesiydi. Beklenen proje başlamadı. Aslında özel savaş projeleri bu hükümetle başarılacaktı.

Cezaevlerine yönelik katliamla başlayan provokasyonlar zinciri daha devam ediyor. "**Kendi gündemini kendin yarat**" yaklaşımıyla Sabancı-lara yöneldi. Suikast uzun bir süre kullanıldı. Bu arada gazeteci Metin

Rus yolcuların oluşturduğu yolcu feribotu Karadeniz'de rehin tutuldu. Bir süre sonra Metin ve Sarah'ın aşkını gündemleştirdi. Son olarak da Ege'deki kayalıklara Türk bayrağının dikilmesiyle bir kez daha gündem saptırıldı. Türkiye'de gündem saptırması devam ediyor.

TC bu kadar basit ve çaresiz şekilde gündem oluşturmaya ihtiyaç duyacak kadar yorgun düşmüştür. Türkiye bir parçalanmışlığı yaşıyor. Egemen kesimde "**görüş birliği**" bitmiştir. Bütün temel sorunların kaynağı Kürdistan sorununun özel savaş yöntemleriyle halledilemeyeceğine, mevcut politikayla Türkiye'nin gittikçe çözümsüzlüğe doğru gittiğine inanların sayısı artmaktadır. Gündemin provokasyonlarla oluşturulamamasının bir nedeni de bu konuda bir birliğin, kalmamasıdır. Artık eski "**Milli mutabakat**"lar "**tek sesler**" geride kaldı, aşıldı.

Sorun gelip çözüme dayanmıştır. Ya çözüm politikalarına yönelinecek, ya da çözümsüzlük politikalarına. Özel

eski politikaların sonuç alamayacağı kesinleşmiş olmasıdır.

Özel savaş rejimi önüne bir plan koymuştur. Bunun üzerinde bölgesel ve uluslararası bağlantılar da vardır. Bu planı "güçlü" bir hükümetle yürürlüğe koyacaktı. Seçim sonuçları "güçlü hükümet" ayağını kırmış olsa da, tasarlanan plandan vazgeçilmiş değildir. Buna göre, Kürtler kabul edilecek, kültürel bazı haklar tanınacak; OHAL, koruculuk vb. sistemler boşluk yaratmayacak şekilde yeni düzenlemeler temelinde kaldırılacak. Bu kez halk "fail meçhul", "gözaltında kaybetme" vb. katliam türleri yerine bahsedilen "**haklar**"la PKK'den koparılmaya çalışılacak. Bununla birlikte Korkut Özal'ın önerdiği özel vurucu güçlerle PKK'nin "**beyin takımı**" imha edilecek ve geri kalan PKK eritilecek.

Aslında bu, kemalist politikaya kurban seçilen Turgut Özal tarafından düşünülmüş ve başarılı olamamıştı. Bu politikadan vazgeçilmiş yeni arayışlar içine girilmişti. Mesut Yılmaz'ın seçim öncesindeki "**Özalcılı-**

sözcülüğünü yapıyor. Seçim öncesinde çok kavgalı olan Mesut Yılmaz ile Çiller'in seçim sonrasında hiçbir şey olmamış gibi karşılıklı uyum gösterilerine girmesi bir taktiktir. Birbirlerini karşılıklı etkilemek veya etkisizleştirmek amaçlıydı. İki ayrı planın çatışma süreciydi. Çiller'in arkasında ABD vardır. Hükümet kurma görevi Çiller'e verilmesi ardından Mesut Yılmaz'ın ANAYOL koalisyonunun gerçekleştirilemeyeceği bir biçim rededi tavrı içerisine girmesi kemalist savaş yanlısı kliğin bir tavrıdır. Kişisel bir yaklaşım değil, genelkurmaylığın yönlendirmesidir. Çiller'e hükümet kurdurtmamak için çok ince hesaplar yapılmaktadır. PP ve ANAP görüşmesinde Yılmaz'ın açık kap bırakması, DYP'nin ANAP etkisine alınabileceği yönünde planlardı.

Şimdi iki eğilim arasında hükümeti birbirine kaptırmama mücadelesi yaşanıyor. Yılmaz, Çiller'in hükümet kurma yetkisini derhal cumhurbaşkanlığına iade etmesini isterken, Çiller yetkiyi iade etmeyeceğini ve bu sorunun kendisi ile cumhurbaşkanı arasındaki bir yorum olduğunu söylüyor. Bu ciddi bir durum ve karşıtlıktır. Bu çatışma devlet yöntemi içinde derinleşmeye doğru gidiyor. Dolayısıyla hükümet kurma sorunu her iki taraf açısından da hayattır. Hangi taraf hükümet olursa olsun, iktidar ve muhalefet arasında çatışma kızışacak. Önemli ve belirleyici olan budur. Belki son 15-16 yıldır ilk defa Türkiye için hükümet çok hayati bir araca dönüşmüştür. Eskiden zorlanmadan tek bir emirle güçler düzenlenebiliyordu. İktidar ve muhalefet yukarıdan belirlenebiliyordu. Şimdi değil. Her şey değişmiştir ya da değişmek zorunda kalmıştır.

Devlet içindeki karşıt eğilimler devleti parçalamak yerine devletin bütünlüğünü korumak amacındadır. Öncelikle bu böyle bilinmelidir. Karşıtlık, kutuplaşma bunu nasıl başarabileceği konusundadır. Bu anlamda her iki tarafın amacı ortak, ancak uygulamada karşıt. Böyle bir zıtlışmanın Demirel'in deyimiyle, kendi devletlerine zarar vermekte, ancak geline süreçte bu bir kaçınılmazdır. Her iki tarafta da güç toparlama çabası var. Bu yaklaşım ordu ve polis teşkilatları içinde de yansımalarını bulmaktadır. Bu politik eğilimlerin gittikçe belirginleşmesi ve aktifleşmesi hem polis, hem de ordu içinde tasfiyelere yol açmaktadır.

Bu durumun PKK'nin ilan ettiği ateşkes sürecinde yaşanıyor olması, durum için büyük politik avantajlar sağlamaktadır. Bazı duymalara göre devlet yönetiminin bir kesimi ateşkesin devam etmesinden yanadır. Güçlünkonak katliamının ateşkesi bozmak amacıyla yapıldığı ve savaşa karşı olan kesimin de desteklemediği, bu nedenle de söz konusu provokasyonun erkenden deşifre olduğu yaygın bir görüştür. Bu olasıdır ve anlaşılır. Çünkü ateşkes bozulup da bir daha savaş karşılıklı devam eterse, Türkiye'nin durumu ne olur sorusunu hiç kimse kesin cevaplayamaz.

Türk sermaye çevrelerinin devreye girmiş olmasının bu çıkmaz durumun gerçeği içinde değerlendirmek gereki-

lerinden umduğundan veya hesapladığından çok farklı bir sonuçla karşılaştı. Seçim sonuçlarında kendi siyasal yenilgisini çok iyi gördü. Aslında rejimin bütün yenilgisi seçim yenilgisinde özetlendi. Bu bir hazırlıktı; 1996 yılına planlı ve hedefli bir girişin hesaplarıydı. Siyasal tablo özel savaş projelerine ters ortaya çıkması, 1996'ya ilişkin bütün planların suya düşmesinin nedeni oldu. Sonuçta devlet çarkı durma noktasına geldi ve seçim yenilgisine bakılıp kaldı. Şu anda Türkiye'de uğraşılan bu yılın değil geçen yılın çözüme kavuşturulamayan sorunlarıdır. Ve şimdiki Türkiye 1995 yılının Türkiye'sidir. Bu Türkiye çok rahat yıkılabilecek bir Türkiye'dir.

Bu bunalımlı tabloyu yaşayan Türkiye nefes almaya zaman kazanmaya çalışıyor. Bunun için gündeme oynu-

Göktepe'ye çok ilginç bir şekilde sahip çıktı. Bu arada vahşet fotoğrafları yayınlanınca Türk devletini büyük bir telaş sardı. Bu telaşla yapılan açıklamaların hiçbir inandırıcılığı yoktu. Ve yeni bir provokasyona ihtiyaç duydu. Şırnak-Güçlünkonak yolunda 11 yurtseveri minibüste yaktı ve PKK'nin üstüne attı. Bu provokasyon anında deşifre edildi ve devlet suç üstü yakalandı. Ardından içinde çoğunluğunu

savaş eskisi gibi yürütülme koşullarına sahip değildir. Bir kesim dışında hiç kimse gönüllü olarak kirliliğe katılmıyor. Böyle bir durumda yürütülecek bir özel savaşın destekleyeni yoktur. Ne Türkiye'de ne de Batı'da PKK'ye karşı olan herkes, her çevre-örgüt ve devlet aslında imha şiddeti konusunda üzerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Daha kalan bir imha türü varsa onu da kullanırlar. Fakat kesin olan şudur ki,

ğ" buydu. Ona bunu söyleyenin genelkurmaylık olduğu, şimdiki sesizliğinden daha iyi anlaşılıyor.

Savaş ciddi bir boyut kazanmıştır. Türkiye'nin şansı kalmamıştır. Batı artık özel savaşı desteklemeyecektir. Kendine göre bir siyasi çözüm dayatıyor. Yardımları siyasi çözüm şartına bağlıyor. Genelkurmaylık bunu biliyor ve tavrını koyuyor. Özellikle Mesut Yılmaz ve Bülent Ecevit, bu tavrın

"1996 yılında PKK'nin karşısında varlık gösteren bir Türkiye yoktur. PKK'nin yaptıkları da, TC'nin yaptıkları da Kürdistan devrimini güçlendirmektedir. Kürdistan devrimi ikili kazanırken, TC de ikili kaybetmektedir. Hem kendi taktik hataları, hem de PKK taktikleri sonucu."

yor. Başkanlığını işadamı Bülent Eczacıbaşı'nın yaptığı TESEV (Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı)'nin bir "Kürt Barış Konferansı" yapma

mücadelesini daha iyi görmüş, hak vermiş ve sempati beslemiştir.

PKK MESAFAYI AÇIYOR

Türkiye tarihinin en ciddi krizini yaşadığını belirtirken, PKK'nin de buna karşılık en güçlü döneminde olduğunu özellikle vurgulamak gerekiyor. PKK hiçbir zaman her an için siyasal atımların yaratılabileceği koşullara ve imkanlara bugünkü kadar sahip olmadı. Türkiye'yi oldukça gerilerde bırakmış, aradaki mesafeyi açmıştır. Denilebilir ki, 1996 yılında PKK'nin karşısında varlık gösteren bir Türkiye yoktur. PKK'nin yaptıkları da, TC'nin yaptıkları da Kürdistan devrimini güçlendirmektedir. Kürdistan devrimi ikili kazanırken, TC de ikili kaybetmektedir. Hem kendi taktik hataları, hem de PKK taktikleri sonucu.

İnisiyatif bizdedir. Ulusal düzeyde olduğu kadar ululararası düzeyde de

etmektedir. Tersyüz edilen gerçekleri yerli yerine oturtmaktadır. Ve bunu büyük politik ustalıklarla başarmaktadır.

Tartışmalar PKK ve ateşkes üzerinde yoğunlaşıyor. Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu, ABD Kongresi ve devletlerinin parlamentolarında, yine uluslararası itibara sahip kurumlarda Kürdistan sorununun çözümü konusunda değerlendirmeler yapılıyor raporlar hazırlanıyor, yeni politikalar oluşturuluyor. Dünya egemenliğine oynayan devletlerden tutalım da sokaktaki insana kadar, Kürdistan sorununu duyan herkes, artık statünün ne olabileceği konusunda tartışıyor. Sorun, inkar edilebilecek düzeyi çoktan aşmıştır. Türk devleti bile inkar etme gücünü artık kaybetmiştir. ABD ve Avrupa'da kamuoyu oluşturuluyor. PKK için "terörist" denilebilecek ya da inandırabilecek bir neden bulunmuyor. Kürdistan sorununun çözümü ve kirli savaşın durdurulması için barış hareketleri doğuyor ve ilk pratiklerini sergiliyorlar. Koşullar ve po-

leşmiş olmasıdır.

Böyle bir politik zeminde hareket noktası ve perspektifi nasıl olmalıdır sorusunun cevabı önemlidir. Eskisi gibi değerlendirilemeyeceği kesindir. Olgunlaşan ve Kürdistan'dan yana politik yoğunlaşma yaşayan bu zemin her atılımı üretmeye hazırdır. Zaten bu yönüyle de ele almak gerekiyor. Politikleşen bir atmosfer tek yanlı işlemez. Belki bazı güçlerin lehine avantajlıdır ancak bundan rehavete kapılmamak gerekiyor. Dezavantajlı güçlerin yapacağı provokasyondur, komplo, süreci sekteye uğratmaktır. Dolayısıyla TC'nin olası uygulamalarına karşı uyanık olmanın gereği her dönemden daha yakıcıdır. Süreci atımlarla götürmemek, karşı-devrim cephesinin olası, komplolarına zemin yaratmaktır, nefes aldirtmaktır, süre kazandırmaktır. Bu da ciddi yenilgilerin nedeni olacaktır.

Türk devleti ağırlıklı olarak taktiklerini yenilmemek konusunda yoğunlaştı-

sal kurumlaşmaların hızla tamamlanması ve tam kapasiteyle çalıştırılması kesin olmalıdır. Devrimci diplomaside hamle üstüne hamle yapmanın en elverişli dönemine girilmiştir. Ulus olarak yeni gelişmelerin ağırlığına hazır olmalıyız. Ufkumuzu devrimin zaferine dikmeliyiz. 1996 yılı, şimdiden görüldüğü gibi çok amansız ve yoğun geçecektir. Buna hazırlıklı olduğumuz, buna güçlendiğimiz ve yenilediğimiz oranda kazanacağız.

Bu yılın Ulusal Kongre yılı olması da, Kürdistan çapında bir dönüm noktası olabilir. Hazırlıkları hızla yürütülen Ulusal Kongre, Kürt ulusunun beyin merkezi olma rolünü oynarsa, çok önemli gelişmelerin ortaya çıkması için hiçbir neden yoktur. Ulusal Kongre temelinde sağlanacak güçlü ulusal birlik, Kürdistan'ın her parçasındaki ve ülke dışındaki halkımıza yeni bir ruh, yeni bir heyecan verecektir. Ulusal Kongre artık geline aşamada ulusun birliği için şarttır. Bazı görüşler

girişiminde bulunması, mevcut devletin yönetimine ve partilerine duyulan güvensizliğin bir sonucudur. Eğer bugün Türkiye'de en yüksekte bulunan sermaye çevreleri Kürdistan gibi ateşten gömlek olan bir soruna ilişkin radikal söylemlerde bulunuyorlarsa, bu devletin bitiş noktasında olduğunu gösteriyor. Bu durum aynı zamanda çözüm sürecinin yaşandığına da işaret etmektedir.

Buradan çıkan sonuç, Türkiye'nin iyiden iyi bir yol ayrımında olduğudur. Çözümüzlükte ne kadar ısrar edilirse, çözüm yanlıları o kadar güç toparlar.

Devletin kendi içinde böyle bir anlaşmazlık ve parçalanmışlık durumu yaşanırken halk muhalefeti de politikleşmekte, tavrını radikalleştirmektedir. Çeşitli barış inisiyatifleri, çözüm platformları, demokratik hareketler vb. girişimler hem yaygınlaşmakta hem de güç kazanmaktadır. Toplum giderek sistemden kopmakta, özel savaş politikalarına karşı tepkisini örgütlülüğe dönüştürmektedir. Baskılara, katliamlara anında karşılık vermektedir. Devletin son günlerde Metin Göktepe'nin katledilmesi olayı üzerinde durduğu gibi bazı beklenmeyen tutumlara girmesi, toplumun geldiği patlama noktasından duyduğu korkudur. Kitleler her vesilede barış yanlısı sloganlar atmakta, kirli savaş reddetmektedirler. Kaldı ki bütün toplum özel savaş tarafından vurulmuş, tahribata uğratılmıştır. Sistem dışına çıkan kitleler, Kürdistan halkının

PKK taktikleri işlenmekte ve ciddi sonuçlar almaktadır. PKK mevcut siyasal süreci Kürdistan devrimi lehine dönüştürmek için, politikalar üretmekte, çözüm projelerini geliştirmektedir. Ne TC sömürgeciliği ne de Batı emperyalizmi PKK siyasal çözüm perspektif karşısında karalayıcı bir iddiada bulunamaktadır. PKK, kendisine karşı çok kötü kullanılan silahların mekanizmasını altüst

litik atmosfer böyle bir gelişme için fazlasıyla elverişlidir. Her şey umut vaat ediyor. Bir Avrupalı yazarın değerlendirmesinde dile getirdiği gibi, "PKK'siz çözüm, Kürtsüz 'Kürt' çözümüdür." Artık bu noktaya ulaşılmıştır ve genelleşmiştir. Bu doğru görüşün kabul edilip edilmemesi önemli değil. Dikkate alınması gereken nokta, bu görüşün ortaya çıkmış ve ilgili çevrelerde yer-

riyor. Bunun içinde psikolojik savaşa oldukça ağırlık veriyor. Şimdiki durumuyla kirli savaş kazanamayacağını, ya da bu şekilde sürdüremeyeceğini biliyor. Askeri olarak saldırıda olabilir ancak siyasal olarak bir savunmayı yapıyor. Sosyal gerileme sürecini durdurmak için var gücüyle yükleniyor. Zamana ve bu zaman içinde toparlanmaya ihtiyacı var. Rakip gücün bu zayıflığı, siyasal yüklenmelerin gerekçesidir. Bunun başarılması için taktiklerin zenginleştirilmesi, yüklenme noktalarının iyi tespit edilmesi için iç siyasal tartışmaların yaygınlaştırılması, nelerin yapılabileceği konusunda platformların oluşturulması gerekiyor. Her zemin bir fırsattır, bir imkandır. Güçlü bir inisiyatif güçlü kazandırır.

Bu güçlü yoğunlaşma olmak zorundadır. Düşman günlük politika yürütü-

"Ulusal Kongre'nin erken olduğu" gibi yaklaşımlarla sürecin dışında kalıyorlar. Ulusal Kongre'nin dışında olmak ancak bu güçlerin kendilerine kaybettirir. Kürdistan halkının büyük öfkesini üzerine çekeceklerdir. Yabancı güçler ve Kürt ulusunun düşmanları bugün, Kürt ulusunun birliğini tehlikeli görüyor ve böyle bir birliğin gelişmemesi için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Çünkü Kürt ulusunun birliği Ortadoğu'da yepyeni bir durum yaratacaktır, şimdiden altüst olan dengeler görülmemiş düzeyde bir kez altüst olacaktır. Bu da devrimdir. Elbette, Kürt ulusunun birliği emperyalizmi rahatsız ediyor. Kürdistanlı güçlerin bugün Ulusal Kongre gibi tarihi bir çalışmanın dışında kalmaları devrimin ancak süresini uzatabilir. İşte daha erken bir devrim için Ulusal Kongre'ye

Tarihlerin çatışmasında büyüyen

SERXWEBUN 15. YILINDA

Baştarafı 1. sayfada

Bu da bir tarihtir. Bu tarihe karşı ölümüne direnen halkımızın PKK önderliğindeki kurtuluş savaşı da bir tarihtir. Tarihlerin çatışmasıdır bu. İlerici tarih ile gerici tarihin büyük egemenlik savaşıdır.

Serxwebun gazetesi tarihlerin çatışmasını 14 yıl boyunca adım adım izledi; yazdı, değerlendirdi ve yorumladı. İlerici, devrimci tarihin, bütün zorluklarına rağmen gerici tarihin üzerine amansız gidişini belgeledi. Gücünden, temposundan hiçbir şey yitirmeden maratonunu sürdürdü. Ortadoğu'nun karanlık ülkesi Kürdistan'ın hangi mücadele taktikleriyle, hangi fedakarlık ve kahramanlıklarla aydınlandığını yazılı belgeler haline getirdi. Bugün çağdaş ulusal kurtuluş tarihini yazmak isteyen her tarih bilimcinin ilk başvurusu gereken bir kaynağa dönüştü. Belki savaş içinde yaratılan tarihin bütün ayrıntılarını inceleyememiş, yansıtamamıştır, ama bütün temel süreçler ve bu süreçlerin belirgin geliş-

meleri kaydetmiştir.

Serxwebun, Kürdistan ve parti tarihimizi belgelemekle aynı zamanda bu tarihin önemli ve uzun soluklu bir gazetesi olma ünvanını da kazanmıştır. Serxwebun'ün gücünü Başkan APO'dan, PKK'den, savaşan özgürlük kuvvetlerinden ve halktan alarak, bu yeni tarihin belgesi olma şansına erişmiştir. Serxwebun PKK gerçekliğine bağlı olarak devrimci basın-yayın alanında kesilmeyen bir soluk olmuş, her türlü şart altında hedefine ulaşmanın mücadelesini vermiştir. Kesintisiz devam eden bu mücadelesiyle, Kürdistan halkına, devrimi yaşatma, taşıma, özel savaş tarafından daraltılmaya çalışılan ufukları aydınlatma sorumluluğunu yüklenmiştir.

Bakış açısıyla, süreçlere yaklaşımıyla, pratik çalışmasıyla yeni bir üslup yaratmıştır. Ucuz ve biçimsel gazeteciliğin alternatifini büyük ve kutsal emeğe dayalı bir anlayış yerleştirmiştir. Eski ve çürümüş dünya-

dan kalma istemin ve rüzgarın peşinde sürüklenmek yerine, yeninin benimsenmesi ve yükselişin bayrağı olmuştur. Görevlerinin ağırlığı altında güçlenerek, doğru siyasal çizgide ufkunu geniş tutmuştur, geleceğin perspektifini sağlam bir şekilde oturtmuştur. Bu özelliğiyle Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinden ayrılmaz bir parçaya dönüştürmüştür.

Serxwebun, bir yılı daha geride bırakıp 15. yılına girerken, 14. yılından daha güçlüdür. Güçlülüğünü söylemin pratiğine dönüştürerek kanıtlayacaktır. Halkımızın, dostlarımızın ve kadrolarımızın beklentilerine cevap vermeyi hedeflerken, daha güçlü perspektiflerden hareket edecektir. Ve dolgun içeriğiyle aydınlatıcı ve yol gösterici olacaktır.

Yeni bir yıla giriş vesilesiyle halkımızın, dostlarımızın ve bütün okurlarımızın 1996 yılını büyük düşüncenin büyük eylemiyle kazanmasını diliyoruz.

"Mesut Yılmaz'ın ANAYOL koalisyonunun gerçekleşemeyeceği bir biçim redci tavır içerisine girmesi kemalist savaş yanlısı kliğin bir tavrıdır. Kişisel bir yaklaşım değil, genelkurmaylığın yönlendirmesidir."

yor. Bugün söylediğini yarın söylemiyor; bugün yaptığını yarın yapmıyor. Ya da yarın neyi nasıl yapacağı kolay kolay bilinmiyor. Bu ciddi siyasal sürecin mutlaka dikkat edilmesi gereken bir özelliğidir. Siyasal temsil olayı en çok bu dönemin ihtiyacı durumundadır.

Bir yandan düşman cephesini kontrolde tutarken, siyasal taktiklerin sonuçları ulusal inşaya dönüştürülmelidir. En sıradan kazanımın boşa gitmemesi, ulusal örgütlenmenin bir parçasına dönüştürülmesi önemli ve gereklidir. Ulu-

gitmek gerekiyor. Bu fırsatın kaçırılmaması gerekiyor.

1996 yılının bütün sorunu, bu yıl militanlığın ölçülerini eksiz yakalamaktır. Parti Önderliği'nin perspektif ve çözümlerine derin yaklaşarak, özümleme mutlak olmalı. Hiçbir kişilik yetmezliği, hiçbir sorun artık kabul edilemez. Her şey devrim ve kazanmak için seferber edilmelidir. 1996 yılına herhangi bir yıl gibi yaklaşım olamaz. 1996 devrim keskinliğinde bir yıl olacaktır.

DÜNYA VE KÜRDİSTAN

1995 sonbaharında ABD, dünya-

nın birçok sorunlu bölgesine hemen hemen aynı anda ve çok yönlü siyasal, diplomatik ve askeri müdahaleler gerçekleştirdi. Denilebilir ki, bu müdahaleler, dünyamızın siyasal ve diplomatik gündemini koşullayan ve yönlendiren bir niteliktedir. Hatırlanırsa, Bosna-Hersek'e NATO bombardımanı ile ABD'nin diplomatik atağı aynı anda başladı. Yine aynı dönemde Dublin zirveleri peş peşe birbirini izledi. Irak'ta yaşanan "Damat krizi", Ürdün'ün Irak politikasında öne çıkarılması, "Ortadoğu Barış Süreci"ne imve kazandırılması gibi gelişmeler, hemen hemen aynı dönemde yaşandı. Buna Yunanistan ve Makedonya anlaşmasını da eklemeliyiz.

Balkanlar ve Ortadoğu'da meydana gelen bu gelişmelerin ortak bir özelliği var. Hepsisi de ABD'nin inisiyatifinde gelişen gelişmelerdir ve bir dünya stratejisine oturuyor. Diğer emperyalist merkezler, dünyaya biçim verme doğrultusundaki bu stratejik girişimleri izlemek, ya da ABD'yi desteklemek durumunda kalıyorlar. Ciddi bir ağırlıkları hemen yok gibidir.

Dikkat çekici bir nokta daha var: ABD, Bosna olaylarında harekete geçirdiği NATO'yu yeni döneme uyarlama kararlılığında görünüyor. Bu noktada Avrupalı dostları karşısında ek bir üstünlük sağlamış bulunuyor.

Görülüyor ki bölgemizde, yakın çevremizde ABD damgalı baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmeleri anlamak, dünyamızın mevcut halini, güç ilişkilerini ve olası gelişme eğilimlerini incelemek gerekiyor. Kaldı ki, ABD'nin söz konusu dünyaya biçim verme ve "istikrar kazandırma" atağının önemli bir ucu, doğrudan Kürdistan'a dokunuyor. Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'daki gelişmeler, çatışmalar, müdahaleler bizi yakından ilgilendiriyor. Dolayısıyla dünyamızın halini ve yaşanan güncel gelişmeleri biraz anlamaya çalışmak bizim için bir zorunluluk oluyor. Önce dünyamızın çok genel bir panoraması hakkında birkaç not düşmek istiyorum.

KAPİTALİZM YENİLGİYE UGRAMIŞTIR

Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra dünyamızda yaşanan gelişme eğilimleri, çelişki ve çalışmalarını varlığını sürdürüyor. Değişik biçimlere bürünse de durum böyledir. Dengesizlik, genel düzensizlik, merkez kaç eğilimlerine görece bağımsız davranma durumları ve çatışma etkenleri, dönemi etkilemeye devam ediyor. ABD'nin dünya liderliği ve jandarmalığı, yani tek kutuplu dünya, içinde çok kutuplu-

"Bu dünya hali, bir uluslararası devrim niteliğinde olan

Kürdistan devrimi için önemli olanaklar, fırsatlar ve elverişli koşullar sunuyor.

Fakat tuzaklar, handikaplar da az değildir. Burada önemli olan dünyamızın bu halini, olanak ve tuzakların doğru bir tarzda ve titizlikle izlemek, incelemek ve devrimi sonuna kadar yararlandırmaktır."

luk eğilimini taşısa da dünyamızın önemli bir gerçeğini yansıtıyor.

Sovyet sosyalizminin yıkılışından sonra ortaya çıkan ve bugün devam eden dünya durumunu şu noktalarla özetleyebiliriz:

● Sovyet sosyalizminin yıkılışıyla birlikte iki kutupluluğa dayanan dünya dengeleri ve dünya düzeni bozuldu. Değişim yerindeyse "dünyanın çivisi çıktı!" Ortaya çıkan bu dengesizlik, bugüne kadar aşılabilmiş değil. Tek kutupluluk, dünya düzensizliği ile birlikte yol alıyor. Fakat, bu bir geçiş dö-

onun ideolojisi için ağır bir yenilgi anlamına geliyor. Sosyalizme, bu yenden kitlesel yöneliş önemlidir. Yönelindikleri sosyalist partilerin niteliği ve gerçek kimliği ne olursa olsun, geniş yığınların sosyalizme yönelmelerinin dünya çapında ideolojik ve moral etkileri olacaktır. Kapitalizmin "ebediliği" safatasının bu kadar erken açığa çıkması, dünya sosyalist hareketi açısından önemli bir güç ve moral etkenidir. Sosyalizm, yeniden dünya çapında yükselme eğilimine girmiştir. Önümüzdeki yıllarda bunun daha çar-

rincisi egemen yan olsa da, iç içe geliyor. Ulusal sorun ve çatışmalar, kadın ve çevre sorunları, barış gibi eğilimler etkinliklerini sürdürüyorlar.

● Yeni sömürge ülkeler, her türlü yoksulluğun, geriliğin, baskı ve barbarlığın odaklandığı alanlar olmaya devam ediyorlar. Buralarda toplumsal mücadelenin nesnel zemini güçlüdür ve devrime aday ülkeler konumundadırlar.

● Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar, ulusal ve toplumsal çatışmaların şiddet boyutlarında yaşandığı, dünya-

koşullar sunuyor. Fakat tuzaklar, handikaplar da az değildir. Burada önemli olan dünyamızın bu halini, olanak ve tuzaklarını doğru bir tarzda ve titizlikle izlemek, incelemek ve devrimi sonuna kadar yararlandırmaktır. Bunun doğru bir taktik ve stratejik önderlik gerektirdiği de açıkça ortadadır.

Yukarıda çizilen genel dünya tablosu, bir-iki boyutuyla biraz daha somutlaşmaya ve çözümlenmeye muhtaçtır.

EMPERYALİST TERÖRÜN YÜKSELİŞİ

Biliniyor; Sovyetler Birliği çözüldü dağıldıktan sonra ABD, tek başına dünya lideri olarak kaldı. Bu konumunu sürdürmek, daha da güçlendirmek, bütün taraflara kabul ettirmek için çeşitli ideolojik ve stratejik çizgiler geliştirdi. "Yeni dünya düzeni" kavramı, "globalleşme" gibi terimler, bu süreçte ortaya atıldı. Yine "Global istikrar" dedikleri bir doktrin ortaya atıldı. Bu doktrin ABD'nin liderlik ve jandarmalık konumunu bütün dünyaya kabul ettirme anlayışıdır. Özü çok basit ve anlaşılabilir; "Dünyanın herhangi bir yerinde 'istikrar bozucu' bir gelişme, 'ABD'nin ulusal çıkarlarına aykırı' ve bir tehdit olarak değerlendirilecek. Bu olaylara yapılan siyasal-diplomatik, ekonomik ve askeri müdahaleler meşru görülecektir." "Global istikrar" denilen stratejik çizginin daha somut öğeleri var.

● Dünyamız, soğuk savaş sürecinde veya I. Dünya Savaşı öncesi gibi rakip bloklara bölünmemelidir. ABD liderliğine dayalı tek kutupluluk olduğu gibi devam etmelidir. Yani ABD'nin liderliği ve jandarmalığı tartışmasız kabul edilmeli ve bu gerçekliğe boyun eğilmelidir.

● Birinci noktanın uzantısıdır. Rakip bir süper gücün ortaya çıkışı engellenecektir. Bush yönetimi döneminde hazırlanan "Strateji Rehberi Taslağı" adlı belgede bu istem açıkça vurgulanıyor. Şöyle deniliyor:

"Doğu Avrupa ve Rusya'da sosyalizme kitlesel bir yöneliş var. Bu, kapitalizm ve onun ideolojisi için ağır bir yenilgi anlamına geliyor. Sosyalizme, bu yenden kitlesel yöneliş önemlidir. Yönelindikleri sosyalist partilerin niteliği ve gerçek kimliği ne olursa olsun, geniş yığınların sosyalizme yönelmelerinin dünya çapında ideolojik ve moral etkileri olacaktır."

de etkileri ve yansımaları olacaktır. Bu deneyimden çıkarılması gereken ders şudur: Artık emperyalist merkezler de tekin değildir; toplumsal çelişki ve çatışmalar, buralarda da önemli bir gelişme dinamiği olacaktır!

● Dünyamızda dev boyutlu merkezleşme ve tekelleşme ile merkezkaç ve bağımsızlaşma eğilimleri, bi-

emperyalizmin yakaladığı ideolojik ve moral üstünlük, çözülmeye ve erimeye başlamıştır. Devrim ve sosyalizm seçeneğinin hızla gelişme ve halkların gündemine girme şansı ve koşulları her zamankinden daha fazladır. Bu dünya hali, bir uluslararası devrim niteliğinde olan Kürdistan devrimi için önemli olanaklar, fırsatlar ve elverişli

"ABD'nin ana stratejisi, önemli bir politik-askeri rakibin ortaya çıkmasını önlemektir." Gerçi daha sonra ABD yönetimi anılan bu taslağı kabul etmedi. Böyle bir stratejilerinin olmadığını açıklayacaktı; ancak bu "geri adım" atışın fazla bir önemi yoktu. ABD, dünya politikasını, anılan stratejik hedefe göre yürüttü.

● Yukarıda vurgulanan iki nokta-
nın hem nedeni, hem de sonucu ola-
rak dünyanın istikrarı, ABD'nin dünya
liderliğine ve jandarmalığına bağlıdır.
Yani ABD lider kalırsa ve bunun ge-
reklerini tam yerine getirirse, herkes
bu gerçeğe boyun eğerse, işte o za-
man dünyanın istikrarı sağlanmış
olur.

● "Global istikrar" doktrininin en
önemli unsurlarından biri de başta
ulusal kurtuluş ve sosyalizm hareket-
leri olmak üzere bütün anti-emperyalist
ve sistem karşıtı eğilimleri bastır-
mak, gelişmelerini kolektif bir çabayla
engellemektir. "Terörist devlet", "terö-
rist örgüt" kavramlarının daha sık kul-
lanılması boşuna değildir. Anılan
uluslararası karşı-devrimci politikayı
meşrulaştırmak ve haklı göstermek
içindir.

● Eski reel sosyalist ülkeleri bir an
önce sisteme bağlayıp istikrara ulaştır-
mak, kapitalist geri dönüşü güven-
ce altına almak, "global istikrar" dok-
trininin diğer önemli bir unsurudur.

Dikkat edilirse, ABD'nin çeşitli böl-
gelere askeri müdahalesi, siyasal-dip-

önemli ölçüde etkili olduğunu kabul
etmemiz gerekiyor. Kaderi henüz çok
belli olmamasına rağmen "Basra Ba-
rış Süreci", ABD inisiyatifinin en so-
mut sonucudur.

Bilindiği gibi Bosna-Hersek, bir-

haline gelmişti. Bosna, ABD, AB ve
Rusya arasındaki ilişki ve çelişkilerin
kesiştigi, buluştuğu ve çatıştığı bir
alan oluyordu. Bu sınavdan başarılı
çıkan, hiç kuşkusuz bölge ve dünya
siyasetindeki ağırlığını alabildiğine

ABD'nin siyasal ve askeri üstünlüğü
karşısında karşı bir ağırlık oluşturu-
maktan uzak görünüyordu. Ancak bu
AB'nin her zaman bu konumuyla yeti-
nileceği anlamına gelmez. Tersine
Fransa ve Almanya, ABD karşısında

Bu nedenle ABD, PKK'ye oldukça
öfkeli. "En tehlikeli terör örgütü"
kararlamasında bulunması boşuna
değildir. Ulusal kurtuluş mücadelele-
rinde bölge devrimini, kendi Ortado-
ğu politikalarının sonunu görüyorlar.
O nedenle saldırıyorlar; tarihin en
büyük soykırım ve tehcir hareketle-
rinden birinin suç ortaklığını yapmak-
ta sakinca görmüyorlar. Bunu açıkça
yapıyorlar. ABD, ulusal kurtuluş mü-
cadelesini ve PKK'yi dünya çapında
tecrit etmek ve boğmak için yoğun
bir siyasal, diplomatik ve psikolojik
savaş içindedir. Her fırsatta PKK
adını da anarak karşı tavırları açıkla-
ma gereğini duyuyorlar. Bu, ABD'nin
PKK düşmanlığını gösterdiği kadar,
aynı zamanda PKK'nin devrimci gücünü,
sistem karşıtlığını da kanıtlıyor!

Öte yandan uzun süredir oturtul-
maya çalışılan "Ortadoğu barış sü-
reci", ağır aksak yürütülmeye çalışı-
lıyor. Fakat önünde ciddi engeller
var. Filistinliler içinde olduğu gibi, İsrail-
railliler arasında da "Barış Süreci"ne
muhalif olan güçler var. İzak Ra-
bin'in bir Yahudi tarafından öldürül-
mesi sürecin önündeki handikapları
yeterince gösteriyor. Fakat bu nok-
tada ABD ısrarla; İsrail yönetimi ile
Arafat bu süreci derinleştirmek için
her fırsatı değerlendiriyorlar. Rabin
suikastini, süreci hızlandırmada bir
vesile yaptılar.

"Ortadoğu barış süreci"nin bir aya-
ğını da Suriye oluşturuyor. Bir ara ke-
sintiye uğrayan İsrail-Suriye görüş-
meleri yeniden başlamıştır. Bunun ne
sonuç vereceğini bugünden kestir-
mek güç.

Sovyet sosyalizminin dağılmasın-
dan sonra yaşanan dengesizlik, çatış-
malı ve karmaşalı durum derinle-
şerek devam ediyor. ABD, askeri si-
yasal üstünlüğünü, liderlik ve jandar-
malık konumunu dünyanın her tara-
fında kurumsallaştırmak, güvence altı-
na almak biçiminde özetlenebilecek
bir dünya stratejisi izliyor. Bu, "Ame-
rikan barışı" olarak lanse ediliyor.
Fakat önünde ciddi engeller, kontrol
edilemez eğilim ve güçler var. "Yeni
dünya düzenini" egemen kılma ça-
baları ile düzensizliği koşullayan et-
kenler, önümüzdeki yılların çehresini
etkilemeye devam edecek gibi. Kısa
sürede dünyanın, hele Ortadoğu,
Balkanlar ve Kafkasya'nın dengeye
oturacağı, düzene kavuşacağı biçim-
indeki bir beklenti gerçeğe değil-
dir. Dünyanın çıkan çivisini, yeniden
yerli yerine çakmak o kadar kolay
değil, yılları alır. Dünyanın dengesiz,
düzensiz, belirsiz ve kararsız hali,
devrimler için, en başta Kürdistan
devrimi için bir dizi olanak ve fırsat
anlamına geliyor. Elbette yararlan-
masını bilmek gerekiyor.

Öte yandan emperyalizmin kadr-i
mutlak olmadığını, bütün gelişmeleri
kontrol etme olanağına sahip olmadı-
ğını vurgulamamız gerekiyor. Gü-
ney'de geliştirdiği Dublin sürecinin fi-
yaskosu bunu çok çarpıcı bir biçimde
kanıtlıyor. Eğer doğru bir çizgi ve ön-
derlikle müdahale edilirse, başarı ve
zafer kesindir. Kürdistan devrimi ve
onun her aşaması, bunu fazlasıyla

*"ABD, ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi dünya çapında
tecrit etmek ve boğmak için yoğun bir siyasal, diplomatik ve psikolojik
savaş içindedir. Her fırsatta PKK adını da anarak karşı tavırları açıklama
gereğini duyuyorlar. Bu, ABD'nin PKK düşmanlığını gösterdiği kadar,
aynı zamanda PKK'nin devrimci gücünü, sistem karşıtlığını da kanıtlıyor!"*

kaç yıldır çok kanlı çatışmalara, tra-
jik olaylara sahne oluyor. Bosna'da
çatışan taraflar, sadece Sırlar, Boş-
naklar ve Hırvatlar değildi. Bosna,
çok sayıda bölgesel ve uluslararası
aktörün doğrudan veya dolaylı ola-
rak içinde yer aldığı bir alan konu-
mundadır. 1995'in sonbaharına ka-
dar ABD, Bosna'da etkili bir rol üst-
lenmedi. İnisiyatif, daha çok Avrupa
Birliği ülkelerindeydi. En başta İngi-
lere ve Fransa inisiyatif sahibiydiler.

arttıracak, rakiplerini çok çok geride
bırakacaktı.

Birkaç yıldır Fransa, İngiltere ve
Almanya etkin olarak yer almasına
rağmen, Bosna olaylarında başarılı
olamıyorlardı. Geçen her gün bu dev-
letlerin etkisizliği biraz daha açığa çı-
kıyordu. ABD, bunu çok iyi bir fırsat
ve Balkanlar'da üstünlüğü ele geçir-
me etkeni olarak kullandı.

O zamana kadar el altında des-
teklenen, eğitilen ve silahlandırılan
Hırvatistan hareketine geçildi. Kısa
sürede Sırlar yenilgiye uğratıldı.
Aynı dönemde ABD inisiyatifiyle
Bosna'da NATO hava saldırıları ile,
Sırp mevzilerini dövmeye başladı.
Bosna'da siyasal ve askeri güç ilişki-
leri böylece değişmeye, Sırların
aleyhine dönmeye başladı. ABD ini-
siyatifinde başlayan bu askeri saldı-
rılarının diğer devletler tarafından des-
teklendiğini de hemen belirtmek ge-
rekiyor.

ABD bir yanda, NATO aracılığıyla
Sırları bombalarken, öte yandan da
diplomatik bir atak başlatıyordu. Bu,
Pax Amerikana'yı Balkanlar'a dayat-
ma girişimi oluyordu. Hava bombardı-
manlarının en önemli hedefi, Sırları
Amerikan Barış'ına "ikna etmeye" yö-
nelikti. Olayların gelişme süreci bilini-
yor. Sonuçta hava bombardımanları
etkili oldu, diplomatik ilişkiler sonuç
vermeye başladı. Amerika'da bir ha-
va üssüne kapatılan Bosna, Hırvat ve
Sırp liderlere barış, "Amerikan barışı"
dikte ettirildi. Emperyalist ABD'nin ini-
siyatifinde geliştirilen bir "barış"ın, ba-
rış olmadığını biliyoruz. Bal-
kanlar'daki sorunları, çapraşık çelişki-
leri dışarıdan müdahale ve dayatma-
larla çözmek mümkün değildir. ABD,
Bosna'ya "Amerikan barışını" dikte
ettirmekle, AB ve Rusya karşısında
bir adım daha öne geçti. Böylece bir
kez daha liderliğini ve aynı zamanda
jandarmalığını kabul ve tescil ettirdi.

Bosna'da taraflara dayatılan Ame-
rikan barışının bir unsuru daha var.
Bilindiği gibi, Sovyetler'in dağılmasın-
dan sonra NATO stratejisiz ve hedef-
siz kalmıştı. Bu nedenle birçok üye
ülke arasında tartışmalar geliyordu.
Bu tartışmalar bugün de sürüyor.
ABD, NATO'yu Avrupa'daki varlığı ve
çıkarları için gerekli görüyor; NA-
TO'yu AB ülkeleri karşısında siyasal
ve askeri üstünlüğünü kabul ettirmek-
te bir araç olarak düşünüyor.

Bosna için yapılan anlaşmada bir
ABD'li generalin komutasında tam
yetkili 60 bin kişilik bir ordu gücü ko-
numlandırılacağı hükme bağlandı. Bu,

askeri bir güç olabilmek için harıl harıl
çalışıyor ve hazırlanıyorlar. Savaş sa-
naysinde ciddi çalışmalar var; yine
"Avrupa Ordusu"nu geliştirme yönün-
de kayda değer adımlar atıyorlar. Öy-
le de olsa bugün AB devletleri, askeri
açıdan ABD karşısında rakip bir ağır-
lık oluşturmaktan uzaktırlar.

AB, bu zaafalarını ABD ile işbirliği
yaparak, uzlaşarak gidermeye çalışı-
yor. Örneğin Bosna-Hersek'te yer-
leştirilecek 60 bin kişilik NATO gücü
içinde Avrupa devletleri ve Almanya
da yer alıyor. Böylece hepten devre
dışı kalmamış oluyorlar; ikinci plan-
da da olsa söz sahibi olmaya çalışı-
yorlar.

KÜRDİSTAN VE ORTADOĞU

1995'in sonbaharında ABD'nin di-
ğer bir girişimi de Kürdistan'a yönelik
gelişti. Bunu Ortadoğu'ya yeniden bi-
çim verme sürecinin bir parçası ola-
rak algılamak gerekir.

Önce "Damat krizi" tezgahlandı;
Ürdün, Saddam karşıtı bir konuma
geçti ve cepheden tavır aldı. Ardın-
dan ABD'nin Güney Kürdistan'a yö-
nelik diplomatik etkinlikleri başladı.
Bunun Dublin zirveleriyle somutlaştı-
ğını biliyoruz. Planları açıkladı.

● KDP ve YNK'yi anlaştırdı, Gü-
ney'de karşı-devrimci temelde otorite
haline getirmek, yani bu yerel işbirlik-
çi güçler eliyle ABD nüfuzunu kurum-
laştırmak!

● Güney'i tamamen devrime ka-
patmak; PKK ve tüm yurtsever dev-
rimci güçleri temizlemek; devrimi dar
bir alana hapsedip boğmak!

● Güney'i, Saddam'ı hizaya getir-
mekte veya tümünden tasfiye etmekte
bir baskı unsuru olarak kullanmak!

● Suriye ve İran üzerinde baskı
kurarak, "Ortadoğu barış süreci"nin
önünü açmak ve bu süreci başarıya
ulaştırmak!

● Pax Amerikana'nın Kürt ayağını
oluşturmak, hem Kürdistan ve bölge
devrimlerinin önünü kesmek, hem de
"yeni düzeni" bölgeye kalıcı bir şekil-
de oturtmak!

● Görülüyor ki, Dublin süreci çok
kapsamlı hedefleri ve devrim için çok
ciddi tehlikeleri içeriyor. Fakat başarılı
olmadılar.

PKK, tam zamanında müdahale
etti. İkinci 15 Ağustos Atılımı ile ABD
müdahalesi boşa çıkarıldı. Bu atılı-
mın başarısı, salt Kürdistan devrimi
için değil, tüm bölge halkları ve dev-

*"Dünyanın çıkan çivisini, yeniden yerli yerine çakmak
o kadar kolay değil, yılları alır. Dünyanın dengesiz, düzensiz,
belirsiz ve kararsız hali, devrimler için, en başta Kürdistan devrimi için
bir dizi olanak ve fırsat anlamına geliyor."*

lomatik baskıları, hep bu stratejinin
hayata geçirilmesi doğrultusundadır.
Körfez Savaşı da bu stratejinin en
kanlı ve en kapsamlı bir uygulaması-
dır. Somut uygulamalara, özellikle
son birkaç ayın gelişmelerine bakıla-
bilir.

BOSNA-HERSEK'TE SAHTE BARIŞ HAVALARI

1995'in sonbaharında ABD'nin so-
runlu bölgelere etkili diplomatik ve as-
keri müdahalelerine tanık olduk. Bu
müdahaleler günümüzde de etkili bir
şekilde sürüyor. Gelinek noktada, ta-
raflar arasında yapılan anlaşmaların
dünyanın yeniden şekillenmesinde

Sayırsız diplomatik girişim, uzlaşma
denemesi yapıldı. Yine sayısız tehdit
savruldu, sayısız ultimatol verildi.
Ancak sonuçta somut bir başarı elde
edemediler. ABD, AB'nin girişimlerini
destekler görünüyordu. Ancak bir
yandan da AB'nin başarısızlığının
belgelenmesini istiyordu. Kimi za-
man bunu gizlemiyorlardı. Bosna kri-
zinin uzamasını, çözümsüz kalmasını
AB'nin beceriksizliğine bağlıyorlar-
dı.

AB dışında bir de Rusya vardı.
Onun da fazla bir etkisi yoktu; sonuç
doğuracak bir girişim başlatamıyordu.
ABD, Rusya'nın güçsüzlüğünü, etki-
sizliğini de iyi değerlendirecekti.

Aslında Bosna, bir "dünya sorunu"

ABD açısından çift yönlü bir başarı ve
üstünlük oluyor. Böylece NATO'ya da
yeni bir rol biçilmiş ve tanımlanmış
oluyor.

Bu süreçte bir nokta daha açığa
çıktı: AB ve Rusya'nın güçsüzlüğü ve
etkisizliği bir kez daha anlaşıldı. Hâlâ

rimleri için ön açıcı bir rol oynamış-
tır. Şu anda ABD'nin Kürdistan üye-
rindeki çabaları sürüyor. Ancak so-
nuç alamıyor. Bunun temel nedeni,
ulusal kurtuluş devriminin doğru as-
keri ve siyasal çizgisi ve sonuç alıcı
pratiğidir.

kanıtlıyor.

Bu dünya ve bölge koşullarında
kazanmak ve zafere ulaşmak müm-
kündür; bunun koşulları fazlasıyla
vardır. Yeterki doğru değerlendirilsin;
doğru yüklenilsin, zafer inancıyla yü-
rünsün!

Özgürlük mücadelesi 1996 yılında uluslararası faaliyete, geçmiş yıllara göre, her açıdan daha avantajlı giriyor. Kurumlar çoğalmış, deneyim kazanılmış, soruna ilgi çok artmıştır. TC devleti her zamankinden daha çok teşhir edilmiştir. Özellikle Parti Önderliği'nin uluslararası alana verdiği mesajlar, geniş bir hareket alanı ve kabiliyeti kazandırmıştır. Kendisini iyi planlamış diplomatik güç, her zamankinden daha fazla elle tutulur sonuçlara ulaşabilir.

Diplomatik çalışma ideolojik değil, politik bir faaliyettir. Bu alanda başarılı olabilmek için; özden biçime, kültür birikimindeki yoğunluktan gelişmeleri izleme yeteneğine, diplomasi tarihine ilişkin bilgiye, konulara hakimiyetten ilişki içine girilen gücün pozisyonuna, dönemin çelişkilerinden kimin bu çelişkinin neresinde olduğunu görmeye kadar çok ve çeşitli bir donanım gerekiyor. Bu yüzden diplomaside politik uyanıklık ve "esneklik", bilgilendirmede ezberci ve propagandacı olmayan üslup ve somut, belgelenmiş bir hazırlık kesinlikle zorunludur.

Bu konuda Parti Önderliği'nin perspektifleri yeterlidir. Önderliğin uluslararası sahaya ilişkin mesajlarının anlamını, taktik özelliğini, gücü bile, rahatlıkla ikilemede bırakarak, politikalarını gözden geçirmeye zorladığını görüyoruz. Kuşkusuz partimiz için diplomasi her şey değildir. Ama çok şeydir. Çünkü Kürt sorunu, tarihsel-bölgesel ve güncel nedenlerle, herhangi bir sorundan, çok daha fazla uluslararası özellik gösterir. Marjinal çevrelerin diplomasiyi küçümseyen yaklaşımları ve özgürlük mücadelesine yönelik yakıştırmalarını ciddiye bile almamak gerekiyor.

Karmaşık süreçleri anlayabilmenin, bu süreçlere girebilmenin, onları çözümlenebilmenin, sağlam ideolojik-po-

gun tarzda "esneterek" daha fazla manevra alanı kazanma yollarına başvurmak, günümüzün açığa çıkmış uygulamalarına karşı durmak dile getirdiğimiz tedbirler olmaksızın güçtür.

Donmuş anlayış, yaklaşım ve gelişmelerin böyle başdöndürücü bir hal aldığı günümüzde, soluksuz kalmaları kaçınılmazdır. Bu yüzden çok yönlü olmak, önceliklerin tespitinde yanılmamak, kurulan ilişkilerde ısrarlı davranmak, ilişkileri soğutmamak elzemdir. Görüldüğü gibi; Kürt sorununda ve giderek "küçülen" dünyada, küçük-büyük

mevcut gerginlik aşılır ve olumlu hava oluşur.

Türk diplomasisi, rüşvet, tehdit ve kafakol diplomasisidir. Diplomasi hem militarize edilmiş ve hem de MİT'in yönlendirmesi altındadır. Demagoji ve daha çok da Türk basınına kullanarak, moral elde etmeye çalışmaktadır. Bunun cevaplanması gerekir, aynı zamanda bu yöntemin suç dosyası kabarıklık TC'yi zorlayan ve hatta Avrupa'da, muhataplarını bıktıran bir etki yarattığını da unutmamalıyız. Taktik anlamda, bizim diplomasi gücümüz gürlütyü

bir çalışma olabilir. Uluslararası ortam ve bazı devletlerin benzeri hazırlıkları da dikkate alınır, 1996 baharında böyle bir çıkış sürecine imve kazandırır. Böyle bir toplantı için; SKP ve bazı insan hakları kuruluşları düzenleyici olabilirler. Brüksel deneyi de hesaba katılarak, mümkünse gündemi Kürt sorunu ve çözüm çerçevesine oturtulursa ve etkili bir katılım sağlanırsa, bu 1996'nın yönünü tayin edici bir rol de oynayabilir. Tabii bu toplantının özünü zedelememek için marjinal çevre, grupları kapsamamalı, gerçekten ağırlığı olan-

patmasını sorgulamak, insani kuruluşlara açmasını dayatmak, onun çabalarını boşa çıkarmakta önemli faktörler olacaktır.

Bilmeliyiz ki, sonuç almak diplomasinin ruhudur. Tabii ki, kendi doğrularımızla sonuç almaktan söz ediyoruz. TC devletinin stratejisi hep sonuç almayı önleyici tarzda geliştirilmiştir. Suçlarını gizleyemediği oranda; ekonomik avantaj sağlamama tehditi, yaygara koparma yöntemiyle, sonuç alıcı çalışmanın önünü kesmeye çalıştı. Almanya'da; MİT, basın ve konsolosluk üçlüsü sabah-akşam bunu yapıyor. SKP'nin ilanı konusunda Hollanda'ya yönelik tutumları, bu stratejiye uygundu. MED-TV için de aynı şeyi yapmaya çalışıyorlar. İşte diplomasi gücümüz, ERNK

1996 ve diplomasi

Kani Yılmaz

her devletin bir çaba içinde olduğu, ilgilendiği ve olumlu-olumsuz tutum aldığı 1995 yılında daha yakından izledik. ERNK'ye temsilcilik olanağı sunan devletlerin sayısı giderek çoğaldı. Devlet destekli toplantılar daha sık yapılmaya başlandı. Kuşkusuz bütün bunlar nedensiz değildir.

Türkiye ile ilişkilerinde ve Kürdistan sorununa yaklaşımda ABD ve Avrupa'nın farklılıkları 1996'da daha da belirginleşecektir. Silah satışlarında Almanya'nın yakaladığı avantajlar ve hatta Fransa ile ABD arasında ortaya çıkan çelişkiler daha da yoğunlaşacaktır. Almanya 1995'te, İslam ülkeleri ile kurduğu "iyi" ilişkilerde yara almıştır. Yeni ilişki arayışları bu nedenle hayli arttırıldı. İngiltere, Almanya'nın bu ilişkilerini provoke etmiş olabilir. Bu işte Rusya'nın rolü olduğunu söylemek de yanıltıcı olmaz. Rusya Almanya'nın, Yugoslavya'da yaptıklarına öfkeli. Bu yüzden de Ortadoğu'da daha dinamik olmaya çalışıyor. Aynı zamanda 1996 yılı; Rus-Kürt ilişkilerinin iyileşmesine, TC-Rusya ilişkilerinin kötüleşmesine, en azından gevşemesine adaydır.

asıl sonuç beklediğimiz ilişkilerde değil, diğerlerinde koparmak ve TC diplomasisinin (ki bir istihbarat faaliyetidir) enerjisini, bu tali alanlara yöneltmek yerinde olur. Varsın daha çok oralarla uğraşınlar.

1996 yılında, uluslararası kurum ve kuruluşlar Kürt sorununda daha etkili bir konum sergileyebilirler. Ancak bu kurumlarla ilgilenme güçlendirilmeli ve toplantı dönemlerine ertelenmemelidir. GB oylamasında tanık olduğumuz gibi, her ülkenin parlamenterleri, kendi ülkelerinin çıkarlarını AP'ye taşıdılar. Örneğin "sosyalist"lerin TC için oy vermesinde, İngiltere'nin etkisi açıkça görüldü. İşte bu yüzden Strazburg'taki çabalar yeterli olmadı. Bu söylediklerimiz diğer kurumlar için de geçerlidir. Yine bu dönemde; Kızılhaç ve Cenevre Konvansiyonu gibi mekanizmalar, daha etkili bir şekilde devreye sokulabilir ve AİHM'de TC'yi mahkum eden kararları dava sonuçları, yabancı kamuoyuna ulaştırılabilir.

1996 yılında diplomatik görüşme ve ilişki kurma atağının yanısıra, diplomatik anlamda yoğunlaştırılmış bir kampanyaya da dönüştürülebilir. Bu çaba-

lar tercih edilmelidir. Belirttiklerimiz, laf olsun diye "varlık"larını sürdüren Kürt çevreleri de geçerlidir.

Çok hareketli geçeceği şimdiden belli olan böyle hassas bir dönemde; deneyimsiz ya da kendini tam anlamıyla kararlaştırmamış elemanların, önemli uluslararası forumlara ya da kişi-kurum görüşmelerine gönderilmelerinden sakınmak gerekir. Sıradan bir propagandacılığın, diplomatik faaliyette hiçbir anlamı yoktur. Ve çoğunlukla ters tepmektedir. Unutmayalım: Mücadelemiz ve kendi iç dinamiklerimiz, bugünkü uluslararası hava ve ilgiyi yaratmıştır. Ortadoğu gibi vazgeçilemez bir bölgede partimiz, herkesi halk gerçekliğimiz karşısında pozisyon almaya, değerlendirmeler yapmaya zorlamıştır. Gelişimimizi durdurmak, gerçeğimizi tersyüz etmek, provokasyon ve "terörizm" yalanı ile mücadelemizi tecrit etmek için çok şey yapıldı. Bugüne kadar bütün bunlar boşa çıkarıldı. Ve önemli mevziler, binbir emekle yaratıldı. İşte bu yüzden uyanık olmak ama, kuşkucu bir ruh haline takılmamak önemlidir. Kendimize güvenmeli, dayandığımız gücün ve mirasın büyüklüğünü görebil-

temsilcilikleri, Kürdistan komiteler, diğer kuruluşlar ve basınımız, TC'nin bu çabalarını boşa çıkarmayı bilmeli ve çalışmalarında, hatta ilk planlamalarında sonuç almayı, TC'nin önleme çabalarını daha aktif bir tutumla önlemeyi, hatta onu vuracak bir silaha dönüştürmeyi becermelidirler.

PKK öncülüğündeki halkımızın özgürlük mücadelesi aldığı büyük halk desteği, gelişen örgüt gücü ve savaş cephesi ile Ortadoğu'yu çok derinden etkilemektedir. İnsanlık sorunlarını öne çıkaran bir özü ve tarihsel-güncel meşruluğu ile bölge dışında da küçümsemeyecek bir çevreye ulaşabilmektedir. Bu özelliklerinden dolayı hem dostları, hem de düşmanları vardır. Ortadoğu'nun önemi ve kaygan yapısı, pek çok gücün uykusunu kaçırarak niteliktedir. Dostların ilgi ve desteğinin yanısıra, Avrupa'da çeşitli yasak ve tutuklamalarla, bazı güçler bizi sarsmak, ya da sınırlamak çabasında. 1996'da bu kesimler diplomasideki duruşlarını netleştirmek durumundadırlar. TC'ye sundukları desteğin yanısıra, onu artan düzeyde uyanmaya başlamaları, demokratlıklarından değil, kaygılarından

"Diplomatik çalışma ideolojik değil, politik bir faaliyettir.

Bu alanda başarılı olabilmek için; özden biçime, kültür birikimindeki yoğunluktan gelişmeleri izleme yeteneğine, diplomasi tarihine ilişkin bilgiye, konulara hakimiyetten ilişki içine girilen gücün pozisyonuna, dönemin çelişkilerinden kimin bu çelişkinin neresinde olduğunu görmeye kadar çok ve çeşitli bir donanım gerekiyor."

litik zemine ve doğru bir stratejiye dayanması gerektiği ne kadar doğruysa; uygulanabilir politik tercihlerimizi başarıya ulaştırabilmek için, ustaca taktiklere ve manevra kabiliyetine sahip olmanın zorunluluğu da o ölçüde gerçektir. Çünkü kendisini başarılı olabilmeyen araçları ile donatamayanlar, bırakın iradelerini dayatmayı, gündeme girme şansını dahi elde edemiyorlar. Özellikle çıkarların global karaktere büründüğünün çokça dile getirildiği dünyamızda, kapitalist-emperyalist "dostlukların", örneğin bir soğuk savaş dönemindeki kadar kalıcı olması artık söz konusu değildir. Çıkarlar daha ileri çıkarlara anında tercih edilmekte, teknolojik gelişme yeni rakipler ortaya çıkarmaktadır. Yer kapma, daha çok egemenlik alanı oluşturma, bu alanları yeniden biçimlendirme, farklı coğrafyalardaki egemenlik sahalarını birbirleriyle ilişkilendirme, sermayenin "çözülmesi" zorlaştırılmış tarzda iç içe girmesini sağlama ve ulusal-sosyal uyanışlara, özgürlük mücadelelerine sadece zor kullanarak tasfiye etmeyi aşip, iktisadi ambargo ve iletişim aracılığı ile tecrit ve "terörizm"le suçlama yollarını daha çok kullanarak ve diplomasiyi gelişmelere uy-

PKK yasağı konusunda Almanya'nın oyununa gelen Fransa, bir ikilemi yaşadı. 1995 yılında TC ile ilişkilerini oldukça geliştirdi. Nitekim bozulan ekonomisi nedeniyle ve daha çok silah satışıyla, Türkiye pazarına girmeye önem verdi ve TC'nin GB'ye alınmasında önemli ve faal bir rol oynadı. İkilemi ise hem Almanya'ya yasak konusunda uyarken, hiçbir Avrupa ülkesinin onu izlememesi ve hem de geleneksel Kürt politikasında gerilemesi nedeniyle. Bask ve Katalonya dışında, merkezi İspanya hükümetinde; TC'ye silah satışlarını arttırması ve diğer ekonomik sahalarla girmesi nedeniyle olumsuz bir tutum içinde olması beklenebilir. Hollanda ve Belçika mevcut tutumlarını sürdürürken; Danimarka, İsveç, Norveç, Avusturya ve İtalya daha da olumlu bir çıkış yapabilirler. Yine Doğu Avrupa ülkelerinde de zemin giderek güçleniyor.

Diplomatik gücümüzün Almanya'yı dikkatle izlemesi gerekir. Son görüşmeler ve Başkan APO'nun çağrılarında rağmen, Almanya mevcut saldırılarını sürdürürse, bu açık bir düşmanca tutum anlamına gelir. Eğer esnetir ve ilişkileri görüşme çerçevesine çekerse,

nın önemli bir ayağı; yazılı-resimli dosya ve materyal çalışmasıdır. İyi hazırlanmış, her dile ve çevreye hitap edebilen, çarpıcı, yer, zaman, rakam ve isimlerle belgelenmiş, bilgilendirme materyalleri önemlidir. Unutulmamalıdır ki; hükümetler dışında kurum ve kişilerin, Kürt sorunu ve özgürlük mücadelesine ilişkin bilgileri yeterli değildir. Yine TC tarafından çarpıtılmış, yalan bilgi edinen bir çevre de mevcuttur. İşte bütün bunlara gerçeğimizi doğru, zamanında ve çarpıcı özellikleriyle ulaştırabilmeliyiz. Yine Avrupa medyası ile özel ilişkiler, program, röportaj ve TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarını yansıtmaları için, özel bir çalışma yürütmeliyiz. PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinin haklılığı ve TC'nin ülkemizde yarattığı vahşetin hiçbir abartmaya ihtiyacı yoktur. Yeter ki, biz gerçeğimizi yerinde ve zamanında yansıtılabilelim. Özellikle Parti Önderliği'nin siyasi çözüm çağrıları ve TC'nin yanıtları, ilgili her kesime geniş bir şekilde iletilmelidir.

Diplomaside 1996'yı karşılarken, yılla uluslararası bir konferansla giriş yapmak mümkündür. Brüksel Konferansı gibi ama, ondan daha kapsamlı

melimiz. O halde; diplomaside faaliyet gösteren arkadaşlar da; bilgili ve birikimli olmak, araştırmacı, her çalışmada ön hazırlık yapmak, önderlik ve parti yaklaşımını özümsemiş olmak, kolay yanılmamak, ikna kabiliyeti yüksek olmak gibi özelliklerin bulunması veya geliştirilmesi zorunludur.

TC'de 1996 yılında, özellikle de Avrupa'da kendisini zorlayan çemberi kırmak için elinden geleni yapacaktır. En önemli dayanakları da Almanya, Fransa ve İngiltere olacaktır. Ancak pekçok ihalesiyle, telekomünikasyona talip olmayla, BP ve Mercedes, ilaç, turizm yatırımları, GAP hesapları ve verdikleri kredileri bu devletler ne ölçüde istikrarsızlığa itmeyi göze alacaklar, Kürt halkını karşılığın almaya ve bu tutumun bölgeye yansımaları ne kadar göğüsleyebilecekler? Yine bu devletler açısından TC'nin geleceği ne kadar güven verecek? İşte bu devletler, TC'ye destek verirken bütün bunları da hesaba katmak ve kendi kamuoylarına yansıyacak yönünü de düşünmek zorunda kalacaklardır. Açık ki TC'nin diplomatik faaliyeti yalana dayalı olacaktır. Uluslararası ve ulusal kuruluşlar nezdinde TC'nin, Kürdistan'ı dünyaya ka-

ve TC'nin gelecek açısından verdiği belirsiz görüntüden kaynaklanmaktadır. Çünkü Ortadoğu'nun özgün yapısı ve PKK'nin geriletilmez gücü, bunların uykusunu kaçırılmaktadır. Bunlar dezavantaj gibi gözükse de temelde öyle değildir; tersine üstüne gidilmesi gereken zayıflıklardır. Bu üstüne gidişin dili ve üslubunun ustalıklı olması gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur.

Önemli hazırlıklar ve büyük bir tecrübe ile yeni yıla girecek olan mücadelemiz açısından, diplomasi faaliyeti her zamankinden çok daha canlı geçecektir. 1995 gelişmeleri, ateşkes ve diğer mesajlar bunu açıkça gösteriyor. Gücümüz vardır. Geçmiş yılların birikimi de değildir. Kurum çeşitliliği ve oluşan dayanışma çevreleri, büyük avantajlar sunmaktadır. Bu süreçte de diplomasiye Parti Önderliği'nin damgasını vuracağı kesindir. Asıl ülkedeki savaşımızı dışilişki etkinliğimizi belirleyecek, büyüyen halk gücümüz de onu besleyecektir. Kurum ve kadro gücümüz taktik-pratik uygulamada, teşhir olmuş ve yıpranmış TC'yi köşeye sıkıştırabilecek ve sonuç alabilecektir. Önemli olan bütün enerjimizle yüklenmek, kendimizi iyi hazırlamak ve iyi planlamaktır.

“Başkan APO, tanıştığı ve konuştuğu her insanı müthiş etkiliyor. Bu etkilenme olumlu veya olumsuz olabilir, ama her iki durumda da çok keskin oluyor. Yani Başkan APO'nun fikirleri şok etkisi yaratıyor. Bazıları neredeyse dört dörtlük kesilirken, bazıları da (art niyetliler) bütün hesaplarında tam bir hayal kırıklığını yaşıyorlar. Bu bakımdan Başkan APO, tam kavrama kapasitesine sahip olmayan için yanlıcıdır. Bu kişilikler hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamıyorlar.”

BAŞKAN APO'YU ANLAMAK, DUYMAK VE SEVMEK

ZAFERİ KESİNLEŞTİRMEKTİR

Baştarafı 1. sayfada çeklerdir.

Tarih, halkların ve önderlerin kahramanlığından bahseder. Halklar içlerinden önderler çıkardıkça ilerleme kaydetmişlerdir. Yine önderlerinin yoluna girdikleri, bu doğrultuda örgütlendikleri ve savaştıkları oranda kazanmışlardır.

Kürtlerde bu diyalektik farklı işlemiştir. En büyük sıkıntısı, direnişini, mücadelesini başarılı kılacak ve zafere ulaştıracak bir önderlikten yoksun olmasıdır. Tarihin çeşitli dönemlerinde büyük fırsatlar doğmuş ama bunu değerlendirecek bir önderlik çıkmamıştır. Sonuçta da dünyanın en geri bir halkı olmaya mahkum olmuştur. Hatta ayaktaki ölü bir halk konumundan öte bir özelliği kalmamıştır.

Şimdi Kürdistan ağlamıyor. Onu ağlatanlar ağlıyor. Gülüyor şimdi Kürdistan. Gözyaşlarını nasıl sildi, ağlaması nasıl gülüşe dönüştü? Bu soruyu doğru cevaplandırmak, aynı zamanda geçmiş de kavramaktır. Yaptığı bir değerlendirmede; **“Artık ölsem de gam yemem, çünkü yapacağımı yaptım. Kişisel anlamda çelişkilerimi çözüyorum, bana dünyayı cehennem edenlere ben de biraz cehennem yaşattıyorum. Bundan daha güzeli, tatmin edeni düşünülebilir mi?”** diyor Başkan APO. Kürdistan'ın çağdaş, ilerici önderliği, geçmişin önderliksiz bin yıllarının intikamını alırcasına, kendini icra ediyor. Böyle olmak zorunda. Bu bin yıllarda yapılamayanı 20. yüzyılın son çeyreğine sığdırmaya çalışıyor.

Kürdistan'ın geçmişi benzersizdir. Belki de geçmişinin bir gereği olarak bugünü de benzersizdir. Bu, bugünün önderliği tarafından dile getirildiği gibi bir **“Kürt diyalektiği”** oluyor.

Tarih sayısız önderle tanıştı. Bu önderler üzerinde çok yazıldı. Belki herkes tarafından değil ama, en azından bazılarıncı anlaşıldılar. Hangi koşullarda yaşadılar, nasıl önderleştiler? Buna benzer sorular cevabını bulmuştur. Tarih yaşıldır. Bu uzun ömründe büyük iz bırakan önderlerin sayısı ise bir elin parmak sayısını geçmez.

Her önderin ayrı bir yeri vardır. O mu güçlü, diğeri mi şeklinde kıyaslamak fazla anlamlı değil. Her önderi, kendi koşulları ve zamanı içinde değerlendirmek gerekiyor. Bütün bunlara rağmen Kürdistan önderliğinin koşullarını bir diğer önder yaşamış değildir. Çünkü hiçbiri sıfırdan ve yalnız başlamadı.

Başkan APO başlarken ne bir miras, ne güçlü arkadaşları vardı. Bir insanın beynini yıkayabilirsiniz. Amaçlarında değişiklik yapabilirsiniz. Ama kimlik değişiminden özüne döndürmeye dünyanın bir numaralı, zorlu işi olarak bakmazsanız büyük yanılırsınız. Ve bir de bu işe başarılabilir gözüyle baktınız mı, yine aynı büyük yanılığın

yaşamış olursunuz. Bu iki türlü yaklaşım ağırlıkta olduğu için bugün Kürdistan mücadelesi ve onun önderliği anlaşılıyor. Mücadelenin içindekiler de, dışındakiler de anlayamıyor bu yaklaşımlardan dolayı.

Yaflam

ve

insan devrimi

Kürdistan'da geçmişte olmayan, Yaşam ve insandı. Biri öldürül-

mişin çöküşü demektir. Kişinin yanılığın olarak kazanım saydığı her şeyi kaybetmesi demektir. Yeni başlangıçlar yapmak zorunda kalması demektir.

Bu yeni yaşam aynı zamanda yeni bir felsefedir. Yaşamın yeni yasa ve ölçüleridir. Tarihte etkili olan devrimlerdir. Bunun bir nedeni de tüm ağırlıkların yaşam üzerinde kurmalarıdır. Başkan APO önderliğini geliştirirken, diğer tarihi olay ve devrimleri incelerken dinleri de yoğunca araştırmıştır. Geçmiş devrimler maddi ve manevi alanlarda dengeli bir gelişmeyi yaratmaktan çok, bir yöne ağırlık vermişler-

ayrılıyor. Bir tarafın, bir yönün önderliği değil, yaşam ve insanlaşmaya önderlik ediyor. Bu noktada önderliğinin enternasyonalist karakteri ortaya çıkıyor. Çünkü yaşamın ve insanın tek bir vatani yoktur. Belli topraklarda ve zamanlarda yaşam ve insan değildir. Her yer bir yaşam ve insan için vatanıdır.

Gerçek olan ve kanıtlanan bu yaşam ve insanlaşma mücadelesi dışında hiçbir yöntemin Kürt insanını kendine getiremeyeceğidir. Kürdü diriltene, Kürde ruh veren bu mücadeleden başka hiçbir şey değildir. Bir Kürt nerede yaşarsa yaşasın, bu mücadeleyle ta-

am bir hayal kırıklığını yaşıyorlar. Bu bakımdan Başkan APO, tam kavrama kapasitesine sahip olmayan için yanlıcıdır. Bu kişilikler hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamıyorlar.

Bu nedenle Başkan APO'yu tanımak, tarihe yön vermiş, çok önemli kesitleri etkilemiş kişilikleri incelemekle, bu konuda ilgili kitapları okumakla mümkün değildir. Değişiktir, alışılmışın dışındadır. Başkan APO'nun deyimiyile, isterse, her toplumda, her kesimde, hatta her dinde yer bulabilir. Kişiliği kurumlaşmış olduğundan, görüşleri öyle bildiğimiz gibi, karşısındaki kişisel görüşle çatışmıyor. Adeta civa gibi süzülerek alınması gereken noktada buluyor. Karşıdaki adeta ne olduğunu bilmeden, bir anda çok karışık olduğunu sandığı Başkan APO ile aynı noktalarda birleştiğini görüyor. Bu şaşkınlık içinde duygu ve düşünce değişikliğine uğruyor.

Yapılan bazı röportajlarda bunun örneklerini görmek mümkün. Sömürgeci özel savaş ve yabancı basın-yayıncıdan yazar ve muhabirler röportaj yaptıklarında o an, kendiliğinden ve onların da önleyemeyeceği bir şekilde adeta kimlik değiştiriyorlar. Daha önceleri türlü sıfatlar yakıştırdıkları Başkan APO'yla aynı noktada birleşip sorunu tartışıyorlar. Bu durum sadece bir ikiyüzlülükle değerlendirilirse, yetersiz bir izah olur. Dar politik ya da geçmiş ve gelecekte kopuk bir politik görüş sahibi olunduğu ortaya çıkacaktır.

Geleceği

bugünden fethetme

Bir değerlendirmesinde PKK için, **“İnsanlık tarihinin başlangıcından bu yana olumlu bütün birikimleri bünyesine alırken, olumsuz bütün her şeyi reddediyor”** diyor Başkan APO. Bu köklü tarih bilincine geleceği bugünden fethetme mücadelesini yürütüyor. Özgür birey olmuş, bireyciliği aşma temelinde. Bu özgür bireyi de bir kurumlaşmaya çevirmişti. Bu anlamda bireysel yaşamı noktalamıştır. Yine bir grup PKK'li militanla konuşurken, içlerinde uzun yıllar cezaevinde kalmış bir arkadaşla geçmişe uzanıp sohbet ederken Başkan APO; **“O günden bu yana bir anlamda hiç yaşamadım ben”** der. Arkadaş, **“Hayır Başkanım çok dolu geçti yıllarınız”** cevabını verir. Başkan APO **“Elbette dolu geçti, onu kastetmiyorum, ben yerleşik düzenin dayattığı yaşamı yaşamadım”** der.

Önderliğin en öfkeli olduğu nokta, **“Bunca anlatımlarıma, çözümlerime rağmen neden tutkulu değilsiniz, neden başarısızınız”** konusudur. Birçokları bu eleştiriye anlam vere-

dü mü diğeri zaten olamaz. Yaşam katledildi, ezildi ve sadece nefes alıp vermektan ibaret kılındı. Adı bırakıldı, özü gömüldü. İnsanların böyle bir gerçekliği oldu. Bugün Kürdistan devrimini tam ve kısaca tanımlamak isterseniz, öncelikle bunun yaşam ve insan devrimi olduğunu kabul etmek zorundasınız. Bu yaratılıyor. Yeni baştan ya da sıfırdan. Hem de yaşam ve insan ölçülerinin genelde altüst olduğu koşullarda.

Günümüzde yaşam ve insan nedir sorusu ortaya atılmıştır. Başkan APO'nun tarihin derinliklerinde, olumlu ne varsa hepsini arındırıp birleştirip kurduğu bir yaşam vardır. Bu yaşam günümüzde ne olup olmadığı, insanı cüceleştiren, karıncalaştırılan yaşam türlerine de bir alternatiftir. Birçokları bu yaşam karşısında yaşamadıklarını, ölümleri oynadıklarını dehşetle farkediyorlar. Kendilerini biraz sorgulayanlar bu gerçeğe çarpıyorlar. Bu noktada kaçış da yaygınlaşıyor. Yaşadığını sanıp da hiç yaşamadığını, ayaktaki ölü olduğunu görmek bir geç-

“PKK'yle aramıza gizli bir el, düşman eli girmiştir. Ölüm, her türlü fedakarlığa koşuluyor, ama bir alışkanlıktan kopulamıyor. Bu elbette ki, kendini, düzeni, geleneksel Kürtlüğü yaşamaktan başka bir şey değildir. Başkan APO'da bütün geleneksel kavramlar, yaşam biçimleri yerle bir olmuştur, öldürülmüştür.”

dir. Bir tarafa güçlü açılırken, diğer tarafa kapalı kalmışlardır. Dolayısıyla güçlülük ile zayıflığı yan yana yaşamışlardır. İlerleyen süreçte güçlü ile zayıf çatışmıştır. Çatışma noktasında koşullar güçlünün aleyhinde olmuştur. Yani zayıf güçlü, güçlü ise zayıf olmuştur. Devrimlerin çizgilerinden sapmasının, süreklilik kazanmamasının temel nedenlerinden biri budur.

Başkan APO'nun önderliği burada

niştiği oranda dönüşüme uğramıştır. Müthiş etkilenmiş ve sarsılmıştır. Sert çarpılmıştır.

“Sizi çok yakından ilgilendiriyorum. Ben ölsem bile bu böyledir. Bu etki yüzyıllarca sürüp gidecektir” sözleri ardından Başkan APO, büyük bir güvenle, **“Bu etkiden kolay kurtulamazsınız”** diyor. Başkan APO, bugün dünyanın en çok gündeminde olan bir kişiliktir. Tanınan bir kişilik, mutlaka tanıyanı olumlu veya olumsuz etkiler; iz bırakır. Başkan APO, aynı zamanda en çok dost ve düşman sahibi olan bir liderdir. Her Kürt insanında bir parçadır, bir ruhtur, bir bilinçtir. Gözür, kulaktır. Hatta el ve ayaktır. **Ali Haydar Kaytan** yoldaş 5. Kongre'ye sunduğu özeleştirisinde, yeniden doğuşunu Başkan APO'yla tanıştı. 1972 yılından başlatıyor. Başkan APO, tanıştığı ve konuştuğu her insanı müthiş etkiliyor. Bu etkilenme olumlu veya olumsuz olabilir, ama her iki durumda da çok keskin oluyor. Yani Başkan APO'nun fikirleri şok etkisi yaratıyor. Bazıları neredeyse dört dörtlük kesilirken, bazıları da (art niyetliler) bütün hesaplarında

miyor, yadırgıyor ve şaşkınlığını gizlemiyor. Bu yaklaşıma bir çelişki gözüyle bakıyor. "PKK'liler buldukları her alanda, koşullar ve kültürler ne olursa olsun, kendi devrimci yaşamlarından taviz vermezler. Savaş cephelelerinde ölümün üzerine üzerine yürürler. Herkesin cesaret edemediğine cesaret ederler. Ama Başkan APO çok sert eleştiriyor" diyerek, bunun haksızlık ol-

"Büyük sorun olmamak için öncü militanlığı yakalamak zorundayız. Pratiklere ve kişiliklere amansız yüklenerek başarının sahipleri olabiliriz. 'Benden bu kadar', 'benim gücüm bu kadar' demek, olsa olsa bir gafillik ve kendini kandırmak olur. Devrime ve savaşa ciddi yaklaşmamak olur.

duğunu düşünebilirler.

Neden Başkan APO'yu anlamıyorduz? Bir-iki nokta ile açıklayıp cevap vermek zor. Gerçekten bağıllık ölümüdür. Çözümlemelere inanç tamdır. Fedakarlık, azim ve kararlılık sonuna kadardır. Bir insanda bitebilecek her şey fazlasıyla vardır. Aslında bu konuda hiçbir sorun yoktur. Ama bütün bun-

şamın düşman etkili olmadığını ispatlayamazsın. Çünkü tartışmasız olan bir gerçek vardır ki, kişisel yaşamın yoluna Ağrı Dağı gibi bir engel dikilmiştir. Sömürgeciliğin ya da yerleşik düzenin bir küçük etkisi, bir alışkanlığı bedeli ağır ödemiş bir kazanımı yerle bir edebiliyor.

Burada görülen bağıllığın ve niyetin politikada düşünüldüğü gibi olmadığıdır. Sömürgeciliğin ve düzenin etkilerinin çok sert vurduğudur. Düşündüğünün başka, yaptığının başka bir şey olduğunu görüyorsun. "**Yanılmayacaksin, yanılmayacaksin**" diyor Başkan APO.

1993'te tek tarafli ateşkes ilan edilirken Hürriyet gazetesinden Nuriye Akman yaptığı röportajda "**En çok kime güveniyorsunuz**" sorusunu sorduğunda Başkan APO, "**Ben arayışlara inanıyor ve güveniyorum**" cevabını veriyordu. Bunun anlamı derin. İlk başta kavranabilse de ulaşmak öyle düşünüldüğü gibi kolay değil. Mevcut hiçbir şey yeterli görülmez. Amaca ulaşılmış değildir. Yaptığı bir değerlendirmede; "**Yön-tem cesaret veriyor. Gelişmeler daha fazlasını ortaya çıkarabileceğimi gösteriyor. Ben daha fazla yükleniyorum. Önemli bir gelişme oldu, bu beni tatmin etti! Hayır! Kesinlikle bu yok. Bu bir hiçtir, diyorum. Kazan-**

dir. Sürekli gelecek konusunda yoğunlaşmak, olası gelişmeleri kazanımlara dönüştürmeye hazır olmak, aynı zamanda geçmiş kazanımların korunmasının da bir gereğidir. Oysa pratiklere baktığımızda en ufak bir kazanımla tatmin olunuyor. Başarılı bir eylem veya pratik üzerine aylarca yatılıyor. Üretilmiyor, yeniyeye ulaşma hedef alınmıyor. Bir göz sürekli eskide, düzen içindeki yaşamı olduğu gibi parti içerisinde sürdürmenin peşinde. Elbette bu tür kişilikler başarılı hiçbir pratiğin sahibi olmazlar. Ancak tarihi kaybettiren kişilikler olabiliyorlar.

Müthifl kazandıran ve müthifl kaybettiren taraflar...

Başkan APO dünyada en çok düşmanları olan bir önderdir. Sadece Türk sömürgeciliği ve emperyalizme karşı klasik tarzda bir intikam savaşını yürütmüyor. İnsanlığa çare olmaya çalışıyor. Bunu vazgeçilmez ve insanca yaşamın tek geçerli şartı sayıyor. Günümüzde bu yaşamın kanununa dönüşüğü için, "**Türk sömürgeciliği ve emperyalizmle savaşmak benim için büyük bir zevk, büyük bir tutkudur**" diyor. Başkan APO için, bu insanlık idealinden dolayı savaş bir zevk, bir tutku olmuştur. Özellikle de savaşın vatani Kürdistan olunca, bu

lik, Türk sömürgeciliği ve düşmanlarıyla verdiği savaşı çoktan kazanmıştır. Fakat bunu bir sonuç değil, bir başlangıç sayıyor. PKK 18. kuruluş yıldönümünde Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine yaptığı konuşmada; "**Gerçek ve daha büyük savaş şimdi başlıyor. Bundan önceki yıllar sadece atılması gereken birkaç adımdır**" diyor.

Türk sömürgeciliği tarihin tanıdığı ender barbar güçlerden biridir. Birçok halkı soykırımla tarihten silmiştir. Halkların kültürlerine, zenginliklerine el koyarak hepsini kendine mal etmiştir. Şimdi de Kürt halkını tarihten silmek istiyor. "**Ortada bir kurt kanunu var. Kurt kanunu, avını bitirinceye kadar sürekli saldırmaktır. Bu durumda yapacağımız tek şey kurdu durduraktır**" diyor Başkan APO. Tabii Türk sömürgeciliği bunu yaparken, tarihten gelen bütün gerilikleri, kötülükleri arkasına alıyor. Türk sömürgeciliğinin tarihin en son barbar güçlerinden biri olarak ayakta duramaz duruma getirilmesi, PKK'nin enternasyonalist ve evrensel bir başarı özelliğinden gelmektedir. Çünkü biliyoruz ki, bütün dünya gerici için TC gerçeğinde gizlidir. Onun için Türk sömürgeciliği dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir biçimde karşıdevrim cephesi tarafından destekleniyor. Ancak bu destek de yetmiyor. Günümüzde çok açıkça görüldüğü gibi, halkların korkulu rüyası olan Türk sömürgeciliği şimdi büyük korkuyor. Yürüttüğü soykırımların hesabı kendisinden bir bir soruluyor. Hem de anladığı dilden.

Kimsenin cesaret edemediği bu büyük hesaplaşmayı Başkan APO yapıyor. Başkan APO'nun dayandığı zemin tarihte insanlık adına, özgürlük adına yapılan bütün iyi ve güzel şeylerdir. Başka hiçbir dayanağı yoktur. Bu temelde kendisine güveniyor, kazanıyor ve kazandırıyor. Bu yönüyle Başkan APO'nun kendisine güvenmesi halka, insanlığa, doğrulara ve gerçeğe güvenmesi demektir. Bunun için Başkan APO ezilenler ve insanlık için büyük bir umut olurken, düşmanları için de büyük bir korku ve kabus olmaktadır. Zaten emperyalizm, "**APO hayatından kurtulmayı düşünün**", Türk sömürgeciliği ise "**Aposuz bir dünya ve Türkiye düşünün**" derken kendilerine göre haklılar. Çünkü Aposuz düşünmenin hiçleşmek olduğunu biliyorlar.

Türk genelkurmaylığı yaptığı açıklamalarda, "**Bu savaşı APO tek başına yürütemez, imkansız bir şey**" diyor. Tarihinde ilk defa karşılaştığı bir olay olduğu için inanmakta zorluk çekiyor. İnanıp inanmamak TC'nin veya onun genelkurmaylığının sorunu. Ama kanıtlanan bir gerçek vardır ki, Başkan APO başarılı savaş tarzıyla tarihe yepyeni katkılar sunuyor. Herkes görüyor ya da görmek istemiyor. Bu başarıyla yetinmeyen Başkan APO, "**Eğer sağlam bir-iki yardımcım ya da güçlü bir-iki komutanımız olsaydı bu savaşın seyri daha farklı ve savaş çoktan kazanılmış olurdu**" diyor.

Başkan APO 20 yılı aşkın bir süredir kendi somutunda kanıtlandığı yenilemezlik ruhuna ulaşan kişiliği yaratmanın büyük savaşını veriyor. Ama bu kadar tecrübe, savaş ve büyük imkanlar yaratılmasına rağmen güçlü PKK'liler, komutanlar çıkamıyorsa, bunun nedeni elbette ki köle, geri Kürt kişiliğidir, özgürlük saflarında kendini aldatan kişiliktir.

Başkan APO sadece Kürt tarihinde değil, insanlık tarihinde görülmemiş boyutta bir savaş yürütüyor. Yine görül-

memiş kapsamda kişilik çözümlenmeleri geliştiriyor. Kürt halkı Başkan APO önderliğiyle uluslaşıyor, yeniden insanlaşıyor, savaştan ve kazanan bir halk konumuna yükseliyor. Bu tarihsel yoğunlaşma Başkan APO önderliğinin varlık gerekçesidir. Ulusallaşan, demokratlaşan, sosyalistleşen bu önderlik, Kürdistan'ın, Kürt insanının çözümlenmedik hiçbir noktasını karanlıkta bırakmamıştır. Kürt ulusu mahalle mahalle, köy köy, ilçe ilçe, şehir şehir çözümlenmiştir. Kısacası iliklerine kadar psikolojik ve sosyolojik olarak çözümlenmiştir.

Başkan APO'nun düşmanlarının çokluğundan bahsettik. Hem de hiç kimsenin olmadığı kadar düşmanları var. Dostları da bir o kadardır. Bunu anlayabilmek, Başkan APO'yu tam anlamayı gerektirir. Kimsenin gerçekleştirmediğini gerçekleştirdiği için emperyalizm Başkan APO'nun gücünü tehlikeli ve inanılmaz görüyor. Kendisini yok edecek kadar, atom bombalarından bile bin kat daha tehlikeli, tahrip edici buluyor.

Başkan APO'nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır

Başkan APO'nun düşmanları Başkan APO'yu böyle değerlendirirken, savaşın öncüleri, kadroları, savaşanları ve komutanları ise anlamamakta neden direniyor ve ısrar ediyorlar? Buradan çıkarılacak sonuçlar vardır: Niyetler bir yana, objektif olarak Başkan APO'nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır. Başkan APO geri, köle Kürt tipini emperyalizmden, Türk sömürgeciliğinden daha tehlikeli görmesi boşuna değildir. Çünkü bu kö-

"Niyetler bir yana, objektif olarak Başkan APO'nun en büyük düşmanı geri, köle Kürt insanıdır. Başkan APO geri, köle Kürt tipini emperyalizmden, Türk sömürgeciliğinden daha tehlikeli görmesi boşuna değildir. Çünkü bu köle tipin içinde bütün kötülükler, bütün gerilikler, bütün gafillikler, bütün çirkinlikler, bütün bozgunculuklar, bastırılmış duygular mevcuttur. Geri, köle kişiliğinin en büyük silahı ise anlamamakta direktmesidir."

le tipin içinde bütün kötülükler, bütün gerilikler, bütün gafillikler, bütün çirkinlikler, bütün bozgunculuklar, bastırılmış duygular mevcuttur. Geri, köle kişiliğinin en büyük silahı ise anlamamakta direktmesidir. Bu gerçekten hareketle, Başkan APO'nun sömürgeci, emperyalist ve gerici düşmanlarına bir de bu cepheden beslenen köle Kürt tipini de eklemek gerekiyor. Bu da kendiliğinden insanlığın başına bela olmuş bir kişiliktir. Başkan APO'nun bütün tepkisi, bütün öfkesi, savaşının çoğunluğu bu tipe karşıdır. Çünkü belirleyici ve önceliklidir. Bütün iç sınıfsal mücadele bu tip etrafında dönmüştür.

Geri kişilik sadece kendisine zarar vermiyor, sadece kendisiyle sınırlı kalmıyor. "**Gerçek kişilik kendini sadece partiye, örgütte dayatmıyor, bir insanlığa, bir dünyaya dayatıyor**" diyen Başkan APO'nun en nefret ettiği, tepki gösterdiği, öfke duyduğu köle olmakta ısrar etmektir. Köleliğe savaşmadan, emek harcamadan özgürlük istemektedir. Savaş ve mücadele sahala-

lar tek başına yetmiyor. Kürdistan devriminin bunlar dışında istedikleri var. Ne tek başına bilinç birikimi yetiyor, ne de tek başına tam fedakarlık. Bu ikisinin bileşimi şart. Fakat görülmüştür ki, bu da yetersiz kalıyor. Askerleşmekten tutalim partileşmeye kadar inceliği yakalamak ve kafa patlatmak gerekiyor.

Yeni bir yaşamın, yeni bir kişiliğin başladığı nokta, eski yaşam ve kişiliğin son bulunduğu duraktır. Emperyalizmin bir virüs gibi beyinlere sızdığı, sömürgeciliğin ise içselleştirdiği bir ortamda, köklü dönüşümsüz hiçbir şey yapılamaz. Bu bir iddia değil, gerçeğin ta kendisi. Yoksa neden bütün tarzlar ve örnekler içerisinde binlerce yıldan bu yana sadece birisi kazanıyor. Kendin için yaşamı durdurmak zorundasın. Hangi savunmayı yaparsan yap, bu ya-

miş gelişmelere güvenmiyorum. Gözümü, daha da kazanılacak gelişmelere dikiyorum" diyor. Kazanılması gerekenler hiçbir zaman bir yere, bir düzeye kadar değildir. Ulaşılabilecek bir sınır yoktur. Bir gelişme, her şey için yeterli olamaz. Kazanımlar, içerisinde bulunulan dönemin karşılığı olabilir ama daha sonraki dönem için yeterli ve geçerli değildir.

Hiçbir şeyle tatmin olunamadığına, yetinilmediğine göre, mevcutlara dayanmak devrim olayında kesin kaybettirir. Ve yeni için savaşan insan için doyurucu değildir. Gelişimi ve dönüşümü hedefleyen insan geçmişi aramaz. Geçmiş özmek yenilmek ve kaybettirir. Geçmiş yaşanmıştır; ders çıkarmak için başvurulur, kazanımları korur. Ama bu, gelecekte kopuk değil-

savaş, kişilik kazandırıyor. İyile kötüyü, dostla düşmanı ortaya çıkarıyor. Safları netleştiriyor. Söz konusu büyük düşürülen, "**hayvanlaşmanın eşğine getirilen**" Kürt ulusu olunca, savaşın Başkan APO için daha bir zevkli olması anlaşılır bir durumdur. Kaldı ki, Kürt halkı bu savaşla doğuya, bu savaşla insanlaşıyor, bu savaşla güç, otorite oluyor.

Başkan APO, Kürdistan somutunda bütün dünya gericiğine karşı savaşılıyor. Çünkü en baş düşman olan Türk sömürgeciliği bütün gerici bir tarihi temsil ediyor. Bütün kötülüklerin, çirkinliklerin, zulmün kaynağı ve anasıdır. Sadece TC'de sınırlı olmayan bütün bu gericiiliklerin tüm ağırlığıyla yansıdığı eski Kürt'le savaşılıyor ve müthiş başarıyor Başkan APO. Bu anlamda önder-

rındaki pratikler, kişilikler böyle olmakla birlikte, bu kişilik bir ulusun, bir insanlığın kaderini tehlikeye sokuyor. İşte bu kabul edilemez bir nokta oluyor Başkan APO için. Savaşta ortaya çıkan yetmezlikler, ucuz ve kolay ölümler, düşmanın başarılı bir savaş yürüttüğünden dolayı değildir. Kölelikte ısrar etmenin ve kişilikte partileşmemenin, komutanlaşmanın bir sonucudur. Yaptığı bir değerlendirmede **“Dinlemeyi bilin. Allah’tan korkuyorsanız Allah korkusuyla, peygambere saygı duyuyorsanız peygamber saygısıyla, Kürt önderliğinden anlıyorsanız onun gerçekliğiyle bu savaşı anlayın”** derken Başkan APO, büyümenin ve cüce olmaktan kurtulmanın tam zamanı olduğunu belirtiyor. Çünkü hayatın en tehlikeli yürüyüşü ve savaşı içindeyiz. 1996 gibi büyük gelişmelere ve savaşın dayanılmaz bir yakıcılığa ulaşacağı bir yıla giriyoruz. Savaşın daha amansız olacağını şimdiden kesindir.

Aslında tam bir final aşamasına girmiş bulunmaktayız. Şimdiye kadar binlerce şehit verildi. Binlerce yurtsever “faili meçhul cinayetler” adı altında katledildi. Kürdistan neredeyse yerle edildi. Tarihte hiçbir ulusa karşı yürütülmeyen bir soykırım ve imha savaşı Kürt ulusuna karşı yürütüldü. En önemlisi de bu kadar emek, çaba ve kan dökülmesine rağmen savaşı kaybetmek düşünülmecek veya insan mantığının kabul edemeyeceği bir durumdur.

Savaş bütünüyle kazanılmış değildir. Kaybetmek de mümkündür. Özellikle bu dönemde zafer sarhoşluğuna ve erken iktidar hastalığına kapılmak olsa olsa büyük bir gaflet olur. Sadece zafer sarhoşluğu değil, hangi tür bir hastalık olursa olsun, bu, yenilgi ve kaybetmektir.

Daha işin başındayız. Çok az şey kazanılmıştır. “Devletleşiyoruz, kurumlaşıyoruz, ulusun inşa faaliyetlerine başlamışız” diye rehavete kapılmak kaybetmenin en temel nedeni olmaktadır. Yetmezliklerin, kayıpların, savaşı istenilen düzeyde yürütememenin başlıca nedenlerinden biri de **“keyfiyet”** veya **“yapamıyorum”** anlayışıdır. Devrim saflarına katılan bireyin keyfiyet diye bir durumu olmaz. O bir devrim militanıdır. Baştan sona devrimi geliştirmekle ve sürekli yeni arayışlar içinde olmakla yükümlü bir militandır. Devrimin militanıdır; devrimi kendine göre değil, kendini devrime göre ayarlamak zorundadır. Fakat mücadele saflarında bunun tersi görülebiliyor. Alabildiğine bir keyfiyetçiliğin, profesyonel bir devrimcinin içine giremeyeceği **“yapamam, edemem”** ya da **“bildiğimi okurum”** gibi tutumlar sergileniyor. Bu keyfiyetçiliktir. Mücadeleyi geriye çekmektir. Bir militan, keyfine göre değil, örgütün istek ve anlayışına göre hareket etmek zorundadır. Çünkü bir örgütün içine girildikten sonra örgütün kurallarına uymak zorunludur veya bu kurallara göre hareket etmek gerekiyor. Aslında **“keyfiyetçilik”, “yapamıyorum”** ve **“anlamıyorum”** demek, partileşmeyi kabul etmemektir. **“Ben yapamıyorum”** demek, **“Ben partili olmayı kabul etmiyorum”** demektir. Kısacası **“yapamıyorum”** mantığı, partiyi red mantığıdır. Dolayısıyla doğru devrimci anlayış, yapamaz durumda olsa bile, verilen işi yapmak için hazır değilse bile, en kısa sürede onu yapacak duruma gelmek için çaba harcamaktır.

Kuşkusuz **“yapamıyorum”** anlayışının toplumsal, ulusal kökleri de araştırılabilir. Ne olursa olsun bu ciddi bir zayıflığı içermektedir. Aşiret ortamından, onun kültüründen, yenilgi ortamından gelmişiz, teslimiyetçi ruhun egemen kılındığı bir toplumdan gelmişiz ve etkilerini hâlâ taşıyoruz gibi bir sürü gerekçe gösterilebilir. Ama bu gerçekler, aynı zamanda bir devrimci olarak ortaya çıkmanın gerekçeleridir. Eğer bunlar olmamış olsaydı, o zaman devrimci olmanın da hiçbir anlamı kalmazdı.

Çünkü bizler bu gerekçeleri yok etmek, bertaraf etmek için partiye katılıyoruz. Kendi durumlarımızı ortaya koyduğumuz zaman, olumsuzluklarımızı hep ortaya koyarız ve bunların nedenlerini de söyleriz. İşte “bende şu kültürün etkisi var, şu toplumsal düşkünlüğün payı var, şu alışkanlıklar, şu sınıf” vb. gibi bir yığın gerekçe sayılabilir. Oysa bunlar bir devrimcinin çıkış varlık gerekçeleridir. Eğer bunlar dayanak yapılarak geri durulursa, o zaman devrimcilik yapılmak istenilmiyor anlamına gelir.

En büyük hizmet, en büyük militanlık'tır

Önemli görevlerle karşı karşıya olduğumuz açıktır. Her şeyden önce Kürdistan savaşı veya Başkan APO'nun tarzı ne kadar halka, dünyaya taşırılabilmiştir? Yoldaşlık ilişkileri, halka yaklaşım, eğitim, özgür geleceğe ulaşmak, kadın özgürlüğünü sağlamak, **“nasıl savaşmalı, nasıl yaşamalı”** gibi hayati sorular ve sorunlar karşımızda durmaktadır. Bunlara cevap bulunmadan gerçekleşmeden savaş kazanılamaz.

Yine devlet olmadan mücadele safalarında iktidar kavgası vermek yenilgiyi kaçınılmaz kılar. **“Erken iktidar hastalığı lanetli bir durumdur. Münafıklıktır, giderek objektif ajanlıktan daha tehlikeli bir düzen ajanlığıdır”** diyor Başkan APO. Neyin erken iktidarı olunabilir ki? PKK'ileşildiği oranda, başlıklar, zaferler elde edildiği sürece iktidarlaşmada pay sahibi olunabilir. **“Bize gerekli olan büyük hizmet savaşıdır. Kim en büyük savaşı geliştiriyorsa, o en büyük hizmetkardır, en büyük otoritedir, en büyük iktidardır.”** Gerçek iktidarın tanımı budur. Bundan başka bir iktidar tanımı yapılamaz. Bunun dışındaki bütün iktidar tanımlamaları kariyerizmdir, komploculuktur, hırsızlıktır, ucuzca değerlerin üzerine konmaktır. “En büyük hizmet, en büyük militanlık” gerçeği unutulmaması gereken bir ilkedir. Aslında bu tür yaklaşımlarda eski yaşama bir özentinin olduğunu görmek mümkündür. Düzenle ulaşmak isteyip de bir türlü ulaşamadığı hedeflerine PKK safalarında ulaşmak isteminden başka bir şey değildir.

Gerçek savaş, bundan sonra başlıyor. Bu savaşın kaybedilmesi sadece bir ulusun yok olması demek değildir, bir insanlığın umutlarının da sönmesidir. Adeta bir ulus için kıyametin erken başlaması demektir. O halde büyük sorun olmamak için öncü militanlık

“Devrimci kişilik kendisini sürekli yargılayan kişiliktir. Kendisinden asla memnun olmayan, bu anlamda gelişmekte asla sınır tanımazdır. Kendine sevdalanması olmaz. Kendine sevdalanma tam bir geriliktir.”

ğiyakalamak zorundayız. Pratiklere ve kişiliklere amansız yüklenerek başarının sahipleri olabiliriz. “Benden bu kadar”, “benim gücüm bu kadar” demek, olsa olsa bir gafillik ve kendini kandırma olur. Devrime ve savaşa ciddi yaklaşmamak olur.

Başkan APO savaşa ciddi yaklaşıyor. Kimsenin göstermediği hassasiyeti gösteriyor. Savaş yaşam içindir gerçeği bu hassasiyette vardır. **“Savaş, ateşle hareket sanatıdır. Bayağı kızgın ateş ortamında yol almaktır. Bir esinti, bir rüzgar değildir, bir akarsu kenarında yürümek hiç değildir. Her tarafı alev alev fişkıran bir ateş ortamında yürümektir.”** Başkan APO'da

savaşın tanımı özgürleşmektir, insanlaşmaktır, insana değer vermektir. İyi ile kötünün ortaya çıkmasıdır. Bütün örgütlenme çalışmaları, siyaset yapmak, savaşmak hepsi yeni yaşama ulaşmak, sosyalleşmek içindir. Başkan APO'da savaşın tanımı budur. PKK içinde olup da PKK'ileşemeyenler ise savaşı sadece elde silah dağda savaşmak olarak anlıyorlar. Ya da insanların öldüğü, silahların konuştuğu meydanlar olarak değerlendiriyorlar. Savaşın dönüştürücülüğünün sadece silahlarla olmadığı, en önemlisi ruhta, kişilikte, beyinde bir savaşın verilmesi ve en büyük savaşın da her şeyden önce anlayışta kazanılması gerektiği unutulabiliyor ya da gözardı edilebiliyor. Örneğin Avrupa çalışmalarında; “Avrupa'dayız, ülkeden uzağız, ancak kendimizi ülkede kanıtlayabiliriz, nasıl olsa Kürdistan'a gideceğiz” gibi bir anlayışla çalışmalara eksik ve boşvermece yaklaşılmaktadır. Bu oldukça yanlış bir anlayıştır. Örgüt ve devrime ciddi yaklaşmamaktır, savaşı yaşamamaktır. Ülkeye, sıcak savaşa her an hazır olarak bu sahadaki görevleri başarmak büyük bir onur olan ülkeye dönüşü daha anlamlı kılacaktır. Ama bunun tersi yapılıyor, bu sahadaki değerlere gereken önem verilmiyor. Bundan dolayı da çalışmalarda istenilen verim elde edilemiyor. Sorunlar üst üste birikiyor ve önderliğe havale ediliyor.

“Bizi anlamamak, duymamak, savaş yaşamamak, halkı, tarihi, bilimi anlamamak, duymamak” diyor Başkan APO. İster Avrupa'da, ister Kürdistan'da olsun savaşın ağırlığı ve yakıcılığı hissedilmeden başarılar elde etmek mümkün değildir. Elde ettiğini sananlar ise büyük gafillerdir. Basit, savaşı yaşamayan bir kişilik kolay zafer ister, kolay başarıya ulaşmayı hedefler. Zora göz diken ise kolay zafer istemez. Başkan APO zorluklarla boğuşarak bu savaşı kazanıyor. Zor işlerle, uğraşmak Başkan APO için bir tutku olurken, komutanlar, öncü olma iddiasında olan bizler için ise zorluk fersah fersah kaçılması gereken bir durum oluyor. Başkan APO kolayı seçmiyor, tenezzül bile etmiyor. Pratik sahada ise işe zor olandan değil kolay olandan başlanıyor. Bu, devrimi kavramamaktır. Devrime duygularla, niyetlerle, keyfe göre yaklaşmaktır, kendine göre yorumlamaktır. Eski Kürt isyancılığı biçiminde devrimi anlamaktır. Devrim saflarında rahatlık diye bir kavramdan bahsedilemez. Hele Kürdistan gibi bir ülkenin devrimi söz konusuysa rahatlık kaybetmekten başka bir şey değildir. Devrim saflarında rahatlığa, kolaya koşmak düşmana koşmaktır. Başkan APO; **“Ben en büyük zorluklara katlanarak rahatlığı buluyorum. Bunun dışındaki rahatlık tuzaktır”** diyor.

Devrimci kişilik kendisini sürekli yargılayan kişiliktir. Kendisinden asla memnun olmayan, bu anlamda gelişmekte asla sınır tanımazdır. Kendine sevdalanması olmaz. Kendine sevdalanma tam bir geriliktir. Pratikte de, en çok, en geri kişilerin kendilerine sevdalandıkları görülür. Bu duruma düşmemek için çözümler ve eğitim üzerinde yoğunlaşmak şarttır. Devrimci bir kişilik, toplumun bütün ilişkilerinin açıkça çatıştığı bir savaş alanıdır. Bu ilişkilerin bittiği yerde, devrimcinin yaşamı biter. Yaşamın en hareketli biçimi olan devrimcilikte ilişkileri uzlaştırmaya çalışmak, kendinden hoşnut olmak anlamına gelir ki, bu tehlikelidir.

Yoğunlaşmanın kesintiye uğradığı

anda, mücadeleyi yavaşlatıyorsunuz ya da eski düzen özelliklerinize karşı savaşı bir anlamda durduruyorsunuz demektir. Bu da, geriye dönüşün bir başlangıcıdır. Bu, halk gerçekliğini derinden yaşamaya, ilerici bir tarzda halklaşmaya, hatta insanlığın temel sorunları karşısında kendini sorumlu görme duygusuna bağlıdır. Bu sorumluluğun bir an bile unutulmaması gerekiyor.

Başkan APO ilkerine kadar savaş üzerinde yoğunlaşıyor. Savaşı yaşıyor, savaşı yürütüyor. Savaşla insanları pisliklerden, kötülüklerden arındırıyor. Yeni duygular, yeni düşünceler, yeni yürekler, yeni kültürler, yeni ahlak ve yeni edebiyat savaşa yaratılıyor. Başkan APO amaç ve hedefte nettir. Tüm yoğunlaşması hedeflerine, hayallerine

“Devrim saflarına katılan bireyin keyfiyet diye bir durumu olmaz. O bir devrim militanıdır. Baştan sona devrimi geliştirmekle ve sürekli yeni arayışlar içinde olmakla yükümlü bir militandır. Devrimin militanıdır; devrimi kendine göre değil, kendini devrime göre ayarlamak zorundadır.”

ve umutlarına kavuşmak içindir. Önderlik bunun için yaşıyor: **“Ben niçin yaşıyorum; siz niçin yaşıyorsunuz? Ben büyük amaçlarıma ulaşmak için yaşıyorum. Siz ise sigaranızı temin etmek için yaşıyorsunuz.”** Buradan da anlaşılacağı üzere Başkan APO tarzıyla bizlerin tarzı arasında büyük farklılıklar söz konusudur. Bir tarafta müthiş kazandıran bir tarz, bir tarafta da müthiş kaybettiren bir tarzın sahipleri olarak bizler duruyoruz. Adeta PKK'yle aramıza gizli bir el, düşman eli girmiştir. Ölüm, her türlü fedakarlığa koşuluyla, ama bir alışkanlıktan kopulamıyor. Bu elbette ki, kendini, düzeni, geleneksel Kürtlüğü yaşamaktan başka bir şey değildir. Başkan APO'da bütün geleneksel kavramlar, yaşam biçimleri yerle bir olmuştur, öldürülmüştür. Kürdistan'da eski tarzda yaşamak ölmektir, rahat diye bilinen yaşam, aile için yaşam, aşiretin namusu, onuru için yaşam ölümdür. Düşmana sığınmak, yaşamı düşmanda aramak ise büyük bir onursuzluk ve utanmazlıktır. Başkan APO bu konuda yaşamın sınırlarını aşmıştır. Süreklileşmiş, sonsuzlaşmıştır.

Kendini konuflturmak
savaflan halk
gerçekliğine karflı savafll
açmakt r

Bütün devrim, her şey halk için yapılmaktadır. Mücadele sahalarındaki kişiliklerde ise tam tersine bireysel kaygılar, bireysel yaşam ön plana çıkmaktadır. Yetkilere dört elle sarılıyor. Her şey yetki ve talimatla yapılmaya çalışılıyor. Yine örgütün talimatları boşa çıkarılıyor: **“Ben daha iyi biliyorum, en iyisini ben yapıyorum”** adı altında talimatları, örgütü boşa çıkarmak kendini ve düzeni konuşturmak. Pratiklerde bu yönlü kendini konuşturma alabildiğine görülüyor. Partileşmemiş bir kişilik kendisini konuşturursa, mutlaka eskiyi uyguluyor demektir ki, bu da sömürgecilik, onunla işbirliği içinde olan sınıfları, ister istemez düşmanı ve onun uzantılarını konuşturmak. Bu anlamda kendini konuşturmak partiye karşı savaş açmaktır. Bu da ayağa kalkarak savaşan halk gerçekliğine karşı savaştır.

Devrim saflarına gelen insanların

devrimle, devrimin hedef ve amaçlarıyla birleşmeleri gerekiyor. Örgüt saflarında bir ağı kişiliği şekilleniyor; bunun yansıması olarak da halka bir ağı gibi yaklaşıyor. Savaşçılar, yoldaşlar sadece emir kulları olarak görülüyor. İşte bu kişilik aşılardan hiçbir başarıya ulaşamaz. Hiç kimse kendini aldatmamalıdır. PKK içinde olmak PKK'ileşmek değildir. Başkan APO'nun belirttiği gibi, **“İsmi Agit koymakla Agit olunmaz.”** PKK içinde olup bir milim özgürleşmeyen, düzeni yaşamaktan kurtulmayan, PKK'yi emek kapısı olarak değerlendiren, yine düzendeki alışkanlıkları olduğu gibi sürdüren birçok kişilik ve pratiği görmek mümkündür. Bütün bunlar da kaybettiriyor. Alışkanlık ve gerilikleri yaşamak en büyük esirliktir. Düşmana esir olmaktan bin kat daha beterdir. **“Alışkanlıklar en kötü hastalıktır. Alışkanlıklarınızı, kötülüklerinizi göbekten keser gibi kesin. Sizi yanıtlan, engelleyen hayat şartlarıdır, alışkanlıklardır. Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır, ben burada kazanıyorum”** diyor Başkan APO. Alışkanlıklar en acımasız, öldürücü bir yılan zehiri gibidir. Alışkanlıkların terk edilmediği oranda tehlikeli bir hal alır, kronikleşir. Önlenemez bir hastalık gibi insanın içinde büyür. Bütün dokulara işlenir ve sonuçta kişiliği tasfiye eder. İçimizde düşman bin yıllık gericiliğin, teslimiyetin düşmanıdır. Bu da karşısında savaştığımız düşmandan bin kat daha tehlikelidir.

Başkan APO'yla bizler arasında düşman, yani gizli bir el girmiştir. Başkan APO'yla aramızda dağlar değil, iç düşmanlar, kötülükler, çirkinlikler vardır. Başkan APO'ya ulaşmak kolay olduğu kadar bir o kadar da zordur. Başkan APO'ya ulaşmak için her türlü yol ve yöntem de sunulmuştur. Bu duygularımız, düşüncelerimiz ve pratiklerimizle kendimizi aldatmamakla, ya da sürekli başvuru **“anlamaya gelmeyiz”** yaklaşımını terk etmekle olur. Bin yılların iç düşmanları, duyguları, düşünceleri yok edilmediği sürece ne Başkan APO'ya ulaşılabilir, ne de savaş kazanılabilir.

“Ne yemekten, ne uykudan, ne de başka bir şeyden zevk alıyorum” diyor Başkan APO. Mücadeleci kişilik kolay kolay her şeyden zevk almaz, tatmin olmaz. Her şeyi savaşa göre olur. Ruhunu savaşa göre şekillendirir. Ucuz tatmin olmaz. Mücadele sahalarındaki pratiklerimize baktığımızda ufak bir başarı üzerine yıllarca yatılabilir. Geleceği kazanma ve planlamaktan çok günü, ya da anı kurtarmanın hesapları yapılıyor. Sonuçta gün de, an da kurtarılamıyor. Bu durum eski Kürdün günü kurtarmasından, her şeyi Allah'a havale etmesinden ya da Allah'a şükretmesinden başka bir şey değildir. Eski Kürt her şeyi Allah'a havale ederken, bizler de Başkan APO'ya havale ediyoruz. Değişen hiçbir şey yok. Eski Kürt olduğu gibi yerinde sayıyor.

Yine diğer bir önemli nokta ise; Başkan APO'ya bağlı olmaktır. Başkan APO'ya bağlı olmak ideolojik-politik olarak O'nu kavramaktan geçer. Mümince, duygusal bağlı olmayı Başkan APO kabul etmiyor. Bağlılıklarımızı tehlikeli görüyor. **“Böyle bağlılıklarınız beni ürkütüyor, hiçbir işe yapamıyor”** derken, bağlılıkların bilimsel olması gerektiğini kastediyor. Başkan APO'yu anlamak, sevmek, duymak, düşmanı kahretmektir, zaferi kesinleştirmek.

İçinde bulunduğumuz aşama ya kazanma ya da kaybetme keskinliğindedir. Bir üçüncü olasılıktan söz etmek mümkün değildir. Böyle hassas bir dönemde biz militanlara ve partileşme çabası içinde olanlara büyük sorumlulukların düştüğü açıktır.

Gerçekçi olmak zorundayız. Herkes önder olamaz, herkes bir önderin tarzına ulaşamaz. Ama Başkan APO'nun

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAĞI DEĞERLENDİRİYOR

PKK'li olmak mutluluktur

“Bütün geriliklerinizi affetmeyeceğim, boyun eğmeyeceğim, uzlaşmayacağım. Çıldırırsanız da, cayır cayır yansanız da istediğiniz gibi olmayacağım. Aldatamam, aldatılamam.”

Baştarafı 32. sayfada

sanlık için bir ucube gerçeğiyle karşı karşıya olduğumuz içindir. Bu kirli TC gerçeğini beynimize, özümüze sindirmiş ve bizi anlaşılmaz, kendini dile getiremez, ifade edemez bir duruma sokmuştur. Talihsizlik budur ve buna karşı direnmiyoruz.

Yaşamın yolu düşmanı anlamaktan geçer

Vermede olduğunuz savaşı ve yürütülen kirli savaşı, bütün yönleriyle anlamak durumundasınız. Anlamamazsanız kendinizi anlatamazsınız. Hiçbir şe-

Bu gafleti terk etmek gerekiyor.

Artık anlaşılmalıdır ki, yaşamın yolu düşmanın bu dayattığı kirli-özel-faşist savaşının, yine, her yolu deneyen, savaş yasalarına tamamen karşı çıkan, onların gereklerine bağlı olmayan, en özelinden özel, en kirlisinden kirli bir savaşla karşı karşıya olduğunuzu bile- rek, kendi savaş kişiliğinizi ortaya çıkarmaktan geçer.

Saflara gelip kolay “partileşmeye başladık” diyorsunuz. Ama gereklerinin yüzde birini bile yerine getiremiyorsunuz.

Yapmayın bunu.

Yaşam kutsaldır, uğruna büyük çabalar harcadıktan sonra gereken say-

Savaşmak için ilkin bu topraklara sevdalanmak gerekiyor

Siz parti militanları yıllardır savaşıyorsunuz. Ama sizlerde ülke sevgisine ilişkin ciddi bir gelişme göremedim. En kutsal dağlarda, vadilerde (çoğu anıt-saldır) ruhunuz bir ürperti bile duymadı.

Çünkü ruhunuz yok.

Ölümler gibi dağların, ovaların etrafında dolandınız. Vatan sevgisi, hele bu vatan insanlığın beşiğiyseniz, böyle olmaz. Savaşmak için ilkin bu topraklara sevdalanmanız gerekiyor. Ama size bakıyorum; sanki pişman olmuştunuz,

sanki ülke başınıza bela olmuş. Bu topraklar sanki sizi daha da gerisin geriye itmiş. Bu, düşmanın dayattığı kültürdür. Düşman sana, “senin ülkende yaşanmaz, doğup büyüdüğün topraklar yaşanılmaz” diyor. Ve bir

koşuşturmadır gidiyor. Çok iyi biliyorsunuz ki, halkımızın veya sizin içinizde önemli bir bölüm ülkesinden kaçtı, kaçtırdı. Sonra sizler partiye geliyorsunuz ülke yönünüzü veriyorsunuz. Ama oradan da sıkılıyorsunuz. Peki sizi o zaman nereye koyalım? Bu çok açık bir çelişkidir, düşmanın bir oynatmasıdır. Bu oyuna son vereceksiniz. Ne ülkeden ucuz kurtulmak, ne toprak sevgisinden vazgeçmek, ne de elin memleketine, elin güzelliklerine çılgınca bağlanmak doğrudur. Hele bu Avrupa çılgınlığı olunca bu daha beter bir çılgınlıktır. Bu çılgınlığı da hiç tanıdığınızı sanmıyorum. Yine kimin içindir, nasıl yaratılmıştır bildiğinizi sanmıyorum. Bütün bunların farkında bile olamayanlar nasıl, ne haka yaşayabilirler?

Bu bir oyundur ve siz içine sokulmuşsunuz. Bu oyunu bozmak gerekiyor.

Topraklarını sevmeyenler, hiçbir halkın kültürel gerçeğine de anlam veremezler ve bu da ancak çağdaş kölelerin yaşamı olabilir. Hiç kimse “ülke dışında topraklarımızın üstündeki her türlü tarihsel-kültürel değerlerimizin, toplum olma hakkımızın gereklerini yerine getirmeden, hele bırakıp kaçarak, neredeyse tek aileye toplumsal gerçekliği indirgeyerek yaşayacağız, mutlu olacağız” demesin; bu büyük bir yalandır ve çok lanetli bir durumu ifade eder. Bunu sonuna kadar

anlamalısınız. Yalnız ülke dışında savrulmuş insanlarımız için söylemiyorum. En önemlisi ülkemizdeki insanlar için bunu söylüyorum.

Siz parti militanları için daha fazlasını iddia ediyorum ki, ülkeye dönüş yapmak zorundasınız. Tutkuda dönüş, arzuda dönüş; tarihe, kültüre dönüş yapmak zorundasınız. Bu ülke bir harabe de olsa, birkaç heceli dil de olsa, birkaç söz namesi de olsa dönüş yapmalısınız. Başka türlü bu üzerinizdeki laneti, onun zincirini boynunuzdan söküp atamazsınız.

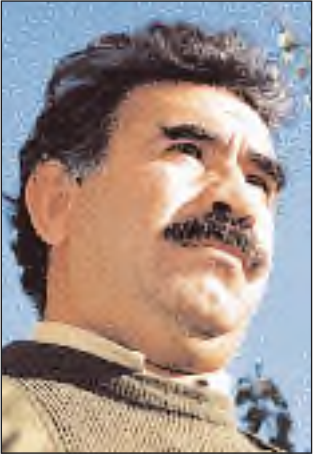
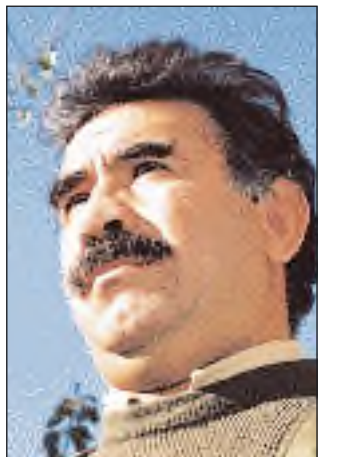
Yüzyıllardan beri bu topraklar işgalciler, talancılar tarafından habire boşaltılıyor ve kalanlar da en uşakça işbirlikçilik ve inkarcılık temelinde bırakılıyor. Öfkemizin büyüğü bunlara karşıdır. Bugün bunların en son kalıntılarına büyük bir savaş dayatıyoruz ve onların bu ülkeyi peşkeş çekmelerine karşı bir savunma savaşı veriyoruz. Güney Kürdistan'da yaşanan savaş budur. Kuzey'de inkarcılığa karşı, Güney'de işbirlikçiliğe karşı verilen savaş doğru yaşam içindir. Kuzey'deki inkarcılığa karşı ruhta, tarihte, sosyal gerçeği yalalamada verilen bir savaştır ve eğer bunu yakalayamazsak, gereklerini yerine getiremezsek, inkar eden kişilik insanlık tarihinde en aşağılık mertebeye bulunur. Güney'deki işbirlikçilik, inkarcılıktan daha aşağı kalır bir durumda değildir. Daha kaba ve çirkindir. Şimdi bu ikisine karşı savaşı birleştiriyoruz, ikisi de içimizdeki savaştır.

Yalnız kaba birkaç inkarcıya veya işbirlikçiye karşı değil, kendi kendini inkar eden, gırtlığına kadar uzlaşmacılığı yaşayan partilere karşı da bu savaş veriliyor.

Parti ortamımızda kendini yenilemeyen, özgürce yaratamayan kişilikler var. Bunlar da kaba inkarcı ve işbirlikçiler kadar karşımıza alıp savaşmamız gereken kendi iç düşmanlarımız oluyor.

İçimizdeki, beynimizdeki ve ruhumuzdaki düşman, bu kaba inkarcılardan, işbirlikçilerden daha az tehlikeli değildir.

“Aldatamam, aldatılamam. Ağlıyormuşsun, yorulmuşsun, tıkanmışsın, kendini çaresiz bırakmışsın, benden göreceğin tek karşılık neden ölmedin, neden bu utanmazlığı hâlâ sürdürüyorsun olacaktır. Başka hiçbir şey benden beklemeyin. Ama güzelsen, yiğitsen, sağlamsan hoşgeldin derim. Bunun dışındaki her parti ortamına gelişe 'kahrolsun' derim.”

“Çürümüş olanın, 'ben yaşayamam' diyenin, en silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı bir harekettir PKK. Kendimize bakalım: Bir hiçken PKK'de nerelere, hangi yüreğe, hangi düşünce gücüne ulaşıyoruz! Bu da PKK'nin hümanizmidir, insana saygısıdır, insanı büyütme yeteneğidir.”

yi anlamadan da yaşayacağınızı sanırsanız, yaşayamazsınız. Dolayısıyla her şey, bizi mevcut düşman gerçeğini tanımak ve gelişmek için anlamaya mecbur ediyor.

Başka türlü yaşamın yolu yoktur.

Başka türlü, yaklaşım imhadır, daha- sı cüceleşme, hatta karıncalaşmaktır.

Nitekim bugün Türkiye'de yaşam çökmüş düzeydedir. Sosyal çöküş, siyasal yozlaşma had safhada. Ekonomi tam bir talan ekonomisi. TC kendi halkına da bunu dayatıyor. Türk halkı da bunu hiç anlayamaz duruma getirilmiştir ve yaşayamıyor. Yaşamak için ezdiği, ezilmesine ortak olduğu, alet olduğu halkın kurtuluşundan başka umudu yok. Daha kötü durumda. Bu yüzden, yaşamın yolu düşmanı anlamaktan, onun dayattığı kirli savaşa karşı devrimci savaşı başarıyla dayatmaktan geçmektedir.

Hiç kimse hiçbir gerekçeyle kendini aldatmamalıdır.

Hele hele PKK'ye dayanarak, savaşmadan, hem de başarıyla savaşmadan (bu savaş ideolojiktir, siyasidir, askerdir), her türlü gereklerini yerine getirmeden kimse “ben onurlu-şerefli birisi olarak yaşarım” demesin. Bu, halkın içinde bulunduğu kötü yaşamdan da daha tehlikelidir. Sahte özgürlük hevesleri içinde olmak, kölelikten daha aşağılıktır ve bu yaygınca yaşanıyor. Düşmana cevap vermeden bir yaşamı savunular, düşmanı hesaba katmadan, hele hele onun üzerine doğru yürüme, onun hakkında nasıl düşünülür, nasıl planlanır, nasıl örgütlenir, nasıl eyleme geçilir; bunun gereklerini yerine getirmeyenler parti içinde şereften-onurdan bahsedemezler. Yaşayabileceklerini de sanmasınlar.

gı gösterilmiş olur. Yaşam birkaç eylemle ifade edilemez, hatta salt askeri başarılarla da elde edilemez. Çok büyük bir anlama isidir.

Yaşam, ruhun, sevginin, saygının gelişimidir.

Devrimimiz kahretme devrimi olduğu kadar, sevgiyi yaratma devrimidir de. Düşman katledden, sadece talan etmek için değil, ilkin kutsal yaşamın anlamını yok etmek istiyor. Demek ki, düşman, elinizden vatani, özgürlüğü almada önce, beyninizi, düşüncenizi alır. Ondan sonra ruhunuzu, arzunuzu, isteminizi, sevginizi elinizden alır, almıştır da. Onun için Kürt halkı sevemiyor, arzu edemiyor. Sevemeyen, arzu edemeyen, ülkesinin yer altı, yer üstü zenginliklerine de anlam veremez. Anlam veremediği için talep edemez veya uğrunda savaş vermez.

Parti günleri aynı zamanda düşmana gösterilecek yüksek anlama, kin kadar istem-arzuların, yaşam sevgilerinin müthiş geliştirildiği günlerdir.

Ben kendimi tanıdığımdan beri hem büyük öfkelerle, hem de büyük tutkularla, sevgilerle yaşadım. İkisi de iç içedir.

Birisiyle yıkarken, birisiyle yaparım. Biri olmadan diğeri olmaz.

Bakıyorum sizlerde ya ucuz sahte sevgiler, arzular, ya da salt kinler, öfkeler var. Bu, böyle olmaz. İksinin ilişkisinin önemini, birinin diğerini ne kadar gerekli kıldığını, beslediğini bileceksiniz. Çoğunlukla halk gerçekliğimizde, hatta kişiliğimizde kinimiz saptırılmıştır. Mutlak düşmana yöneltilmesi gereken kin, bize yöneltmiştir. Herkes herkesle kavgalıdır ülkemizde. Bu da, düşmanın özel savaşı ne kadar körüklediğinin bir ispatıdır.

da ilerletilmiş savaş günleridir.

Görülüyor ki, PKK savaşını en açıktan kirli-özel savaşçılara karşı olduğu kadar, en içten kendimiz gibi sandığımız ama, büyük bir gafletin, kendini her türlü geriliğe, kaybeden değere yatırmış kişiliğin yerle bir edilme savaşıdır. Başka türlü alını ak militan kişilikler ortaya çıkarılamaz.

Bahsettiğim PKK, güzellik, yiğitlik, başarı gerçeğidir.

En silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı harekettir PKK

Savaş Serhat'tan Dersim'e, Toroslar'dan Zağrosar'a, Fırat-Dicle boylarından Munzurlar'a kadar gelişmiştir. Bu oldukça değerli ve anlamı büyüktür ama, daha da önemlisi kendimizi ne kadar kazandığımız, iç savaşımızı ne kadar geliştirdiğimizdir. Eğer kendi içimizdeki savaş olmazsa bir gün bile bu savaş cephelelerinde kalmak mümkün değildir. Son yılların gösterdiği temel bir gerçeklik de budur. Savaşta yenilgi de olabilir. Fakat şunu çok açık bilmek gerekir ki, PKK aynı zamanda her yenilgiyi anında başarıya dönüştürmenin de adıdır. Yenilgi başarının anasıdır. Bir de böyle PKK'leşmek gerekir, diyoruz. Bu, geçen yıllarda çok açık kanıtlanmıştır. Yenilgisi bile olsa, PKK savaşını başarıyı kesinleştiren zaferin savaşıdır. Bu tarz doğru bir partileşmedir. Adına sosyalizm denilen öğretiye de doğru bir karşılık vermenin savaşıdır.

Bu yıllarda sosyalizm adına kurulan devletler çözüldü. Dev gibi partiler çözüldü, iddialı önderlikler vardı, dünyayı kendilerinden ibaret sayarlardı, sonuçta hepsi çözüldü ama, PKK büyüdü. Tüm emperyalistler, PKK'ye “sosyalisttir” diyerek saldırdılar. Bunlara karşı PKK ayakta kaldı. Bu da şunu gösteriyor; PKK'de sosyalizm yenilmezdir.

Ulusal kurtuluş savaşını ezmek isteyenlerin söylediği diğer bir ifade de şu-

dur: “Kürdistan diye bir ülke yok, Kürt diye bir gerçeklik varsa da fi tarihinde bitmiştir.” Ama PKK ulusal kurtuluşçuluğu, tüm ulusal kurtuluşlardan daha yaratıcı olmasını bilmiştir. PKK, bütün sorunlara doğru bakmanın, şovenizme kaymamanın, sosyalizm uğruna başarılı olmanın, kendinde bunu gerçekle-

tirmenin, bütün saldırılara rağmen, bir ulusal kurtuluşçuluğun adıdır, zaferidir. Bu da günümüz için büyük bir gerçeğin ifadesidir. Ulusal büyüklüğe, şovenizme kapılmadan en ulusal-şovenist bir güce karşı, halkların kardeşliğine, ulusların eşitliğine bağlı kalınarak bir savaş yürütmek ancak PKK'de hakıyla ifadesini bulmuştur. Benzer iddialar taşıyan hiçbir partinin gerçekleştiremediğini gerçekleştirmiş oluyor.

Çürümüş olanın, "ben yaşayamam" diyenin, en silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanlaştığı bir harekettir PKK.

Kendimize bakalım:

Bir hiçken PKK'de nerelere, hangi yüreğe, hangi düşünce gücüne ulaşıyoruz! Bu da PKK'nin hümanizmidir, insana saygısıdır, insanı büyütme yeteneğidir. Temelde de en iddialı insan hareketi oluyor.

Somut olarak hangi cephelerde parti ne durumdadır, onları fazla işlemenin gereği yoktur. Hiçbir mevzide gerilemeye fırsat vermedik. Gerilla mevzileri ülkemizin hemen her tarafında iş görecektir.

Halkımızın kent-köy içindeki her yerine PKK'liliğin ruhu sinmiştir.

Gerileme yoktur. Yurt dışındaki bütün kitlemizin ve dostlarımızın içinde PKK'nin itibarı yükseltmiştir, hem de zirvededir. Bu kadar imkan ve fırsatlar dahilinde, ilk defa insanlık halkımıza açılıyor, biz insanlığa açılıyor. Zavalı bir halk olarak değil, umut veren bir halk olarak değerlendiriliyoruz. Dünyada en emperyalist, en insanlık dışı güçler her ne kadar bizi en terörist ilan etmek istiyorlarsa da, kendilerinin de buna inanmadıklarını biliyoruz. PKK'ye karşı kompleks içindedirler. Eğer insanlık için bir öncülüğün bahsedilecekse, onun da PKK'de ileri boyutlarda yakalandığını söylemek bugün için abartı sayılmaz.

İnsanlığın iddialı bir örgütüyüz.

PKK her türlü terörizm, başta da emperyalizmin terörüstlüğüne ve insanlığı oldukça düşüren bütün değerlere karşı, insanlık adına sapasağlam ayakta kalmanın da adıdır.

Hiç şüphesiz sorunlarımız dağ gibi. Başarı için sadece ilk adımları attık. Bir anlamda partileşmenin başlangıcındayız.

Ama umutluyuz ve zafere daha kesin adımlarla yürüyoruz.

Bu dönemde istenilirse parça parça vatani kurtarabilecek, özgür yaşamı elde edecek, çok sağlam başlangıçlar yapabilecek durumdayız. Kıymeti budur. İsteyen istediği kadar zafere tırmanabilir. İdeolojik, siyasi, askeri ve kültür silahlarıyla PKK şimdi daha güçlü. Yeter ki kullanılsın, savaşın kazanılması kesinleşir. Bunu küçümsememek gerekiyor. Hele hele özgürlük tutkusu olanların asırlık rüyalarının gerçekleşmesi olarak görülme-

böyle anlamalısınız.

Anlamayanlar çekilsin.

Bu işe buluşmasınlar, başlamasınlar. Anlayanlar böyleyse sonuna kadar yürüsünler. Anlama ve yürek işine başlamışsanız bu işiniz sağlamdır. Çok açık konuşuyorum. Devam etmelisiniz. Hem de daha amansız ve iddiası kadar başarıyla devam etmelisiniz. Aksi halde uzak durun. Özellikle ortayolculuk, uzlaşmacılık vb. bu temelde kendinizi kandırmayın. Böyle yaparsanız yaşamı en kötüsünden heba ediyorsunuz demektir.

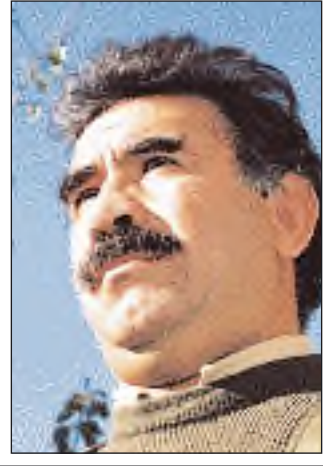
Özgürlükler dünyasına çok iddialı giriş yapılıyor

Tüm partililer, partileşme adayları!

Görüyorsunuz ki, durumları iyi anlamak, gereklerini yerine getirmek imkan dahilindedir. Geçmiş darlıklar dünyası, zorluklar dünyası aşıyor. Özgürlükler dünyasına çok iddialı giriş yapılıyor. Kendinize sormanız gereken şu: "Ben bu işin ne kadar içindeyim, ne kadar gereklerini yerine getiriyorum. Getirmiyorsam neden? Nasıl yerine getireceğim?" İşte meydan sizin, bütün partileşme olanakları sizin. Başka ne isteyebilirsiniz? Ama ille "ben böyle yenilgiye, uzlaşmaya alıştırılmış bir kişiliğim" dersanız, ben açık söyleyeyim, ayıp da karşılanırsa, ne kadar namuslu olduğumuzu, ne kadar katı ahlak kurallarına bağlı olduğumuzu söylesek söyleyelim, bu kişilik serseri, sokak düşkünü, toplumsal-siyasal fahişe kişiliğidir. Bu kişilik "ben böyle alışmışım. İsteyen

tim, savaş istiyorsanız sonuna kadar savaş. Her cephede, ülke içinde, dışında, isteyen istediği alanda yığıtçe savaşırsa partileşme gerçekleşir. Biz PKK'yi böyle değerlendirmekte çok ısrarlıyız. PKK'yi; yenilmiş, bitmiş, ruhunda köle, düşüncesinde bulanık olan bir tipin, temel tutum ve davranışlarında neye va-

"Müminlerin ibadetleri, dervişlerin çileleri vardır ya, işte bugün hepsinin karşılığı PKK'lileşmektir, PKK tarzında savaşmaktır. Böyle anlarsanız, böyle yaşarsanız PKK'yi anlamış olursunuz ve başarısınız."

racağı belli olmayan bir tipin PKK'si olmasına asla fırsat vermeyiz. Bu şehitlere bağlılığımızın, mutlak kurtuluş azim ve irademizin bir gereğidir. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle "ben dağda sağlam yürüyeyim, yürüyemiyordum" diyemez. Bunu söyleyen bizden değildir. İçimizde kalamaz. Dinlerde buna münafıklık denilir. Siyasette, sosyalizm siyasetinde buna sapma, oportünizm denilir. PKK'de bunları fazla uzatmadan sona erdirmeliyiz. Çünkü asıl zafere girişimizi engelleyen temel neden

PKK, bu dönemde mi kazanmayacak?

Biz büyük bir sorumlulukla PKK'yi buraya kadar getirdik ve hizmetinize verdik. Bu büyük hizmeti anlamazlıktan gelmek, kendimize yapabileceğimiz en büyük hakarettir. Buna hiçbirimizin hakkı olamaz. Bir türlü partileşmeyi kendisinde zafere götüremeyenlere,

sanki çok gerekli değilmiş gibi "böyle de idare edebiliriz" diyenlere, aman ha, yanılıyorsunuz diyorum. Biz bu şehitleri böyle söylemeniz için vermedik, bu büyük acıları, ızdırabı böyle yapmanız için çekmedik. Biz şehit yoldaşlarımızın son nefesine, onların vasiyetine sonuna kadar bağlı kalacağız. Zindanlardaki on bini aşkın insanımızın özgürlük istemi, günlük olarak tutsaklığın emrettikleri neyse gereklerini yerine getireceğiz. Hiç kimsenin başka türlü bir istemi, ifadesi bizim için geçerli olamaz. Kaldı ki, halkımız büyük acılar içinde,

beni istediği gibi kullanabilir, ilkelerimden de, siyasi görüşlerimden de beni sapıtılabılır" der. Yani isteyen seni istediği gibi kullanıyor. İşte partimizde bir de bu var. Bunu terk edeceğiz.

İlkelerimiz yüce, görüşlerimiz nettir.

budur. Bir militan bakıyor, düşmanla başedemiyorsa, o zaman kendisine yönelmelidir. Kendisiyle savaşımını başarıyla vermedir.

Tarih böyle kazanılır.

Yok, "kendimi de anlayamıyorum, yanımsım, bitmişim" diyorsanız, o zaman yer yarlısın içine girin. Nereye gideceksiniz, uşaklığa mı? Şu veya bu yola kaçışa mı? Bu kişiyi hemen vurmalyız. Yaşama böyle hakaret edilemez. İnsan olmakta ısrar edeceksiniz. Her şeyle oynayabilirsiniz, ama partileşmeyle böyle oynamaz. Her dö-

her gün utanılası bir yaşamın sancılarını çekiyor. Onların istemleri var, bağlı kalacağız. Yine hepinizin yaşadığı acımasız bir yaşam gerçekliği var, ona da saygılı olmanın adı PKK'lileşmedir. Başka hiçbir lanetli durum, çizgi dışı, taktik dışı, yaşam dışı, nedenleri ne olursa olsun, kim dayatırsa dayatсын, ileri sürülemez, boyun eğilemez, uzlaşamaz.

Bugünlere kolay gelmedik.

Tarihe sorun, düşmana sorun.

Bütün dünya bizim yarattığımız bugünler karşısında tiril tiril titiyor. Büyük bir telaş ve korku içinde. Sizler bunları nasıl küçümseyebilirsiniz? Düşman kadar bile ciddi olmamayı siz nasıl izah edebilirsiniz? Hafif kişilikmiş, her gün üstüne ne yürütülen kişilikmiş; bırakın bu sözleri artık. Söylemeyin partimizin içinde. Ne böyle yaşayın, ne de böyle bir alçaklığı yapın.

Büyük bir savaş var.

Sizler böyle günlerde insan olmakta ısrarlı olmalısınız.

Bu savaş, insan yerine konulmama karşı insan olmanın, sonuna kadar çirkinlikler içinde yüzmeye karşı güzel kalmanın ısrarıdır.

Korkuya, endişeye karşı cesaretin savaşdır.

Başka biz neye yararız? Ben kendimi daima sağlam bir duruş için hazırla-

rım. Her zaman gerektiği kadar anlamak ve doğru olan neyse, güzel olan neyse onun için yapmak yaşam esasıdır. Görüyorsunuz ki, sonuçta ben kendimi yarattım. Bu hepinizin, ulusumuzun gözleri önünde oldu. Bir halk için bu kendini yeniden yaratma bugün her şey oluyor. Neden bunu esas almaya-caksınız ki? Arkanızda hazineleriniz mi var, dayanayacağımız büyük başarılarınız mı var? Hiçbir şeyiniz yok. Demek ki, her şey sizi yüksek başarmaya mahkum ediyor.

Bu yıllarda bir de kendimi sizler için çözmeye ve kişiliğimi sizlere yansıtmaya çalıştım. Ama bundan sonuç çıkarmak yerine ve yine önemli bir başarıyı yakalamak imkan dahilindeyken, bununla oynayanlar çok. Basit bir yövmiyeye kırk takla atanların altın gibi değerler karşısında vurdumduymazlığa, perişanlığa, yoksulluğa kendini dayatması, bunu kader olarak karşılaması var.

Buna karşı büyük bir öfke duyduk ve kendimi açıklıkça açtım.

Fakat sizler, "sorunlar altında bunalacağım, bir uzlaşmacılığı, bir yenikliği kader sayacağım" diyerek kendinizi dayattınız. En kötüsü de yerinde olmayan ölümler, şahadetler dayatıldı. Buna karşı da durduk. Sonuçta yaşanabiliyor, hem de yüksek başarılar yaşana-bileceği ortaya çıktı.

Kendimi hiçbir zaman abartmadım.

Ama baktım birileri ile "düşeceksin, başaramayacaksın, bundan daha fazlası olmaz, bu iş ancak bu kadar olur" diyor. İşte düşmanıma yöneldiğim kadar, belki de daha fazla buna yöneldim ve "hayır bu iş bu kadar olmaz, bu iş buraya kadar küçük bir başlangıcı ifade ediyor, bir hazırlıktır. Daha büyüğü bundan sonradır" dedim. Bu işin öyle muğlak bırakılması mümkün değildir. Giderek netleşiyor. Yaşama gelmiyor-muşsun, hayır bu kabul edilmez, çünkü en güçlü, coşkulu yaşam bu işin içindedir. Onu gösterdik. Neden, çünkü bir kişinin şahsında ya da bir partinin içinde yaşam tehdit ediliyor. Basitliğe, yüzey-selliğe, her türlü hafifliğe oynuyorlar. Bu, en az düşman kadar büyük bir tehliktir. Çözumsuzlüğü, tıkanıklığı dayatıyorlar. Bu da en az düşman kadar tehlikelidir ve bunları söküp attık. "Tıkandık, moralsizim, yaşama gelmem" demenin ne anlama geldiğini çok çarpıcı bir şekilde gösterdik.

Ben yaşıyorum.

Gerektiğinde halk için en büyük şekilde yaşamasını da bilirim.

Nasıl engelleyebilirsiniz ki?

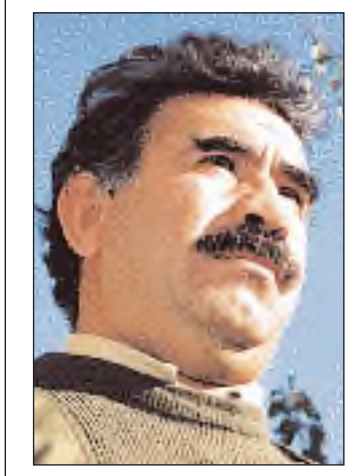
İnsanlığı çözerim, nasıl kördüğümü dayatırsınız ki?

İşte büyük savaş, bir de cephe-deki dayatmalara karşı yürütüldü. "Çözüle-mem, gelişmem, yaşama gelemem" demek, hâlâ bunda ısrar etmek PKK'de kabul edilmez. Brakalım saygı gösterilmesini bunlar olmaması gereken bir durumu ifade eder.

Bütün ulus görkemilleşiyor

Görüyorsunuz ki parti savunmamız büyüktür. Yalnız bir siyasal öncü gerçeklik kazanmıyor, partimizde büyük bir insanlık ısrarı da var. Bir ulus içinde, hatta bir kişilik içinde bile büyük savaşım var. Savunma bunun içindir. Savunma kadar hakkını almak, bu temelde PKK'de kazanmıştır. Eğer bütün bu söylenenler anlaşılıyorsa ve siz değerli PKK'lilerin, PKK öğrencilerinin beynine, ruhuna çarpıcı bir biçimde bunlar girmişse, bundan sonrası adımlar sorudur. Nerede hangi adım atılır, nerede ne konuşulur, nerede nasıl vurulur, nerede ne kadar örgütlenme, eğitim uygulanır, bunlar bir çırpıda insanın karşısına çıktığında cevaplandırılacak işlerdir. Zorluğu, anlaşılmazlığı filan yoktur. Ben şimdiye kadar el yordamıyla bu işleri buraya kadar getirdim. Eli-

Devami 31. sayfada

"Siz parti militanları için daha fazlasını iddia ediyorum ki, ülkeye dönüş yapmak zorundasınız. Tutkuda dönüş, arzuda dönüş; tarihe, kültüre dönüş yapmak zorundasınız. Bu ülke bir harabe de olsa, birkaç heceli dil de olsa, birkaç söz namesi de olsa dönüş yapmalısınız. Başka türlü bu üzerinizdeki laneti, onun zincirini boynunuzdan söküp atamazsınız."

Bunun için savaşıyoruz. Yarattılan değerler, şehitler bunun içindir. Özgürlük ortamında ilkeye gelememek, siyasi yürüyüşü sağlam kılamamak, uzlaşmacı olmak, yenilgiye her gün kendini açık tutmak ne anlama gelir? Buna ne ad verilir? Artık bunları da anlamaman zamanıdır.

Gücünüz varsa, "ben varım" deyin. Eğitim istiyorsanız, sonuna kadar eği-

nemde bunu yapmış olabilirsiniz, ama PKK'nin bu döneminde olmaz.

Her şey sizi yüksek başarmaya mahkum ediyor

Geleceğe bu bakışla yüklenirsek, kim kazanmayız diyebilir ki?

Yoktan var etmenin de adı olan

si gerekiyor. Bunlar bin defa secdeye yatılacak değerlerdir. Müminlerin ibadetleri, dervişlerin çileleri vardır ya, işte bugün hepsinin karşılığı PKK'lileşmektir, PKK tarzında savaşmaktır. Böyle anlarsanız, böyle yaşarsanız PKK'yi anlamış olursunuz ve başarısınız. Aksi halde PKK'yi anlayamazsınız, hatta başınıza en büyük bela da olur. PKK insanlığını, PKK kişiliğini, ne yapıp yapıp mutlaka

Özgürlüğe, bağımsızlığa götürececek İZLERİ ARIYORDUK

Bir grup Eski Sovyet Kürdünün Parti Merkez Okulu ve Güney Kürdistan izlenimleri

Bizler Kürdistan topraklarına ayak basar basmaz kendimizi hem halkımıza yakın, hem de bir o kadar uzak olduğumuzu gördük. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarıyla birlikte olduğumuz günlerde halkımızla ve tarihimize ilgili birçok yeni şey öğrendik. Ama öğrenecek daha çok şeyin olduğunu da hissediyorduk. İnsan ülkesindeyken ister istemez ulusal duyguları kabarıyor ve ulusal değerlere bağlılığı artırıyordu. İnsan Kürdistan'da tarihsel köküne, eski Medya köklerine, yani insanlığın beşiği iki nehir arasına dönme imkanı bulabiliyor. Bu kökler her zaman varlıklarını hissettiriyordu, bizleri atalarımızın yurdu Kürdistan'a çağırıyordu.

Doğal bir ihtiyaçtı ülkeye gitmek. Büyük bir istek vardı.

Bizler altı eski SSCB Kürdü PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'la görüşmeye gidiyoruz. Milyonlarca Kürdün (sadece Kürtlerin de değil) nabzını

tevazi karşılıdılar. Başkan APO misafirlerine gerçek bir ev sahipliği göstererek ikramda bulundu. Daha sonra eski SSCB Kürtleri'yle ilgili sorular sormaya başladı. Nasıl yaşadığımızı, nasıl olup da SSCB dağıldıktan sonra birçok halkın haklarını elde etmesine rağmen Kürtlerin bu durumda kaldıklarını sordu. Sovyetler'in inşasında diğer halklar gibi Kürtlerin de yer aldığını fakat, şimdi ise Kürtlerin bu topraklar üzerinde bir mülteci gibi yaşadıklarını Başkan bize bir bir anlattı. Ardından "bunun hesabını kim verecek, kim onların insani, milli haklarına sahip bir şekilde yaşayabileceklerini sağlayacak" diye sordu.

Sorular, sorular, sorular. Ve bu soruların cevabını Başkan APO'ya vermek hiç de kolay değildi. Her karşılaşmamızda, sohbetler sırasında ARGK'nin askeri-politik akademisindeki derslerde bu müthiş insanı anlamaya, onun kişiliği ve partinin etrafında oluşan efsanelerin gerçek yüzünü aç-

ister istemez akla geliyor; "44 yaşında-yım, bir çocuk gibi kendimi çalışmalara kaptırarak devam ediyorum. Acelem yok, sabır doluyum, gördüğünüz gibi her anım dolu" diyordu. Başkan APO'da fark ettiğimiz en önemli özellik vatanına olan sonsuz bağlılık ve bağımsız bir iradeye sahip olmasıydı. Günümüz dünyasında bir insanın kendini bu kadar bağımsızlaştırması büyük bir olay, büyük bir mucizedir. Dört dörtlük insancıl bir karaktere sahip. "Hayattaki en büyük amacım insan ve özgürlük. Bu bir kişilik sorunudur, ancak özgür bir kişilik insanın kendisine ve diğer insanlara özgürlük getirir" diyor Başkan APO. Kürdistan'ın kurtuluşu Başkan için yegane ve tek amaç değil, o bölgedeki diğer halkların da kurtuluşunu birlikte görüyor. Ve bu uğurda can vermede değer olduğunu tekrarlıyor.

Başkan APO gençlik yıllarında ideallerini gerçekleştirme üzere savaşa başladığında etrafındaki en yakınları bile ona "deli" gözüyle bakıyorlar. "Neler söylüyorsun, Türkiye şartlarında mümkün mü bütün bunlar?" Babası da hi "Nasıl böyle bir şeye girişebilirsin. Tarihe bir bak. Şeyh Said, Seyit Rıza, Şeyh Ubeydullah ve diğerlerine. Onlar bile başaramadıktan sonra sen nasıl başaracaksın" demiş. Bütün bunları gülümseyerek anlatıyordu Başkan: "Gerçekten çok zor oldu. İnsanlar binlerce yıllık ölümlerini dirilebileceğine inanırlardı da, Kürt halkının dirilebileceğine asla! İnsanların düşüncelerine baştan sona kemalizm işlenmiş, Kürt ve Kürdistan ise Ararat'ın eteklerine gömülüp betonlanmıştı. Fakat bizler çalışmalarımızla bu ölü Kürdü dirilttik. Şimdi ise durdurmak imkansız.

Ne betonlar, ne devlet terörü halkın ayaklanmış ruhuna ve özgürlük mücadelesine engel olamaz.

Savaşa ilk başladığımız dönemlerde, bizi dikkate almıyorlardı, hep alay ediyorlardı. Nasıl olurdu da Kürtler hele Kürdistan hakkında konuşabilirlerdi. Fakat biz gece-gündüz halk içinde aydınlatıcı çalışmalar yürüttük. Bütün kurtuluş savaşlarının tarihçelerini inceledik. Ve böylece savaşımızın görev ve hedeflerini belirleyip, halkımızı ve kendimizi yeniden tanıdık. Her gün değiştik, bizdeki değişikliklerle beraber halk da değişiyordu. Kendimizi ve halkımızı, insanlığın Kürt halkına karşı olan günahkar tutumunun ve halkımızın içinde bulunduğu köleci durumun sonucu oluşmuş kirden temizlendik. Hayat akıp gidiyor, her şey değişiyor, başka türlü yaşamak imkansız. Halkımızın içinde çalışıyor ve bunun ürünlerini görüyoruz. Halkımıza bir başka gözle bakıyor ve onun aynasında kendimizi görüyoruz. Halkın içerisinde gerçek anlamda bir yurtseverler ordusu yetiştirdik. Ve sonuç bugün gözler önünde. Bütün halk ayağa kalktı ve artık onu durdurmak imkansız" diyordu Başkan.

Gördüklerimizin hepsini bu yazıda anlatmak oldukça zor. Sadece Başkan'ın bir dersini bile anlatmak için bir kitap yazmak gerekiyor.

Akademi-Kürt Akademisi! Biz Sovyet Kürtleri daha önceleri hep başkalarının akademilerini gördük, oralarda eğitimlerden geçtik. Şimdi ise kendi ulusal akademimiz Mahsum Korkmaz

Akademisi'ndeydik. Bizler eski Sovyet ordusunun yedek subayları olarak ülkemizin böyle bir akademisi olduğu için gurur duyuyoruz. Gördüğümüz sadece basit bir akademi değil, yeni Kürt insanını yetiştiren bir ocak, tarih yazan bir akademidir. Burada yeni bir moral, yeni insani değerler yaratılıyor. İnsanlarla halklar arasındaki ilişkiler gözden geçiriliyor. Yarattılan yeni Kürt insan kriterini bir söyleşi sırasında Başkan APO: "Çalışmalarımızın yararlı sonuçlar vermesi için çok uğraşıyoruz. Adaletten, eşitlikten yana, özgürlük düşkünü, çalışkan, soylu bir yeni insan tipi yaratmaya çalışıyoruz. En önemlisi de kölelik kalıntılarını, bin yıllardır kör bir kuyuda olan insanı ortaya çıkarıyoruz.

Yaşayan ölüleri, yaşama çekiyoruz" diyordu. Sadece bu Akademi de değil, yeni insan faaliyeti Kürdistan'ın bütün köy, kent ve dağlarında gerçekleşiyor.

Bizler bütün bunları gözlerimizle gördük. Aramızda Akademi'yi yeni doğan bir uygarlığın, insani değerlerin yeniden yaratıldığı, yeni bir moral ve kültürün oluşturulduğu yer olarak adlandırdık. Bütün bunların asıl yaratıcısı ise Kürt ulusunun önderi Başkan APO'ydu. Evet bu harekete temel damgasını vuran insani değerlerin yeniden yaratılmasıdır. Bundan dolayı PKK içinde yalnızca Kürtler değil, Türkler, Asuriler, Almanlar, Araplar, Yunanlılar, İngilizler vb. birçok değişik uluslardan insanlar, hatta Ruslar bile yer almaktadır.

Akademi'de verilen bir ara sırasında yanımıza bir gerilla bayan gelip kendini taktim etti: "İsmim Candar" dedi. Sonra Türkçe bir şeyler söyleyerek diğer bir arkadaşını gösterdi. "Yoldaş Candar eski Sovyet Kürtleri'yle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor. Hareketimizle ilgilenmeniz, Kürdistan'ın kaderine kayıtsız kalmamanız güzel. Arkadaşımızın milliyeti Türkmen'dir" diye çevirdi Candar'ın gösterdiği yeni arkadaş. Ve Jiyan (çevirmenimizin ismi), Candar'ın hikayesini anlatmaya başladı. "Biliyor musunuz, PKK'li yoldaşlarla tanışmadan önce kendimi Türk sayıyordum. Türk ama, ikinci sınıf bir Türk. Annem ve babam bu konuda bir şey söylemekten kaçınırlardı. Daha sonra yoldaşlardan Türkiye'de Türkçe konuşan diğer halkların da olduğunu öğrendiğimde aileme bu konuyu sordum. Sonunda bana gerçeği söylemek zorunda kaldılar. PKK'li yoldaşlarla tanıştıktan sonra yaşama bir başka bakmaya başladım. Anladım ki hepimiz, Türkler de,

ardından da Akademiye geldim."

Bu cesur ve yiğit bayan gerillayı dinlerken oldukça heyecanlanmışım, şaşırıp kaldım. Bu kadar irade ve gücü nereden almış diye kendi kendime sordum. Hangi güç, hangi kararlılık öylesi bir ortamda, hem de yüksek okul okuyan bir Türkmen bayanı buralara alıp getirebiliyor? Haki Karer, Kemal Pir'ler de Türktüler. Onları hangi kuvvet buralara getirdi ki yaşamlarını Kürdistan'ın özgürlüğü uğruna feda ettiler. Bugün yüzlerce Türk gencini bile bu hareketin için çeken nedir? İnsani değerler ve halkların kaderlerine olan ilgileri. Bu onlar için her şeyin üzerindeydi.

Akademi kendi başına bağımsız bir adacık gibi. Bu kurak Ortadoğu doğasının birbirine girmiş halk ve insan ilişkileri ortasında bir başka dünya. Burada komutan ve mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayacak militanlar eğitiliyor. Tedavisi olanların tedavisi yapılıyor. Hepsi aynı sağlam ruha sahip, Hepsi eşit, aynı Akademi'nin öğrencileri, aynı ordu savaşçıları, hepsi heval. Biz de onlarla birlikte kendimizi oranın doğal akışına kaptırdık. Sanki ilk günden beri birliktymişçesine. Hayır! Aslında biz onlardan, onlar bizden çok çok farklılar. Bizler halkımızın, ülkemizin köklerinden uzaktaki insanlarız. Onlar ise kökleriyle buluşan yiğit insanlardı.

Burası, savaş ve kötülüklerle dolu gezegenimizin bütün günahlardan arınmış, insani değerlerle dolu apayrı bir bölgesi. Nasıl oldu da, bir insan, bir öğrenci grubu böyle insani değerleri bu kadar kısa bir sürede yaratabiliyorlar, bu değerlerle buluşuyorlar!

Müthiş bir insana saygı ve sabır! Bu insanlar nasıl da düşüncelerini doğrulamayı, neye mal olursa olsun gerçeği bulmayı ve ona inanıp inandırmayı beceriyorlar. Bütün dünyada olup biten olayların analizini yapıp, ülkenin kurtuluşu için değerlendiren ve gerekli olanı bulmayı, ulusal davaya engel olabilecek şeyleri ise bir kenara bırakmayı nasıl da beceriyorlar. Evet onlar sürekli ileri gidiyorlar, zorluklara rağmen her ileri. Tarihte de hep böyle olmuştur. Yeni ve ilerici olan her şey zorluklarla da olsa sürekli hep ileri giderler.

"Gücümüz, irademizde, ruhumuzdadır. Ve bunları bize veren halkımız, halkımızın geçmiş, geleceği ve halkımızın bağımsızlık ideallerine olan bağlılığıdır" diyor Başkan APO. Başkan APO'nun sözünü ettiği halk yüzyıllardır başkalarının esareti altında yaşayan,

I "ARGK'nin askeri-politik akademisindeki derslerde bu müthiş insanı anlamaya, onun kişiliği ve partinin etrafında oluşan efsanelerin gerçek yüzünü açığa çıkarmaya çalışıyorduk. Anlamaya, inanılmaz halkın inanılmaz liderinin gerçeğini anlamaya!"

I "Biz de onlarla birlikte kendimizi akademinin doğal akışına kaptırdık. Sanki ilk günden beri birliktymişçesine. Hayır! Aslında biz onlardan, onlar bizden çok çok farklılar. Bizler halkımızın, ülkemizin köklerinden uzaktaki insanlarız. Onlar ise kökleriyle buluşan yiğit insanlardı."

elinde tutan çağımızın politikacısı ile görüşmek bizler için tarihi bir fırsattı. Ülke dışındaki bütün Kürtler gibi, eski SSCB Kürtleri de "Serok APO" adını saygı ve sevgiyle anıyorlar.

Başkan APO ile görüşmemizden sonra dört parçaya ayrılmış fakat yaşama hırsıyla, mücadele hırsıyla, bağımsızlık ve özgürlük hırsıyla dolu ülkemizi görmek istiyorduk. Efsanelerin, Medyaların ülkesini, Doğu'nun tarihini, kahramanların ülkesini, görecektik. Filozof, şair, sanatçı ve önder insanların uygarlığı dünyaya yaydıkları toprakları görecektik. İnsanlığın kayıtsız ve acımasızlığıyla aşığılanmış, acılara boğulmuş fakat, asla teslim olmamış, milli çehresini kaybetmemiş Kürdistan halkını göreceğiz. Kızlarına, oğullarına ulusal ve insani haklarını korumak için büyük bir kararlılıkla savaşan Kürt insanını görecektik.

Tabii bütün bunlar kendiliğinden oluşan şeyler değildir. Oluşumu ve gelişimi, PKK önderliğinin ulusal kurtuluş savaşımıyla mümkün olmuştur. Günümüzde bütün dünya basın-yayın organları, kimi yanlış, kimi doğru Başkan APO ve Kürt halkının savaşından bahsediyorlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önderi ile görüşeceğimiz günü iple çekiyoruz. Milyonlarca Kürdü bu denli kendisine bağlayan bir hareketin liderini göreceğiz ve bu halkı nereye götüreceğini Başkan APO'dan öğrenecektik.

Ortadoğu, gezegenimizin en sıcak noktası. Tarihe damgasını vurmuş birçok halkın yaşadığı bir bölge. Büyük savaşların, büyük halk önderlerinin ortaya çıktığı bir toprak parçası. Birçok uygarlık burada doğup, burada son bulmuştur. Birçok filozof, birçok peygamber bu topraklar üzerinde ilk düşünceleri açıklamıştır. Artık biz de bu topraklar üzerindeyiz. Bizi oldukça mü-

ğâ çıkarmaya çalışıyorduk. Anlamaya, inanılmaz halkın inanılmaz liderinin gerçeğini anlamaya!

Akademideki buluşmalarımız sırasında Başkan'ın en çok göze çarpan özellikleri sade, insancıl, aynı zamanda iradeli, kararlı ve her şeyin büyük takipçisi olmasıydı. Her anının değerini altın değerinde biliyordu. Sohbetler sırasında ya da Akademi öğrencileriyle oynanan futbol ve voleybolu bile çoğu zaman kendisi organizatörlüğünü yapıyordu. Çalışır, sürekli düşünür ve edindiği bilgileri değerlendirirdi. Fiziki olarak burada, düşünceleriyle, ruhuyla Kürdistan'da, Kürt halkının olduğu her yerdeydi. Halkıyla iç içeydi, onların sorunlarıyla birlikteydi, adeta onları sürekli dinler gibiydi.

İnsan Başkan APO'nun yanında olduğu zaman büyük bir enerjiye kavuşuyor. Adeta Başkan'ın enerjisi sana geçiyor ve kendine güvenin artıyor. Bizler bu kısa süre içinde kendimizi Başkan'ın yanında özgür ve insanlığın birer kurtarıcısı gibi hissediyorduk. En kararsız ve en güç durumlara, olaylara bakış açısı, optimal çözümlerler getirmesi karşısında Başkan APO'nun büyüklüğünü görmemek mümkün değildi.

Başkan APO'ya bu denli bağlılığın, tepeden tırnağa, silahlı milyonlarca askere karşı gerillanın savaşımının kaynağı neydi?

Başkan APO'nun dünyayı değiştirmek uğruna gösterdiği irade ve kararlılık, kişisel ihtiyaçlarını bir yana bırakıp kendini adaletin ve insanlığın sağlanmasına adanmış kişiyi derinden etkiliyor. Ve insan Başkan'la olmak, onun çalışmalarına katılmak, ona yardımcı olmak, onun savaşçısı olmak istiyor. Başkan APO'nun 4 yıl önce Yalçın Küçük'le yaptığı bir söyleşide şu sözler

dahil aşığılanmışız. Yaşadığımız hayat hayat değil ki. Başlangıçta burada Kürt olmayan yalnızca ben olduğumu düşünüyordum. Daha sonra öğrendim ki çok değişik halklardan insanlar var. Ankara Üniversitesi'ni 4. sınıftan terk ettim. Bana kölelikten başka ne verebildi ki o okul. Sonunda dağa çıktım,

defalarca başkaldırmasına rağmen, güçlerini birleştiremedikleri için başsızlığa uğrayan bir halktı. Şimdi bu halk kendi savaşının sahibi, ulusal önderliğinin etrafında kilitlenmiş özgürlük ve bağımsızlık yolunda ilerleyen bir halk. "Zaferimizin kaynağı halkımızdır. Ve biziz, biz sadece halkımıza bağlı-

yz, bu bağımızı asla bir daha koparmayacağız” diyordu Başkan APO.

Tarih ve dünyamızı Kürt halkına çok şeyler öğretti. Bu tarihi deneyim bütün çalışmalarına ilişkilere yansıtıyor. Serok APO günümüz şartlarını ve tarihi konumu çok iyi anlıyor, değerlendiriyor. Kürt halkı kendine özgü tarihi bir süreç yaşamıştır ve bu süreç acılarıyla doludur. Başkan APO şöyle sürdürüyordu konuşmasını: “Başkalarının deneyimlerinden ne karar yararlanılırsa yararlanılsın, bir ulusun özgürleşmesi için her halkın kendi deneyimlerini temel alması gerekiyor. Bizim de bir deneyimimiz var. Maddi-politik ve pratik olarak da hiç kimseye bağımlığımız yok. Tarihimize bir bakalım. Hatta bugün bile kim başkalarının desteğiyle hareket ettiyse onun uşağı oluyor. Bizim desteğimiz baştan sona halkımızdır. Biz halklaştık, halk bizleşti.”

Aynı şeyleri Akademi'deki, en gencinden, en ihtiyarına kadar herkes söylüyordu. Okuldaki genç bir komutan; “Biliyor musunuz yaşca bizden büyük olan yoldaşların dediklerine göre hareketin başlangıcında, onların ana-babaları kendilerinden uzaklaşıyor, onları evlat olarak kabul etmiyorlarmış. Şimdi ise tam tersidir. Halk bizi kurtarıcı, özgürlük savaşçısı olarak görüyor. Analar-babalar şimdi çocuklarını gerillaya kendi elleriyle veriyorlar” diyordu. İlk kez böyle bir şeye tanık oluyorduk. Büyük bir düşüşten, büyük bir yükselişin nasıl gerçekleştiğini kendi kendimize kavramaya çalışıyorduk.

Başkan'la son görüşmemiz sırasında konu yine eski Sovyet Kürtleri'nin durumu ve vatana dönüş sorunları üzerineydi. Acaba bizler ülkeye dönüş için hazır mıydık? “Psikolojik olarak hazır değilsiniz. Kürtler doğdukları ve yerleştikleri devletlerde o devletlerin standart yaşamlarına göre yetişirler. Fakat aşılacak zorluk yoktur. Ben ve arkadaşlarım savaşa ilk başladığımızda işimiz çok daha zordu. Biz kararlılıkla bu zorlukları aşmasını bildik. Yaşam zorluksuz olmaz, önemli olan geri adım atmamaktır. Gerçek köklerine, aslına dönmek, uzun ve zorlu bir iştir. Önce psikolojik olarak hazırlanmak gerekiyor. Yarın özgür ülkenizde yaşayacaksınız. Buna hazırlanmak gerekiyor. Biz sürekli buna hazırlanıyoruz. Kürtler özgür yaşamaya şimdi bütün güçleriyle hazırlanıyorlar. Ben de her gün buna kendimi hazırlıyorum. Ben kimdim? Olanaklarım sizlerin olanaklarından çok daha azdı. Güçsüzdüm, hiçbir şeyim yoktu. Sovyet döneminde sizler için az da olsa bir şeyler yapıldı. Ben ise sıfırdan başladım, bu işlere hazır değildim. Sadece Kürt sözcüğünün kanun dışı sayıldığı Türkiye'nin şartları da cabası. Fakat kararım başından kesindi ve önce kendimden başladım” diyerek bizlere son perspektiflerini veriyordu.

Ertesi gün Akademi'den ülkeye giden bir grup arkadaşla vedalaştık. Kimisi ülkeye gittiği için sevinçli, kimisine arkadaşlarından ayrılmak ağır geliyordu. Ülkeye savaşmak için gidenlere karşı hemen herkesin içinde bir kıskançlık duygusu vardı. Özgürlük sa-

Herkes birbiri ardına veda sözleri söylediler. Heyecanlanıyoruz. Onlar için ise bu alışlagelmiş bir olay. Bize doğru yaklaşıyorlardı. Ve el sıkıştık, on anki duygularımız bambaşka idi. Aralarından bir bayan gerilla; “Kendi öz topraklarımızda görüşmek üzere” diyerek vedalaştı. Gözlerine baktım, sevinçli, kendinden emin ve kararlıydı. Elini sıkıştırdım, parmaklarının yarısının yok olduğunu hissettim. Sonradan öğrendim ki savaşta parmaklarını kaybetmiş. Hiçbir şey onu durduramıyor ve tekrar savaşa gidiyor. Açıkçası kendimizden geçmiştik. Bir bayan gerilla bile ülkeyi korumaya gidiyor. (Yanlış anlaşılmasın kendi durumumuzla karşılaştırmak için böyle ifade ediyorum.) Söylediklerine göre bu bayan gerilla İngiltere'de okulu bırakıp gerilla saflarına katılmış. Bir an düşündüm, birçok kişi dertsiz, tasasız bir yaşam sürdürüp, okuyup, yaşamını kurtarmanın peşinde koşarken bu yiğit bayan gerilla eline silah alarak dağlara çıkıyor. İnsanın etkilenmemesi mümkün değil.

Bir gün sonra bir bayan gerillaya; “Niçin bu kadar çok bayan gerilla var, yoksa erkeklerin sayısı mı az?” diye sor-

cağız. Değerinizi bilin, boş yere atıl-ganlık yapmayın. Ülkenin, halkın sizlere ihtiyacı var dedi” diyerek Başkan'ın büyük hassasiyetini bir kez daha bize vurguluyordu. Gerçekten Başkan APO oldukça hassas, insana büyük değer veren bir önderdi ve boş yere insanın bir damla kanını bile akıtmamasını sü-rekli derslerde söylüyordu.

Akademi'den ayrıldıktan sonra yol-

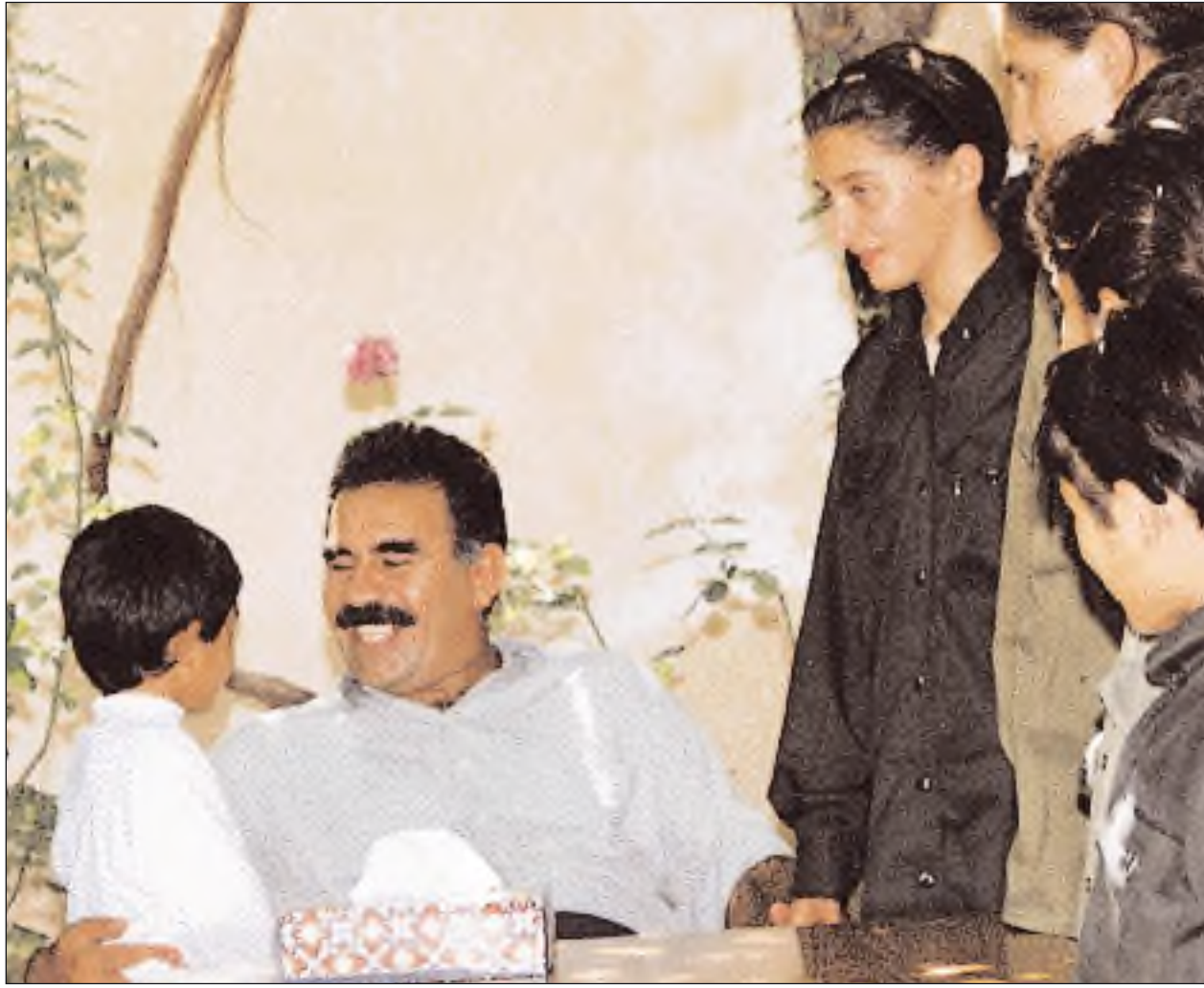
I “Herkes birbiri ardına veda sözleri söylediler. Heyecanlanıyoruz. Onlar için ise bu alışlagelmiş bir olay. Bize doğru yaklaşıyorlardı. Ve el sıkıştık, on anki duygularımız bambaşka idi.”

da Başkan APO'nun son sözlerini hatırladım: “Kürdistan bütün Kürtlerin vatanıdır. Kürtler nerede yaşarsa yaşasınlar onların vatanları Kürdistan'dır. Bütün gördükleriniz, Kürdistanlılar ve dünyadaki bütün Kürtler için yapıyor. Dolayısıyla ülkemizde olup biten her şey sizi de yakından ilgilendiriyor.”

Bu büyük insan hakkında daha çok şey söylenecek. Kürt ulusunun kararlı-

Yine Ferat dede; “çok ilginç bir hal-kız” diyordu. “Nasil kendimizi açıklaya-biliriz, herhangi sıradan bir dost, ya da yabancıya? Her zaman dağınık hareket ettik. Kürt ulusunun önderliği için çıkar-lar hep ulusu sattılar. Aslında suçun bü-yüğü bizde. Bağımsız olmaya kendimizi layık görmedik. Artık devir değişti, şimdi halkımız buna fazlasıyla layık. Halk ar-tık PKK saflarında birleşmiş ve savaşı-

yor. Eğer bir gün Serok APO'yu görür-sem ona anlatacağım çok şey var” di-yerek konuşmasını bitirdi. Ferat dede-nin söylediği sözlerin aynısını Şırnaklı mülteci bir bayan da tekrarladı: “Bir görseydiniz, köylerimizi nasıl yerle bir ettiklerini, o yaşlıları, o çocukları nasıl katlettiklerini? Sanki cehennem yeryü-züne inmişti. Bütün bunların hesabını Türk devleti nasıl verecek?” diyerek,

dum. Hemen “Yoksa Kürdistan sadece siz erkeklerin ülkesi mi” diye cevap verdi. Evet erkeklerin bir kez daha bu sözler üzerine düşünmesi gerekiyor. Şimdi daha iyi anlayabiliyorum, Almanya'nın Kürt politikasını kendilerini yakarak protesto eden genç Kürt bayanlarını.

Akademi'den ayrılacağımız zaman bir ayrılık hüznü ve ağırlığı vardı üzerimizde. Bugün ülkemizde Türk işgalci ordusu ile ARGK gerillaları arasında bir savaş devam ediyor. Gerillalar, kimyasal silahlar kullanan, köylerimizi, şehirlerimizi yakıp yıkan düşmana karşı mücadele ediyorlar. En çok da geri-

liği, kahramanlığı olan bu büyük insan hakkında çok şey yazılacak. O günler hiç de uzak değil.

* * *

Bütün Kürdistan'ı göremedik, yalnızca Küçük Güney'i görebildik. Kürdistan'ın her tarafı gibi Güney parçası da Asuri, Med, Roma ve Bizans uygarlıklarından kalma tarihi eserlerle dolu.

Halkımız bizi burada içtenlikle karşıladı. Büyük bir ilgiyle bütün tarihi yerleri bize gezdirdiler. Bölgedeki tarihi alışlagelmişten daha net, doğru ve anlaşılır bir şekilde bizlere aktardılar. Güney'in gençleri bizlere çok eski bir kalenin kalıntılarının bulunduğu Ayn Dara tepesini gösterdiler. Kürdistan tarihini, Kürdistan'daki ayaklanmaları ve sürmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesini anlattılar. Ciwan adındaki genç; “Kimbilir belki de bizim damarlarımızda bu kaleyi yapan, koruyan, ele geçiren ya da yakanların kanı akıyor. Ve bizler bütün bu uygarlıkların mirasçıları olarak, tarihin kavşağında duruyoruz ve bundan sonraki olayların gelişimi de bize bağlı” dedi. “Bize bağlı” derken sadece Kürtleri değil, bütün insanlığı kastediordu. Yeryüzündeki bütün insanların dostça yaşadıkları, eşit haklara sahip, gereksiz savaşların olmadığı bir dünya. Başkan APO dahil, bütün Kürtlerin özlemi böyle bir dünya.

gözlerinden intikam saçıyordu.

Yalnız Akademi'deki gerillalar, komutanlar değil, artık her Kürdistanlı ulus sorumluluğunu, bağımsızlık anlayışını dile getiriyordu. Halk bütününü politize olmuş. Gittiğimiz her yerde bu durumla karşılaştık. Halk günlük yaşam içerisinde kaybolup gitmiyor. Tam tersine bir organizasyon süreci yaşıyordu. İnsanlar savaşmak ve ülkeye daha fazla destek sunmak duygusuyla yaşıyorlar, çalışıyorlar. Bulduğumuz Güney parçasından savaşa binlerce Kürt, Arap, Asuri genci gitmiş. Savaşta olan bir gerillanın Arap annesi bize; “İnsanlık devlet olmakla ölçülmez. Kimdir Byron biliyor musunuz? (Nereden biliyordu bu yaşlı ana Byron'ı oldukça şaşırmıştım) İngilizdi öyle değil mi? Peki onu Yunanistan uğruna ölüme götürenin ne olduğu konusunda düşüncele-riniz nedir? Tabii ki içindeki insanlık duygusu, o duygu onu buna zorladı” dedi. Bu yaşlı ananın konuşmaları bizi oldukça etkilemişti. Sadece bu ana değil, Halep'te bir ailede sohbet ederken, ihtiyar bir teyze de bize propaganda yapmaya başladı. Aramızda koyu bir tartışma başladı. Genel dünyadan insan ilişkileri, iyilik, kötülük gibi birçok konuda tartıştık. Bütün konularda aynı düşünceleri paylaşıyorduk. En ilginç olan da metafizik ve diyalektik üzerine yaptığımız tartışmaları onun yönlendirmesiydi. Bu tür görüşme ve sohbetleri-

miz bütün seyahatimiz boyunca devam etti. Savaşta bir ferdiyi kaybetmemiş, ya da bir çocuğunu savaşa göndermemiş aileler insan içine çıkamıyorlar. Zaten böyle aileler de hemen hemen kalmamış gibi. Herhangi bir gerillanın şehit düştüğü haberi geldiğinde ağıtlar yerine, zılgıtlar çekiliyor, gurur duyuluyor. “Kürdistan şehitleri ölümsüzdür” sloganı atılarak şehitlerine sahip çıkıyorlar. Kısa bir süre önce bir oğlu şehit düşen bir şehit anasını ziyaret ettik. “Sadece bu yolla bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşabiliriz. Savaş varsa halk da vardır, savaş yoksa halk da yoktur. Şehitlerimizizin asil ölümü onların silahını yerdere kaldıracak kimsenin olmadığı zaman oluyor. En acı olan da budur” diyerek bütün şehitleri rahmetle anıyordu.

Ülkede dinlediğimiz ilginç olaylardan biri de; yaşlı bir kadının 4 oğlu varmış. İlk üç oğlu şehit düştükten sonra büyük bir gururla dördüncü oğlunu da savaşa göndermiş. Ne var ki dördüncü oğlu da şehit düştüğünde yaşlı ana yasa bürünmüş. Komşuları yaşlı anaya özellikle neden dördüncü oğlun şehit düşmesinden sonra yasa bürünüyorsun diye sormuşlar. Yaşlı ana, “artık savaşa göndercek kimse kalmadı, bütün acım bundandır” diyerek cevap vermiş.

Kürdistan'da halk her anını, savaşı hissederek, şehitleriyle yaşıyor. Olaylara gerçekçi bir şekilde bakıyor. İster aydın, ister köylü herkes savaşın ve ulusal önderliğin etrafında topyekün birleşmek gerektiğini dile getiriyor. Başkan APO halkla bir olmuş, halkla kenetlenmiş durumda. Halk bütün kurtuluşunu Başkan APO'da görüyor.

Kürdistan toprakları çok zengin. İnsanlarıyla, yardımseverliğiyle, güzelliğiyle, doğasıyla, ruhsal dünyasıyla zengin bir ülke Kürdistan. Sünnisi'yle, Alevisi'yle, Êzidisi'yle, Asurisi'yle, Türkü'yle, Arabı'yla, Ermenisi'yle, Hıristiyanı'yla tam bir halklar mozaiği Kürdistan. Bu yönüyle Kürdistan herkesin, savaşan bütün özgürlük savaşçıların ülkesidir.

Kürdistan... Buralara daha birçok gazeteci, yazar, bilimadamı, politikacı gelecek. Kürdistan'ın derinliklerine inmeye çalışacaklar ve Kürdistan'ın, Başkan APO'nun sırlarını çözmeye çalışacaklar. Düşürülmüş bir ulusun yükselişini görecekler. Neden bu halkın genç kız ve erkekleri silaha sarılıyorlar? Neden kendilerini bağımsızlık ve özgürlük uğruna yakan genç kızlar çıkıyor? Bütün bunlar hepsi bir bir anlaşılacak ve romanlara, filmlere konu olacak. O günler çok yakındır.

Kürdistan sadece efsaneler ülkesi değil, aynı zamanda herkesin kendisini politik hayatın bir parçası olarak gördüğü, insanlığın ve insan ilişkilerinin yeniden doğduğu bir ülke. Kürdistan sorunu artık bir insanlık sorunudur. Başkan APO öyle bir felsefe, öyle bir dünya görüşünün sahibi ki, bütün dünyayı, bütün insanlığı kendisinde temsil ediyor. Bütün güzellikleri, bütün iyilikleri bağrında taşıyor.

Bugün Kürdistan'da herkes şu ya da bu şekilde savaşın içinde. Gördüğümüz Akademi artık dört duvarla sınırlı değil. Bütün Kürdistan dev bir Akademi olmuş. Bulduğumuz her yerde büyükten küçüğe herkes bilgili ve politikti.

Akşam sessizliği içinde adeta Doğu kültürünün bütün gizemli havası üzerimizde. Grubumuzun üyesi Tiflisli Merabi Şamayek 13 yıl Türk zindanlarında kalan PKK militanıyla satranç oyununu bitiriyor.

Artık ayrılık zamanı gelmişti. Fakat hiç de ülke topraklarını terk etme isteğimiz yok. Bu yollardan atalarımız, Medya krallığının dev kervanları az mı geçmiştil! Kürdistan'ın işgal eden düşmanlar da bu yollardan geçmişlerdi. Yine bu yollardan dünyaya dağılmak zorunda kalan yüzbinlerce Kürt insanı bu yollardan geçmişlerdi. Ve bu yollardan vatanına dönüşmüşlerdi. Bizler de bir geçiği, onların izlerini arıyoruz. Bizleri özgürlüğe, bağımsızlığa götüreceği izleri...

I “Gördüğümüz sadece basit bir akademi değil, yeni Kürt insanını yetiştiren bir ocak, tarih yazan bir akademidir. Burada yeni bir moral, yeni insanı değerler yaratılıyor. İnsanlarla halklar arasındaki ilişkiler gözden geçiriliyor.”

vaşçıları sıraya girdiler. Hepsinin üzerinde gerilla elbiseleri vardı. Büyük bir şeref ve kararlılıkla yüzyıllardır işgal altındaki toprakları fethetmeye gidiyorlardı. Biz de aynı şekilde sıraya girip vedalaştık. Ne mutlu bizlere yüzyıllardır hayalini kurduğumuz ordumuzun saflarında sıraya girmek. Sadece böyle bir ordumuzun varlığı bile Kürdistan bağımsızlığının başlı başına garantisidir.

özellikleriyle savaşıyorlar.

Amed adlı bir gerilla bize şunları söylüyordu; “Ülkeye hareket etmek üzereydik, vedalaşırken Başkan, kendinizi boş yere tehlikeye atmayın. Biz sizi boş yere can veresiniz diye eğitmedik. Acele etmeyin. Gerektiği anda riske girin. Eğer içinizde biri hayatını boş yere riske atıyorsa yargılanacaktır. Şehit düşmüş bile olsa onu yargılaya-

Aydın ve sanatçının AYDINLANMA İHTİYACI

Baştarafı 1. sayfada

hi boyunca kazanılmaya çalışılan özgürlük değerlerine sahip olma mücadelesini şiddetle verdiği bir zemindir.

Bu zeminin anlaşılması, yaşanmasından daha zordur. Daha doğrusu, bugün halkımızın yaşadıklarını anlamlandıramama gibi bir sorunu vardır. Var olan herhangi bir edebi ya da felsefi temel, Kürt insanının yoğun savaşımını yansıtmakta son derece zorlanmaktadır, hatta hiç yansıtamamaktadır. Klasik çerçevedeki Kürt aydınlarının karşısında Kürt toplumunun bugünkü hareketliliği, açıklanamaz bir hareketlilik olma durumunu korumaktadır. Bunun sebebinin söz konusu hareketliliğin kapallılığında veya diğer herhangi bir olumsuzluğunda arayan çok ucuz sağıcı yaklaşımlar

“Başkan APO bir edebiyat ustası olarak ulusun belleğine yerleşmiştir. Bu edebiyat, çözümlenemedeki romansı tarzda belirgindir. Ehmede Xanê'den sonra Kürt ulusal edebiyatı, Başkan APO'nun politik ve sanatsal eylemiyle, ilk kez daha yaratıcı bir edebi çıkışı gerçekleştirmiş ve bunun ulusal bir düzeye ulaşmasına yol açmıştır”

ise, hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Gözler, görme yeteneğinden yoksun oldukları derinliği, çoğunlukla karanlık olarak yorumlamaktadır.

Marks'ın “Bilmiyorlar ama yapıyorlar” hükmünü, burada “yapıyorlar, ama bilmiyorlar” biçiminde, kendi halkımız ve onun öncülüğüne soyunan aydını için de söyleyebiliriz. Kendi yaşamına anlam vermekte zorlanan, hatta anlam veremeyen aydınların sayısı küçümsenmeyecek kadar çoktur. Üstelik bunlar, sözde en bilinçli kesimi oluşturmaktadır.

Bunları bir eleştiri olarak değil, tersine, verili ve eleştiriyi değil, bütün bir toplumsal sürecin hareketliliğindeki en üst düzeyde stratejik müdahalelerle değişikliğe uğrıtılacak bütün bir yaşamdan söz etmek istiyoruz. Kaldı ki, bugün bu müdahale, en verimli biçimiyle PKK'de yapılmaya çalışılmaktadır. Başkan APO toplumsal yapının bu çelişkili durumunun farkına vararak, bunu derinlikli bir çözümlenmeye tabi tutmuştur. Çözümlenmeler, bugünkü durumuyla Başkan APO'yu aynı zamanda sanatsal bir önderlik durumuna da getirmiştir. Dünyanın dört bir yanında ve çoğunlukla içeriklerinin ağırlığına pek de uymayan bir tarzda insanlara taşınan çözümlenmeler biraz derinlemesine incelendiğinde, bütün insanlık trajedisinin en tepesinde bir trajediye sahip olan Kürt insanının, yaşadığı dünya ile ilişkilerinin, kendince basit bir yaşama sahip olmasına karşın, oldukça girift, karmaşık ve bunlara rağmen devrimci bir durum yaratacak verimliliğe sahip ilişkiler olduğu görülecektir. Bu devrimci durum, yalnızca politik bir potansiyel değil, daha çok felsefi ve sanatsal bir potansiyel sunmaktadır. İnsan ilişkilerinin en kapsamlı, bütün toplumsal ve tarihsel arka planlarıyla açıklanmaya çalışıldığı çözümlenmeler, politik ve askeri oldukları kadar aynı zamanda sanatsal olma özelliği de taşımaktadır.

Kürt insanının kendi davranışlarını teorik olarak ya da sanatsal düzeyde açıklayamaması anlaşılır bir durumdur ve toplum tam da bu nedenle savaşa ihtiyaç göstermektedir. “Savaşmaya ve

kazanmaya mahkum” olmanın anlamı budur.

Varlığı için savaşa ihtiyaç duyan bir toplumda, yaşamak için ölmek zorunda olan bir gerçekliğe sahip olmanın trajedisini edebiyat nasıl açıklayacaktır? Yaşamını sürdürmek için kendi devrimiyle kendini imha eden bir Kürt köylülüğünün, bugün açıklamak gibi bir sorunu vardır. İşte aynı biçimde, Kürt aydınının da bu trajik duruma bir zorunluluğu vardır. Kendi mevcut varlığının inkarına gitmeyen bir aydının, tarih içinde bu saatten sonra Kürt aydını olarak varlığını sürdürmesi mümkün değildir. Bu, aydının trajedisidir. Öte yandan bu trajediye sahip olmayanın kendini Kürt olarak tanımlaması mümkün değildir. Çünkü trajedinin dışına çıkan, Kürt ulusal varlığını yok etmek üzerine kurulmuş bir mekanizmanın etkisine girecektir. Nasıl ki, başka ulusların edebiyatçıları Kürt edebiyatını gerçekleştiremezler ve bu nedenle Kürt yaşamına gerçek bir açıklama getiremezlerse, Kürt ulusunun yaşam ve dolayısıyla savaş alanının dışında da bunu gerçekleştirmek mümkün değildir.

Devrim içine etkin olarak giren sınıflar, kendi sınıf özellikleriyle donanmış olarak, kendi sınıflarının imhasına yönelik bir faaliyet içine girmektedirler ve bu durum, kişilerin bu savaşımını çoğunlukla bir intihar sürecine çevirmektedir. Devrimde birçok “isyancı tarz” sahibinin ölüme sevdalanmasının anlamı da, bu hareket tarzında saklıdır. Sınıfsal hareketlerin Kürdistan devrimi içindeki bu niteliğine uygun olarak, PKK, devrim içinde bütün bu var olma tarzlarına karşı uygun ve en önemlisi de devrimci bir “karşılaşma” tarzı gelişir-

miştir ve bütün sınıfsal dayatmalara karşı direngenliği ve süregelen yengisi de, buradan kaynaklanmaktadır. PKK bütün eğilimler karşısında “bir dünya oluşturma” yöntemini kullanmaktadır ve en başta Başkan APO “özgürlük zorunluluktur” önermesindeki anlamıyla, zorunluluğundan kaynaklanan bu yöntem, bir yandan bu devrimi günümüze kadarki benzerlerinin en karmaşığı kılmakta, öte yandan bu karmaşıklığa çözüm üretmenin olanaklarını yaratmaktadır. İşte bu “bir dünya oluşturma” tarzı, bir yandan sanatsal bir maharet gerektirirken, öte yandan gerçek devrimci sanat için bir var olma alanı oluşturmaktadır.

Ancak bu alan, sadece ortaya çıkacak eserin çok yoğun çelişkilerin bir ürünü olmasını sağlamaz; aynı zamanda bu eserin sahibinin de bu çelişkilerin içinde olmasını gerektirir. Daha doğrusu, yaşanan dönem itibarıyla, her türlü toplumsal içerikli eylem gibi sanatsal eylem de, gerçekliğinin en çarpıcı biçimiyle yaşanmasını, gerçekleşmesi için şart kılar. Aydın veya sanatçı, eyleminin en belirleyici ve etkin öznesidir ve onun yaratımları varlığının, gerçekliğinin kendisine, özüne uygun birer sonucudur. Savaşın en uç biçimleriyle yaşandığı alanlarda bile anlama sorunu olan Kürt aydınının, bu alanın çok uzağında anlama ve açıklama işini gerçekleştirmesi beklenemez. Daha yüksek bir eylem biçimi olarak her türlü entellektüel faaliyet, her şeyden önce kendi gerçek ve uygun zeminine ihtiyaç duyar. Kürt toplumunun bugünkü tek var oluş biçimi olarak savaş, ulusal nitelikli bütün entellektüel çalışmalar gibi, Kürt edebiyatının da biricik var oluş zemini ve biçimidir.

Devrimci edebiyat ve savafı

Devrimci edebiyat sorunu, devrimci savaş sorunudur.

Bu ne demektir? Birçok aydın, bu zorunluluğun temel ifade biçimini yaratmanın birer aracı olarak kalemlerle birbirine karıştırırdı; devrim, bu her iki eylem aracının uyumlu birlikteliğini dayatmaktadır. Çehov'un da dile getirdiği gibi; “Ya kalemi silah gibi kullanacaksın, ya da silahı kalem gibi.” Birbirini gerektiren ve biri olmadan diğerinin var olması olanaksızlaşan eylem

lişkili durumu, onun doğasından kaynaklanan bir durum olarak, yüksek düzeyde bir savaşımı zorunlu kılmaktadır. Aydın veya sanatçının var olmaları ve kendi tanımlarına uygun çalışmayı gerçekleştirmeleri için ilk işleri, kendi gerçekliklerine karşı yürütecekleri haklı savaştır ki, ancak bu suretle yeni bir sanat gündeme gelebilecektir.

Bilmeyenlere abartı gibi gelecektir; ancak yine de sanat alanında en yaratıcı bir özne olarak, “benim” diyen namılı sanatçılar değil, bu konuda en güçlü devrimci silahlara ve donanıma sahip olan Başkan APO'yu ve PKK hareketini görmek gerekiyor. Birçok yönden Başkan APO bir edebiyat ustası olarak ulusun belleğine yerleşmiştir. Bu edebiyat, çözümlenemedeki romansı tarzda belirgindir. Ehmede Xanê'den sonra Kürt ulusal edebiyatı, Başkan APO'nun politik ve sanatsal eylemiyle, ilk kez daha yaratıcı bir edebi çıkışı gerçekleştirmiş ve bunun ulusal bir düzeye ulaşmasına yol açmıştır.

Elbette bu edebiyat, bir eser olarak değil, felsefi ve pratik anlamda onun yapı taşlarının yerli yerine konulması olarak gerçekleşiyor. En değerli aydının ya da edebiyatçının cesaret ve güç yetiremediği konularda bile, Başkan APO'nun ısrarlı çözümlenmelerini görmek gerekiyor. Bunlara çok çarpıcı bir örnek olarak, Zekiye Alkan'ın kendisini yakması eylemi konusundaki kısa değerlendirmesi gösterilebilir. Birçok Kürt edebiyatçısı da Zekiye Alkan'ın kendisini yakma eylemini işlemeye çalışmıştır. Ancak bunların hemen hemen tümü, kahramanı eyleminden uzaklaştırmaktan, onu stilize etmekten, böylece yaşamamış saymaktan öteye gidememiştir. Kimi ise, Zekiye Alkan'ın kişilik biçimlenmesindeki olumsuzluğu gerekçe göstererek, onun bu eylemine devrimci bir anlam verme konusunda çok kaba bir tavır alarak burun çevirmiştir. Oysa Başkan APO, Zekiye Alkan'ın kişilik biçimlenmesindeki olumsuz durumun devrimci bir zemin olduğunu ve eyleminin gerçek anlamını verdiğini açıklayan ilk kişidir. Üstelik, Başkan APO'nun çözümlenmesi yalnızca bu düzeyde de kalmamakta, giderek bir şehrin, bir ülkenin, bir halkın, devrime zemin olan olumsuz durumuyla iç içe ele almaktadır.

En geri bir sınıf olarak köylülük bile devrim içinde kendi kendini en acımasız araçlarla yargılayıp idam hükümlerini onaylayarak, devrim içerisinde dehşetli bir mücadele verirken, kalemi ellerinde bulunduranlar bugün bile bu ölçüde bir cesaret ve güçten yoksunluklarını korumakta, devri-

“Marks'ın 'Bilmiyorlar ama yapıyorlar' hükmünü, burada 'yapıyorlar, ama bilmiyorlar' biçiminde, kendi halkımız ve onun öncülüğünü soyunan aydını için de söyleyebiliriz. Kendi yaşamına anlam vermekte zorlanan, hatta anlam veremeyen aydınların sayısı küçümsenmeyecek kadar çoktur. Üstelik bunlar, sözde en bilinçli kesimi oluşturmaktadır.”

me olduğu gibi, karşı-devrime de korkakça yaklaşmaktadırlar. Elbette bunun temelinde, kişilerin kendi kendilerine korkakça yaklaşmaları yatmaktadır. Devrime korkakça yaklaşmanın devrimci olamayacağı gibi, sanatın devrimci savaşa ilişkin gereklerini yerine getirmek üzere adım atmakta

ürkeklik gösterenlerin de, sanat eylemini gerçekleştirmeleri beklenemez. Daha da ötesi, devrime korkakça yaklaşım, devrim düşmanlarının bir özelliğidir ve bu davranışın sahibinin, kendisine karşı mücadeleyi göze alamayan ve içindeki düşmanı öldüremeyen biri olarak, devrimci sanatı gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Kürt aydınının en devrimciymiş gibi görünen yaklaşımlarının gerçek anlamlarının devrime ne kadar karşı olabileceğini anlamak için, fazlaca derinlikli çözümlere de gerek yoktur. Sanatçının özgür olduğu, sanatın bir amaç olduğu ve araç olamayacağı gibi gerçek bir zemine sahip olduklarında doğrulukları su götür-

anlaşılmasından geçer. Kendini özgür sanan bireyin birdenbire bir uyukdan uyanır gibi kendini zincirlerle kuşatılmış bulması, elbette çok keskin bir şok olacaktır. Ama ne yazık ki, aydın ve genç sanatçılar arasında bu şok herkes tarafından yaşanmak istenmiyor.

Sözü edilen özgürlük, son derece gerçek dayanakları olan bir özgürlük olmalıdır. Böyle bir özgürlük, insanı yaşamdan, zamandan, mekandan, tarihten ve topraktan soyutlanmış olarak değil, aksine onunla ayrılmaz biçimde birbirine bağlı olarak ele alır ve doğrusu da budur. Tarihten ve topraktan kopmuş olan insanın, en genel anlamda bile insan olarak ele alınması mümkün olmadı-

veya gereklerine yönelmesi, iddiası gerçek zeminden yoksun kaldığı için, başka bir anlama gelir: Bu, özgür olmayan sanatçının bu durumda idretmesi demektir.

Sanatçının özgür olabilmesi, onun özgürlüğün dayattığı zorunlulukları yerine getirmesine bağlıdır ve bunun dışında özgürleşmenin başkaca bir yolu yoktur. "Kendisini gerçekleştiremeyen" sanatçının da, bu zorunlulukları yerine getirmeye yönelmesi bile mümkün

olmayacaktır. Bugün Kürtlere ilişkin yaşam alanları çok şiddetli bir savaşa sahne olduğu için de, bu savaşta kendisini güçlü kılamayan sanatçının özgür oluş iddiası da, bir kölelik iddiasından öteye gidemez. İddia ettiği boyutlarda bir var oluşa yönelik son derece kapsamlı saldırıların altında olan bir bireyin, bunlara karşı kendisini savunacak bir donanımı olmaksızın, bu var oluşu gerçekleştirmesi olanaksızdır.

Özgürleşme için gerekli donanım nedir? Bu, söz konusu amaca yönelik, tarz ve temposu bunun gereklerine göre ayarlanmış eylemden başka bir şey değildir. Özgürlük de, esas itibarıyla bir eylemin gerçekleşme biçiminden başka bir şey değildir ve sınırları, bu eylemin etkisinin kapsamı tarafından belirlenir. Her sanatçı, topluma hitab eden bir var oluş iddiasının sahibi olarak, toplumsal eyleminin kapsamı kadar özgürdür. Bu bir. İkincisi ise, bu eyleminin toplumsal özgürleşmenin gereklerini sağlamaya yönelik olması veya en azından buna hizmet etmesi zorunluluğudur.

Demek ki, bir eylem veya eylemler zinciri olarak özgürlüğün zorunluluğa ilişkin ilk koşulu, onun

nın gerçek bir anlamı yoktur. Öte yandan var oluşuna ilişkin olmazsa olmaz bir ilke olarak, sanatçının özgür olması ilkesinin doğruluğu ne kadar tartışılmazsa, onun gerçekleştirilmesi için bugünkü Kürdistan koşullarında sanatçının bu anlam çerçevesindeki sorumluluklarını yerine getirmesi gerekliliği de, o kadar kaçınılmazdır.

Aydın ve sanatçı cesur olmalıdır

Aydın, insanı toplumsal ve tarihsel bir varlık olarak algılayabilen kişidir. Öncelikle de, kendisini anlayabilen kişidir. Her dönemde, her insan kendini anlayarak ve çözümlenerek içinde bulunduğu toplumsal yapının doğru bir çözümlemesine ulaşabilir. Tersine de, her insan, içinde yaşadığı toplumun ve tarihin doğru bir çözümlemesi ışığında kendi davranışını ve var oluşunu açıklayabilir ve toplumsal-tarihsel bir varlık olan insan olayında bunun başkaca bir yolu da yoktur. Toplum kişinin aynası olabildiği gibi, insan da, birey olarak belli oranda içinde yaşadığı toplumun bir aynası, bir prototipi olabilir.

Bireyin yaşamda izlediği hareket tarzı, onun dünyayı algılama biçimiyle ve bunun sonucu olarak kurduğu düşünce sistematiği ile doğrudan bağlantılıdır. Eğer dünyayı algılamada bir yanlışlık varsa, bunun düşünce sistematiğine ve böylece de yaşam biçimine, hareket tarzlarına yansımaması kaçınılmaz olur. Dünyayı yanlış, yanlışsımalı, çarpık anlayan bireyin, tutarlı davranışlar göstermesi beklenemez. Ya da böyle bir bireyin dünya hakkında doğru yargılar geliştirmesi de beklenemez. Yine özgürlük kavramına ilişkin düşünsel yargıları yanlışsımalı olan bireyin de, özgürleşme konusunda doğru bir eylem çizgisi göstermesi beklenemez.

Elbette, karmaşıklaşan dünyada, daha birçok kavramın yanı sıra, doğru ile yanlış kavramlarının da bazen birbirlerinin yerine geçecek kadar karmaşıklaşmalarına tanık olunuyor. Herhangi bir pratik ya da düşünsel yargının herhangi bir merkeze göre doğruyken, başka bir merkeze göre yanlış olması artık güncel bir gerçeklik durumundadır. Bu noktada da, değerler sisteminin oldukça karmaşık olması gündeme gelmektedir ki, bu da en üst düzeyde politikanın diğer bir adı olan savaşla ancak çözümlenebilmektedir.

Kürdistan'da hayatın 1970'lere kadarki felçli durumunun, bir bütün olarak onun aydınına ya da aydınlanma eylemine yansımaları beklenmelidir. Aynı biçimde, bugün de Kürdistan insanının genel davranış sistematiğinde, bir kaybolma durumu yaşanmaktadır. Bu kaybolma eğilimi, ancak ve ancak savaşla, tartışılmaz biçimde PKK'nin yürüttüğü savaşla engellenebilmekte ve var oluşun sağlanması için tarih zorlanmaya çalışılmaktadır. Savaş, Kürt insanının artık biricik var olma tarzı, biricik yaşama seçeneği haline gelmiştir. Çünkü Kürt insanı bu savaşla doğuyor, bu savaşla insanlaşıyor.

Aydın ve sanatçı; aydınlatıldığı oranda hizmet edebileceğini düşünmelidir. Öncelikle savaş içinde doğan ve özgürleşmeye doğru giden halka anlam vermelidir. Bu konuda dürüstlük önemlidir. Dolayısıyla güçlü ve cesur olmalıdır. Kavrayabildiği oranda aydınlatmalıdır. Halkın yaşadığını, özlemlediğini bile görmeyecek, duyamayacak, ondan sonra aydın olacak! Hayır, bu mümkün değildir. Hatta ona yabancı dayatmalar içinde bulunacak, yol gösteriyorum adı altında yoldan çıkaracak! Hayır, bunlar aydın işleri olmaz.

Savaşın Kürdistan toplumunda tek yaşam seçeneği olduğu, Kürdistan aydın ve sanatçısı için

"Kürt aydını kendini her zaman melekler katında görür. Omurgasızlığın aydın katında çok etkili olduğu açıktır. Dilsel esneklik, o derece ileridedir ki, devrimci savaş kendisine yönelik övgünün saldırısıyla karşı karşıyadır."

meyen önermelerin ardında bugün çok farklı eğilimler yattığı gibi; devrime çok geriden sloganlarla katılan ya da tersine, slogancı olmak adına devrimci olmayı yadsıyan uçlara kadar, birçok biçimde ifade edilen bir körlük egemendir.

Özgürlüğe karşı "özgürlük!"

Kürt aydını kendini her zaman melekler katında görür. Omurgasızlığın aydın katında çok etkili olduğu açıktır. Dilsel esneklik, o derece ileridedir ki, devrimci savaş kendisine yönelik övgünün saldırısıyla karşı karşıyadır. O kadar ki, özgürlük mücadelesinin karşısında zorlandığı en büyük saldırı, kendisine yönelik zor değil, aksine kendi öz söyleminin perdesi altına gizlenmiş körlüktür. En çok aydın ve sanatçılar arasında, özgürlüğün en güzel sloganlarını onun kendisine karşı kullanan, böylece hem kendisini gizlemeyi başaran, hem de genel gelişmenin önünde kaya gibi duran bir gerici sınıf eğilimi sezilebilmektedir. Özgürlüğe karşı "özgürlük!"

Bunun Kürt aydın veya sanatçısının birçok ifade tarzından biri, "sanatçı özgür olmalıdır" veya "sanatçı özgürdür" önermeleridir. Oysa açıktır ki, eğer herhangi bir yerde ve herhangi bir zamanda insan özgürlüğü tehdit altındaysa, kimse özgür değildir. Yine özgürlük, insanın istediğini yapması da değildir. Öyleyse özgürlük veya sanatçının özgürlüğü kavramlarına yeniden bir göz atmakta fayda görünmüyor. Her şeyden önce Başkan APO bu konuda; "Özgür insan, direnen insan demektir. Direnen insan demek, direnen halk demektir. Halk demek halkın demokrasisi demektir. Sömürgeciliğin dayattığı hayvanlaştırma, yutma, toptan insanlıktan çıkarma savaşına karşı geliştirilecek savaş, insan olmakta direnen insana, direnen insandan savaşan insana, savaşan insandan savaşan halka, savaşan halktan kendini yeniden düzenlemeye ve demokrasisine kavuşmuş topluma doğru ilerlemek demektir. Bu da yeni ve özgür insan demektir" demektir.

Sorun üzerine tartışmamızda, Engels'in güzellik anlayışını belirten "Özgürlük, zorunluluğun bilincidir" ifadesini anmadan geçmek olmaz. Öte yandan, günümüz Kürt insanı için, yaşadığı koşullar ne olursa olsun, özgürlükten söz etmenin ancak bir komediye anımsatacağını da vurgulamak gerek. En yoğunluklu bir savaş ortamı içinde yaşayan partililer bile, eğer sürekli kazanan bir eylemin sahibi değilse, özgürlüğünün ancak tersinden bir anlamı vardır: "Yenilme özgürlüğü." Bu cümle çerçevesinde de, trajik-komik bir anlam sezilebiliyor. "Sanatçiyim, bu nedenle özgürüm" deniliyorsa eğer, bu, aynı özgürlüğün, onun gerçek düşmanları için de geçerli olduğu anlamına gelir. Kaldı ki, bu türden bir özgürlüğün gerçek anlamına kavuştuğu veya "sanat" yarattığı da görülmemiştir.

Her özgürlük, bir eylem özgürlüğüdür. Her eylem, özgürlüğe karşı ya da ona yaklaşıtırcıdır.

Yıllar öncesinde, İstanbul'da Kürtçe sahneye konulan ve aydının eleştirisini esas alan oyundaki temel önerme, "hiç kimse özgür değildir" sloganı, belki de hiç kimsenin dikkatini çekmemiştir. Oysa bu gerçekten de yıkıcı bir yargıydı ve yaşamın bütün acımasız çıplaklığını kendini özgür sanan bireyin yüzüne vuruyordu.

En acımasız biçimiyle Kürtler için geçerli olan bu yargının değiştirilmesi, her şeyden önce onun

ğına göre; özgürlüğün de, insan eyleminin bir sonucu ve onun bir tipi olarak, zaman ve toprak ile ele alınması gerekir ve bunun dışındaki her türden değerlendirme yanlış bir değerlendirmedir. Kendisini zamandan ve topraktan soyutlanmış bireyin ise, bir tek özgürlük yargısı vardır: Zamana ve toprağa bağlı olmak. İnsanı zaman ve mekandan bağılı içinde bir süreç olarak ele almayan

her türlü yargı, onu toplumsallığının dışına iter, böylece de gerçek tanımından, insan oluşundan çıkarır ve başka bir şey olarak ele alır ki, bunun da gerçek dayanakları ve tartışılmasının gereği yoktur. Bizi ilgilendiren, insanı insan olarak, bugün ve burada tanımlamaktır. Bugün ve burada, tarihsel bir süreç olarak geçmişin bir toplamı olduğu gibi, geleceğin de çerçevesidir ve gerçekleştirecek olan her şeyi potansiyel olarak içerir.

Kürtler için "bugün ve burada" tanımlamaları, özgürlük sorunu çerçevesinde nasıl bir içeriğe sahiptir? Sartre'nin çok bilinen tanımlamasıyla, "namuslu" olmak zorunda olan aydının, bu zorunluluğunu yerine getirmesi durumunda bu soruya vereceği tek cevabı vardır: Kürtlerin mekanları, yani ülkeleri işgal altındadır ve ellerinden bütünüyle alınmak istenmektedir. Öte yandan "bugün"leri de savaş demektir ve bu savaş, zamana ilişkin yaşamsal bir boyut olarak, onların tarihlerinin bitirilmesine yöneliktir. Kendisini bu koşullarda Kürt olarak tanımlayan herkes, bu tanımlı kabullenmiş demektir ve var oluş iddiasının gereklerini yerine getirme yükümlülüğüyle kendisini karşı karşıya görecektir. Öyleyse, özgürlüğün ne demek olduğunu, aydın ve sanatçı açısından bunun ne anlama geldiğini çok iyi tartışmak ve suistimalin çok yoğun yaşandığı bu alanda hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde berraklaştırmak gerekiyor.

Sanat ve edebiyat alanında elle tutulur bir şeyler yapmak isteyen veya buna çaba harcayan sanatçıların ezici çoğunluğu "sanatçı özgürdür, o politik merkezlerin etkisi dışında kalmalıdır, sanatçının partisi olamaz, o ulusun sanatçısıdır" yargılarını savunurlar ve bunların tartışılmasını gereksiz bulurlar. Gerçekten de, sanatçının özgür olması gereklidir ve politik herhangi bir merkezden yönlendirilmemesi gerekir. Bu, aynı zamanda onun var oluşuna ilişkin bir koşuldur. Ancak eğer sanatçının özgürlüğü bir yanılsamadan ibaretse, o zaman bu yargıyı dile getirmesi

toplumsal bir zemin üzerinde gerçekleştirilmesi. Özgürleşme eylemini gerçekleştirme iddiasına sahip olan sanatçının da, bu eyleminin gereklerine göre donanmış olması koşulunun da, tartışılmaya ihtiyacı yoktur.

Özgürlük iddiasının zorunluluklarını hangi

"Özgürlük iddiasının zorunluluklarını hangi sanatçı yerine getirmiştir? Hangi sanatçı, 'kendini gerçekleştirme' eyleminin sahibi olabilmıştır? Bu soruların cevapları ne yazık ki olumsuzdur ve olumlu olmadığı sürece de, 'ben sanatçiyim ve bu yüzden özgürüm' yargısının gerçek bir anlamı yoktur."

sanatçı yerine getirmiştir? Hangi sanatçı, "kendini gerçekleştirme" eyleminin sahibi olabilmıştır? Bu soruların cevapları ne yazık ki olumsuzdur ve olumlu olmadığı sürece de, "ben sanatçiyim ve bu yüzden özgürüm" yargısı-

de geçerlidir. Ancak bu yargı, yaşamın daha yüksek bir seviyede gerçekleşmesi için tek başına yeterli değildir. Konunun çok yönlü olarak irdelenmesine, bazı kökleşmiş statükoların sarsılmasına ihtiyaç vardır.

Baştarafı 1. sayfada
mümkündür.

En üstten en alta kadar bütün somutlu militanların bilmesi gerekir ki, PKK ne öyle bildiğiniz gibi bir teoriye, ne de pratik bir gerçekleştirme eylemine sahiptir; kendine has bir gelişim modeli vardır. PKK'yi anlamak, özümsemek ve uygulamak PKK iddiası taşıyan her militanın temel görevidir. Başka türlü ne siz bu PKK'den bir şey anlayabilirsiniz, ne de PKK sizi layıkıyla değerlendirebilir. PKK kaba politikacılık

türlü bakamıyorum. Anlaşılmaz bir gerçekliğiniz var.

PKK gelişmesini her geçen yıl görülmemiş düzeyde sürdürüyor. Askeri-siyasi taktiklere, parti içi yaşama ne kadar ters ve yanlışlı yaklaşmışınız ortadayken, biz yine PKK'yi önder bir güç olarak yürütüyoruz. Mümkün oldukça bunu anlamaya çalışın. Sanıldığının aksine PKK çok sıkı bir eğitim ve disiplin hareketidir. Hiç kimsenin kendi keyfine göre yorumlayarak sonuç alacağı bir hareket değildir. PKK'de başa-

Son adımlarla hedeflenen, Türkiye'nin siyasi ortamında barış ve demokrasi adı altında bir süreci başlatmak veya atıl güçleri bu slogan altında harekete geçirmektir. İkinci bir adım; Güney Kürdistan'daki devrimci savaşımı hem askeri, hem de siyasi yönden güçlendirmek için ateşkes temelinde bir süreci başlatmaktır. Üçüncü bir adım ise; Türkiye siyasi ortamı üzerindeki devrimci etkiyi yaygınlaştırmak ve güçlerimizin hazırlık düzeyini geliştirmektir. Bununla bağlantılı olarak Avru-

rin önümüzdeki dönemde büyük hız kazanacağı açıktır. Denilebilir ki, ilk kez Kürdistan devrimine dayalı gerçek bir diplomatik dönem geliştiriliyor. Çok yoğun bir siyasi faaliyeti hem Kürt, hem Türk halkı açısından, yine hem Güney ve hem de Kuzey'de geliştirilmenin yolları sonuna kadar açılmıştır. Sadece Kürdistan ve Türkiye değil, doğudan batıya, uluslararası alana kadar bütün dikkatlerin üzerinde toplandığı bir Kürdistan tartışma platformu, hatta ondan da öteye bir ilişki süreci başlamış durumdadır.

Bu taktik süreçler başarılı olabilir mi? Örneğin KDP olsun, TC olsun ve ilgili diğer çevreler olsun uyum gücü gösterebilirler mi? Tabii bütün sorun onların uyum gösterip göstermeme sorunu değildir. TC'nin mevcut özel savaş kliğinin öyle kolay kolay ateşkeske yanaşacağını sanmıyoruz. Nitekim operasyonlar hâlâ devam ediyor, her türlü provokasyona girişebiliyorlar. Ama onu sıkıştırmak, güçsüz düşürmek de devrimci politikacılığın, hatta ordu savaşçılığının önemli bir yanını teşkil ediyor. Unutmayalım ki, çok gizli ve kirlili savaş yürütülüyor. Psikolojik savaşla kitleleri ve uluslararası kamuoyunu büyük oranda aldatarak özel savaşını devam ettiriyor. Denilebilir ki, savaşın ağırlıklı bir kısmı psikolojik biçimdedir. Bu maskeyi çekip atmamak için

çelişkili bir durumun yaşanmasıdır.

TC'nin yürüttüğü gizli ve kirlili savaş mevcut dünya gidışatına da ters düşmektedir. Gerek ABD'nin "yeni dünya düzeni" politikasına, gerek Ortadoğu'daki yeni politik gelişmelere ters düşen ve çelişkili olan bu TC gerçeğini açığa çıkarmak oldukça önemli bir gelişmedir. Dünya ve bölge gerçekliğiyle bu kadar çelişen faşist-militarist TC kliği, ne kadar teşhir ve tecrit edilirse, yürüttüğü kirlili savaş da o kadar daraltılmış olur. Dolayısıyla devrimci savaş da bir o kadar geliştirme imkanı yaratılmış olur. İşte bu son taktik adımların böyle bir özelliği de söz konusudur. Türk devletinin ateşkeske uymaması, eskisinden daha fazla operasyonları yoğunlaştırması bu gerçeği değiştirmez. Tabii, bizim de kendimizi bu konuda aldatmamıza gerek yok. Çünkü özel savaş kliği savaş daha da tırmandırabilir. Nitekim tırmandırıyor da. Dolayısıyla biz de savaşımızın haklılığını, meşruluğunu bütün dünyaya kabul ettirmiş oluruz. Barış istiyoruz, siyasi çözüm istiyoruz, en önemlisi tek taraflı süreci başlatmamıza rağmen TC hâlâ gelmiyor. Dünya artık bizim bu gerçeğimizi görüyor. Bu, savaşımızı meşrulaştırmak ve dünya kamuoyunun desteğini sağlamakta önemli bir aşamadır. Türkiye Cumhuriyeti için ise muazzam puan kayıdır.

Başkan APO değerli**SON TAK**

"Kavramlara yanlış anlam yürütülüyor. Bütün bunlar mücadeleyi, savaşı daha rahatlığa yol açmak şurada kalsın, var"

değildir, yine öyle çokça yaşadığınız gibi kaba bir direnişçilik de değildir. PKK'de önderlik gerçeğinin bu tutumlarla uzaktan yakından alakası yoktur. Geri kalmanız, ilkelliğiniz çok kaba; altında her türlü düşmana hizmet eden tutum ve davranışları görmek mümkün. Parti yaşamımızla bağdaşmayan tutum ve davranışlarınız, çok özlü çalışmalarımıza ve hatta sizlerin olumlu yönlerine zarar vermektedir.

Derin bir eğitimsizliği yaşıyorsunuz. Kendinizi düzeltme, ıslah etme hususlarına fazla anlam veremiyorsunuz. Böyle devam ederseniz, kesinlikle itibar sağlayamazsınız. Belki de hiçbir şey anlamadan ölür gidersiniz veya yaşamın kenarından bile geçemezsiniz. Bütün bunların sorumlusu da kendiniz oluyorsunuz.

Partiye anlam vermek gerekiyor. PKK'nin saygı duyulacak, ciddiye alınacak bir teorisi kadar pratik bir taktiği de her zaman olmuştur. Ona güç yetirmek iddialı militanın en başta gözetmesi gereken husustur. "Partiye dayanırım, keyfimce yaşarım; yapsam da olur, olmasam da olur, ne yapabilirsem o kadar" demek kendi iflah olma yolunu ortaya koymaktır. Aslında halinizde bir

rılı olabilmek, en değerli terbiyeyi, hasasiyeti gerektirir. Aksi halde hiç kimse PKK'de sonuç alacağını sanmasın.

Savafı tırmanacak

Yeni bir dönemi, bir kez daha, ağırlıklı olarak kendinizi bütün yönleriyle gözden geçirip yenilemeniz için hazırlıyoruz. Sadece parti içi değil, bütün Kürdistan adına, hatta sorunla ilgili ne kadar çevre varsa (uluslararası

pa'nın siyasi çözüm arayışlarına kendi cephemizden cevap ve güç vermektir. Aslında bütün bu adımlar TC'nin militarist, gizli ve kirlili savaş kliğinin çelişkilerini ortaya çıkarmak içindir. Bütün bunların yanında Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanması için engellerin ortadan kalktığını ve kongrenin toplanma zamanının geldiğini de belirtmek gerekiyor. En önemli bir gelişme adımı ve ulusal bir iradeyi stratejik düzeyde geliştirebilmenin ciddi bir taktik açılımı olarak, birçok siyasi gelişmeyi daha

"Toplumumuza dayatılan bir ölüm ve yaşam anlayışı var. Ben devrimi bu anlayışa karşı yürüttüm. Ne böyle ölüm, ne böyle yaşam olamaz dedim. Ölümün bu biçimi beni kuşkulandırıyor, endişelendiriyor, yaşamın da mevcut biçimi bende nefret uyandırıyor."

ve ulusal düzeyde) hepsinin bir kez daha doğru düşünmesini ve doğru politik tavırlara ulaşmasını sağlamak için derinlikli bir PKK tarzıyla taktik adımlar atma yönünde bir sorunumuz vardır.

kapsamlı, uzun vadeli kılacak bir çalışmayı da yoğunlaştırıyoruz.

Uluslararası sahada diplomatik girişimlerimiz devam ediyor. Bu yeni taktik adımlar temelinde diplomatik faaliyetle-

bu taktik adımlar oldukça önemlidir. KDP'nin ateşkesi kabul edip etmemesi de güç olayına bağlı bir durumdur. Gücümüzü gördü ve eski tehlikeli politikalarını terk etmek zorunda kaldı. Terk etmezse zaten toptan kaybedecektir. Kaldı ki, böyle geri güçleri de, anlayabildikleri kadar güçten anlayacak duruma getirmek politik gelişmenin çok temel bir özelliğidir ve bu yapılmıştır. Özellikle Güney Kürdistan kitleleri artık gelişmeleri anlayacak bir duruma gelmiştir. Güç ve otoritenin ne olduğunu görmüştür. Bunun siyasi sonuçlarını hızla almak gerekiyor. Ayrıca askeri olarak güçlerimizin de anlamsız yıpranmalarına fırsat vermemek gerekir. Nitekim güçlerimizin bu son savaşta yetmezlikleri, birçok yönüyle taktiği tam oturtmadıkları da açığa çıkmıştır. Bunları da gözden geçirip daha sağlam bir askeri mevzenleme imkan dahiline sokulmuştur. Mükemmel bir askeri mevzenleme ve siyasi hazırlık çalışmaları, yine siyasi iktidarlaşma çalışmaları yanışlarındadır. Bu noktaya bile getirebilmek başlı başına önemli bir gelişme ve başarıdır.

Yine Avrupa Parlamentosu'nun "TC, PKK'yle görüşmelidir, PKK bir siyasal güçtür" değerlendirmesi, Türkiye Cumhuriyeti açısından büyük bir siyasal iflastır. Gümrük Birliği, TC için bir kazanım değil, daha da kontrole girme, dolayısıyla militarist politikaların biraz daha sınırlandırılmasıdır. Hatta Avrupa'yla daha

Ayrıca düşman cephesinde tereddütlü ve ikircikli bir durum söz konusu. Bu da askeri taktiklerimizin daha iyi oturması için elverişli bir fırsattır. 1993'te bu fırsat çok çarpıcı bir biçimde yakalanmıştı. Maalesef güçlerimizin kendilerini rehavete kapıtararak, tedbiri elden bırakmaları çok önemli gelişmelerin yaratılmasını engellemişti. Biz baştan itibaren böyle süreçleri bu denli kapsamlı ve büyük düşünüyorduk.

Ateşkes sirtüstü

yatma süreci de'dildir

Siyasi cephede böyle yoğun ve önemli gelişmeler olurken, içte de en önemli sorunumuz hâlâ partileşmektir. Geline böyle bir aşamada artık parti ve ordulaşma faaliyetlerimizde kendinizi değiştirmeniz ve partiye bütünleşmeniz gerekiyor. Eğer değişmezseniz tarihin çöp sepetine atılmaktan başka bir değer ifade etmezsiniz. Bu yeni ve önemli taktik süreci parti ve ordu içi yaşamımız açısından da değerlendirmenin en az dış cephedeki değerlendirme kadar önemli olduğunu vurgulamak gerekiyor. Denilebilir ki, bu taktik adımların en temel hedeflerinden biri de, bir türlü gerçek militan ölçülere gelmeyen, muazzam çabalarımıza, neredeyse dünyayı bile etkileyecek çalışmalarına anlam veremeyen, gereklerini yerine getiremeyen kadro yapımızı netleştirilmenin ve kesin bir süzgeçten ge-

çirmenin artık kaçınılmaz olmasıdır. Hatta bu en temel ve ilk başlatılması gereken bir çalışma olmalıdır. Hiç kimseyi üzmemek istemiyoruz, ama halkın yüce davasına güç yetirmek şurada kalsın, bir ağırlık teşkil etmekten öteye anlamı olmayanları artık aramızda tutamayız.

En derli toplu bir süreç olarak, gerçek militanların ortaya çıkışını bu önmüzdaki çalışma süreci içinde ortaya çıkaracağız. Kiş hazırlıkları olarak da nitelendirebileceğimiz eğitsel yanı ağır basan, merkezden tutulmuş bütün birimlere kadar taşınması gereken bu çalışmayı sonuçlandırmaya büyük önem veriyoruz. Netleştirmeyi hem nicel, hem de nitel olarak kesinleştirmek istiyoruz.

Çok açık söyleyeyim; bunca hizmete rağmen kendini planlamaktan aciz kişilikleri komutamız altında taşıyamayız. Bütün Kürdistan halkına, hatta çeşitli diğer örgütlerden kişilere de bu tutumu yansıtmak zorundayız. Yapamayacakları yapabileceğiyle uğraş. Devrimci yaşama gelemiyorsan kendine göre bir yaşama uğraş. Devrimcilik yiğit insanların işidir. Bu, çözümlenmiş, perspektifi olan çalışma tarzıyla da bunu yakalayan kişilerin yürütecekleri, yüksek arzu ve iradeleriyle gerçekleşecek olan bir iştir. Bu tehlikeli taktik önderlik problemini sonuca doğru götürmek savaşın

derlikle gündeminize sunmamıza rağmen değerlendiremediğiniz yetersizliklere, yanlışlıklara, dolayısıyla kayıpların olmasına neden olmuştur. Sizler kendinizi hep akıllı sandınız. Geri çekilme, nefes alma süreçlerini hep küçük hesapların gerekçesi haline getirdiniz. Bunun vehametini geçmişte çokça gör-

ye özgürlük saflarında kalıyor? Yaşamak, adam etmek için bu kadar büyük çabalar sergiliyoruz. Artık bunun hakkı verilmelidir.

Çoğunuz buraya geldiniz. Ülkedekilerin de halini biliyoruz. Kendi kişiliğine bile saygısı kalmamış, böyle militanlık olmaz! Aklınızı artık başınıza alacaksınız.

“Yeni bir dönemi, bir kez daha, ağırlıklı olarak kendinizi bütün yönleriyle gözden geçirip yenilemeniz için hazırlıyoruz. Sadece parti içi değil, bütün Kürdistan adına, hatta sorunla ilgili ne kadar çevre varsa (uluslararası ve ulusal düzeyde) hepsinin bir kez daha doğru düşünmesini ve doğru politik tavırlara ulaşmasını sağlamak için derinlikli bir PKK tarzıyla taktik adımlar atma yönünde bir sorunumuz vardır.”

dük. Bu anlayışlar bu partiyi yerle yerle emmeye yeter de artar bile.

PKK'nin gerçek teorik-pratik gelişim tarihini bir türlü anlamak istemiyorsunuz. Anlayışa, terbiyeye, kurallara gelmiyorsunuz, hatta bunları gereksiz bile görüyorsunuz. “Olan olmuştur, bu duruma düştükten sonra insan her şeyi kabul edebilir, es geçebilir” diyorsunuz. Tarih, sergilediğiniz bu kişilikler yüzün-

niz! Özellikle bu kış süreci son bir kez daha kendini gözden geçirme, halka, devrime ve başarıya inanılıyorsa kendini bu işe yatırma sürecidir. Bu kadar anlamsız kayıpları hiçbir önderlik kabul edemez. Değerli çalışmalarımızın başına böyle bela gibi kurulmaya kimse izin veremez. Bu kişiliklerinizi kimse kabul edemez.

Size sürekli eğitim fırsatı ve imkanı

endiriyor

TİK ADIMLAR

klememek gerekir. Ateşkes, siyasal ataklar, eğitimidir.

a da başarıyla yürütmek içindir. Bunlar gevşekliğe, keyfiyete, olan gevşekliği, keyfiyeti, rahatlığı ortadan kaldırmak içindir.”

kaderi açısından önemlidir.

Ana hatlarıyla belirttiğimiz bu hususlar kış dönemi çalışmalarımızın, yine savaşımızın ne düzeyde gelişeceğini açıkça gösteriyor. Hiçbir yanlış anlayışa yer vermeyecek kadar askeri, siyasi ve örgüt içi alanda yapılması gereken işler oldukça anlaşılıyor. Devrim ve partileşmekte iddialı olan herkes bu temel taktik hususlara cevap verecek düzeydedir. Kavramlara yanlış anlam yüklememek gerekir. Ateşkes, siyasal ataklar, eğitimidir. Bütün bunlar mücadelede, savaşı daha da başarıyla yürütmek içindir. Bunlar gevşekliğe, keyfiyete, rahatlığa yol açmak şurada kalsın, var olan gevşekliği, keyfiyeti, rahatlığı ortadan kaldırmak içindir. Sorgulanma süreçleri daha yüksek tempolu bir pratik için sadece dinlenme olarak değerlendirilirse, bir anlam ifade edebilir. Yoksa sırtüstü uzanıp yatma anlamında bir nefes alma sürecinden asla bahsetmiyoruz. Daha da hızla ulaşmamız gereken hedeflerimizin olduğundan kimse kuşku duyamaz. Aslında nefes alma süreci de demeyeceğiz; yıpranmış, biraz sakat kalmış yanlarınızı görebilmeniz için bir olanaktır.

Şunu hepimize hatırlatmak istiyoruz: Sizler iyi savaşmıyorsunuz, çeşitli nedenler bunda rol oynuyor. Bilincinizde, ruhunuzda, fiziğinizde ciddi yetmezlikler var. Yıllardır bunu söyleyip duruyorum. Çok çeşitli eğitim süreçlerini büyük bir ustalıklı ve sorumlu bir ön-

den kaybedilir. Bu tutumlar baştan sona kaybettiriyor. Şimdi hiç kimse herhalde “parti-ordu kişiliğinde ben bir belayım, bir serseriyim, kendimi dayatmaya izin verin” diyemez. Ben bile biraz hastalanırsam bakıyorum nefesim yetmiyor. Yapabileceğimi yaparım, yoksa önderlik taslamanın hiçbir anlamı yoktur. Günlük olarak sağlığım elveriyorsa başınıza gelir, iş yaparım. Elvermiyorsa, elverecek kadar kendimi hazırlamaya çalışırım. Sunacağım iyi bir çalışma varsa gelir sunarım, yoksa bunun hazırlığını yaparım. Doğru devrimci üslup budur. Ağlamaklı, yıpranmış, tükenmiş bir kişilikle karşınıza çıkmam. Buna tenezzül bile etmem. Çoğunuzun haline bakıyorum böyle bir önderlikten çok uzaksınız. Arkadaşlarımızın alınmaması gerekir. “Yapamamanın adına yaparım, hazır olamamanın adına hazırım, zaferi yakalayamamanın adına zafer yürüyüşünü gerçekleştiririm” dememek gerekir. Ayrıca bu geri tutumlarda ısrar etmemelisiniz.

Brakın milyonlar, kendinizi bile editemiyorsunuz

Süreç, kendini yeterince hazırlayamamaktan ve sürekli hastalıklı bir eleştiri-özeleştirici süreci olduğundan dolayı haddinden fazla uzadı. İşe yaramayan tutum ve davranışlar varsa artık ortamımızdan gitsin, ne di-

veriyoruz. Bu müthiş çalışmayı sizi eğitmek için yapıyoruz. Kavrayışı, ruhu olmayanın, doğru dürüst fiziki bile gelişmeyen hangi halk savaşçılığından bahsedilebilir. Doğru bir değerlendirme kabiliyeti yok, sıradan bir taktiği teşhis etme; “yanlıştır veya şöyle yapılması gerekir” diyecek gücü olmayanın hangi militanlıktan bahsetmeye hakkı olabilir. Sizler bela mısınız? Enerjin, gücün, anlayışın yoksa ne arıyorsunuz özgürlük ve savaş saflarında? Savaş sağlam iradeli, bilinçli insanların işidir. Atıyorlar kendilerini bir dağın başına, sonra bir köylüden, bir çobandan daha beter yaşıyorlar. Sıradan bir yaşamı bile planlayamıyorlar. Moraller bozuk, çoğu ruh hastası gibi. Bu, kişinin kendisine yapılabileceği en büyük kötülüktür. Ve bunu siz yaşadığınız alanlarda gördünüz, gösterdiniz. Bu bir suç durumudur. Halkımıza, partimize yapılmış en büyük saygısızlıktır.

Ben de burada düşülebildim. Benim engellerim sizin karşılaştığınız engellerden yüz kat daha fazla. Ama ben ulusal onuru temsil ediyorum. Ben bu kadar direnişçinin anısına, yine halkın beklentilerine cevap vermeye çalışıyorum. Benim kendimi düşünme lüksüm olamaz. Kendini yetmez gösterme, hele sizin o özellikle yaşadığınız gibi, “artık bu kadar olabilir” deme hakkım yoktur. Her şeyi başarı çizgisinde götürme zorunluluğum vardır. Gerçek militan her yerde ve her zaman böyle düşünüp, böyle tavır takındır.

Halkın tarihine, halkın yaşadığı acılara, halkın tahammül edilemez durumlarına bir anlam veremiyorsunuz. Vatanseverlik kavramında fazla derinliğiniz yok. Örgüt savaşçılığından haberiğiniz yok. Biraz vicdanınız var, onu da piyasaya atmışsınız, “daha parti benden ne istiyor, işte ölüme de yatırıyorum kendimi” diyorsunuz. Anlayışınız budur ve bu anlayışın zaferle, yaşama hiçbir bağlantısı yoktur. Herkesin bir canı var ve ölüm her zaman herkesin başına gelebilir. Önemli olan bir davanın yaşamsal önemi ve onun kazanılmasıdır. Kişilik bu konuda kendini sınımalı, varsa gücü ortaya koymalıdır. Başka türlü yaklaşım, felsefe bizim değildir ve asla savaş felsefemiz olamaz.

Bunu bir türlü anlayamıyorsunuz. Neden kendinizi bu hale koydunuz? Yıllardır dağlardasınız; neden bir şeyler yaratamadınız? Ben burada nefes alamıyorum; iliklerime, hücrelerime kadar sızıyorum. Hâlâ da eğitimden vazgeçmiyorum. Milyonları eğitmeye çalışıyorum. Siz neden bir bireysel eğitimi bile yapamıyorsunuz. Ben de bir zamanlar iki kelime bilmiyordum, ben de köylü çocuğuydum, benim de elimden, kolumdan tutan hiç kimse yoktu. Ama sorumluluğum vardı, ama işte ucu kadar bir gelişmeyi, büyük bir saygı ve tutkuyla ele alıyordum. Sizler saygılı olamıyorsunuz. Partiyi ucuz yakaladınız; partinin silahını ucuz ele aldınız; babanızdan kalma veya ganimet gibi ele aldınız, dolayısıyla saygılı olamıyorsunuz; bu yanlıştır.

Bütün hatalarınızın temelinde bu tutumlar var. Kendinizi aşırı zorlanmış hissediyorsunuz. Zorluklar karşısında “çok zorlanıyorum” diyorsunuz. Hayır bu yanlıştır, biz de çok zorlandık. Bizden daha fazla zorlanan da olmamıştır. Ama önderlik gerçeğinde ifadesini bulan tutum, buna tarihi bir karşılık vermektir. PKK'nin diyalektiği budur. Bunu anlamazsanız hiçbir şey olamazsınız.

Sizi yönetmesini biliriz. Beni oyalayacağınızı veya benim görmezden geleceğimi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Hiçbir partiyeye yersiz tek bir kelime söylemek istemiyorum ama, anlamazlıkta, işin özüne girmemekte ısrarlı olursanız kuvvet bizdedir, yetki bizdedir, ustalık da bizdedir. Bütün bunları çirkinliklerinize karşı kullanırsınız. Kaybeden biz değil, sizler olursunuz. Belki biraz zarar verirsiniz ama, daha çok zarar kendiniz görürsünüz.

İçin

köklü inançlarınız olmalı

Yıllardır söylüyoruz, değerlendiriyoruz, hâlâ orali bile olamıyorsunuz. Ne kadar geri olduğunuzu sanıyorum şimdi daha iyi görüyorsunuz. O zaman hiç değilse şu birkaç ayı mümkün bir geliştirmeye dönüştürelim. Bu kışı herkes eksikliğini gidermek temelinde kullansın. Düşman zaten sizleri imha etmek istiyor. Yaşamın bütün yollarını kesiyor. Biz biraz yaşam yolu

“Süreci açıklıyorum ve devrimle değiştirilmesinin gereğini ve tarzını vurguluyorum. Başka türlü bu yaşam kaldırılamaz, yaşam için savaşamaz. Partiyi bu süreçten de yüksek bir başarıyla geçirmek ve savaşmasını, kazanmasını bilen bir orduya ulaşabilmek temel hususlarda kendine hükmetmekten, kendini dönüştürmekten geçer.”

açmışsınız, onu değerlendirin ve mutlaka hakkını verin. Bunu da yapamıyorsanız geri çekilin. Brakın, yürümek isteyenler var, onların önü açılın. Gençsiniz her türlü olanak ve fırsat sizlere sunulmuştur. İlk köklü inançlarınız olmalı. İlk bir çabanın gereğine şiddetle ihtiyacı duymalısınız. Yaşamdan anlamalısınız, yaşamayı bilmelisiniz, yaşama

saygı duymalısınız. Bu rezilliğe, bu utanmazlığa son verme ihtiyacını şiddetle hissetmelisiniz. Kendiniz için değil, halkınız, yoldaşlarınız için hissetmelisiniz. Bunu gösteremeyen kişi gelişemez. Aşalık, ucuz bürokratik, ucuz memurluk, hammallık gibi tutumların piyasadaki hali ortadadır. Bunlarla hiçbir yere varılamadığı, hiçbir kazanımın bu yolla elde edilemediği açıktır. Geleneksel Kürt kişiliğinin bütün iflasi, rezilliği ortadadır. Diğer yandan çok sınırlı da olsa biz kazandırıyoruz. Beğenmeyebilirsiniz ama, başka çareniz de yok. Yapın sizi alkışlayayım veya bana katkı yapma imkanı verin.

Beğin yok, yürek yok, kendinizi bile taşıyacak haliniz yok! O zaman bu özlü çalışmalarımıza saygı duyun. Varsa isteğiniz çalışmalarına katkı sunmayı bilin. Başka bir yaşamın ne yolu, ne de bir dili var. “Kendimi bela ederim, lümpenlikten geliyorum, çok serseri ve yüzeyselim” vb. tutumların artık hiçbir geçerliliği kalmamıştır; kimse bunları ciddiye almaz. Artık bu parti, savaşta bunları kaldıramaz. Savaşın yasaları vardır, yasalar gerekeni yapar.

Böyle bir iç hesaplaşma düzeyini bu dönemde başarıyla vermek zorundayız. Gücümüzün nicel, nitel durumunu yüksek başarılar için kesinleştirmek zorundayız. PKK saflarına gelin, ricayla bu çalışmaları yürütün demiyoruz. Zorlama yok. Sizler karasevdi bir biçimde “varız” diyorsunuz. Ben de o zaman bu isteminize saygılı olun, gerekleri nedir, onu görmeye çalışın diyorum. Çünkü sizler kurtuluş ve özgürlük istiyorsunuz. O zaman özgürlüğün gerekleri vardır.

Savafıl

en değerli yaşam biçimidir

Nedir özgürlük? Özgürlüğün yaşama yansıması nasıl olur, bunu sizlere göstermeye çalışıyoruz. Hem istiyorsunuz, hem de gereklerini anlamazlıktan geliyorsunuz. Bu bir çelişkidir. Çözümlemesize rahatlayamazsınız.

Savaş en değerli yaşam biçimidir. Bunun üzerinde duramaz, yüreğinize nakşetmezseniz savaşamazsınız. Düşündüm neden başarıyla savaşamıyorsunuz diye. Siz yaşamı anlayamamışsınız, benimsememişsiniz ve özgür yaşamın nasıl olması gerektiğini bilmiyorsunuz. Savaşçılığınız yüzyıllardan kalma kaba isyancı ve direnme savaşçılığıdır. Ve bu savaş türü de yüzyıllardan beri hep yenilmiştir, hep kaybetmiştir. Çünkü bu savaşçılık geri bir sosyal yaşama dayanıyor. Ciddi bir yaşam tutkusu yok. Geri bir yaşam, kolay bir ölümü ve kolay vazgeçmeyi beraberinde getirir. Siz ise sadece bunun kaba direnişçisisiniz. Neden kaba direnişçilik? Çünkü geri yaşamdan etkileniyorsunuz, bundan kurtulamıyorsunuz. Yeni yaşam kaba savaşla kazanılamaz.

Kendimi defalarca çözümlüdüm. Özgür yaşam tutkusunun daha çocuk yaşta nasıl başladığını sizlere anlat-

tım. Hâlâ da bu özgür yaşam tutkusuyla çalışmalara ve kendime yükleniyorum. Siz incelemesini bilmiyorsunuz. Çoğunuzun yaşamında kaba feodal ölçüler, bağımlaştırıcı, bastırıcı ve boyun eğmeci özellikler oldukça yaygın. Hem de bu yaşam biçimini gözümüzün içine baka baka temsil ettiğiniz halde partili geçinme, komutan geçinme havasına

giriyorsunuz. Hayır! Sen özgür yaşama karşı suçlusun, özgür yaşamdan haberin yok. Yaşam senin elinde katlediliyor. Buna rağmen sen "komutanım" diyeceksin. PKK çizgisinde komutan olabilmek müthiş bir özgür yaşam anlayışı

Alişkanlıkların güdümlendirdiği ucuz yürüyüşçüler... Bu doğru mudur; savaşı ve özgür yaşamı kurtarır mı? Bırak devlet olmayı, bununla siz bir konar-göçer topluluğu olmaktan öteye gidebilir misiniz? Sağlıklı bir köy yaşamına

revi var. Bunu anlamazlıktan geliyorsunuz. Evet karşı çıktınız diyelim, o zaman kabul ettiğiniz nedir? Hangi iş, hangi örgütlenme, hangi yerleşim, hangi üslenme, hangi savaş tarzı bizim olmalıdır? Şimdi bunlar ciddi sorulardır ve cevaplarını vereceksiniz. En az düşünmek, en az davranmak, köylünün felsefesidir. "Bu kadarına da şükür, gerisini Allah'a havale ederiz, Allah kerimdir" demek köylünün felsefesidir. Aslında ne şükredilecek, ne de Allah'a havale edilecek bir durum var. Kürdün ruhu, düşüncesi bitmiştir. Sığırsallaşmış bir yaşam gibi kendini aldatıp gidiyor. Şimdi bizim bunu parti içinde sürdürmemizin bir anlamı yoktur.

Raporlar var, günlük olarak ne kadar örgütlenilemediği, ne kadar planlı işlerin üzerine yürünemediği yazılıyor. O zaman sormak gerekiyor; ülkede sen neyle uğraşıyorsun? Kendini neden aldatıyorsun? Örgüte gelemiyorsan, örgütün her türlü planlı, örgütlü ifadesi olamıyorsan, özgürlük saflarında ne arıyorsun? Yerine getirilmesi gereken savaş ve yeni yaşam görevleri vardır. Madem beğenmiyorsun, beğenileni geliştir. Laf dinlemiyorlarsa dinlet, iş yapmıyorlarsa yaptırmasını bil. Önder bu değil midir? Alıştırılmış, "yapmam yaptırmam, dinlemem dinlettirmem, düşünmem düşündürmem" demeye. Bu, objektif olarak kısırlatılmış toplumun kişiliğindeki yansımasıdır.

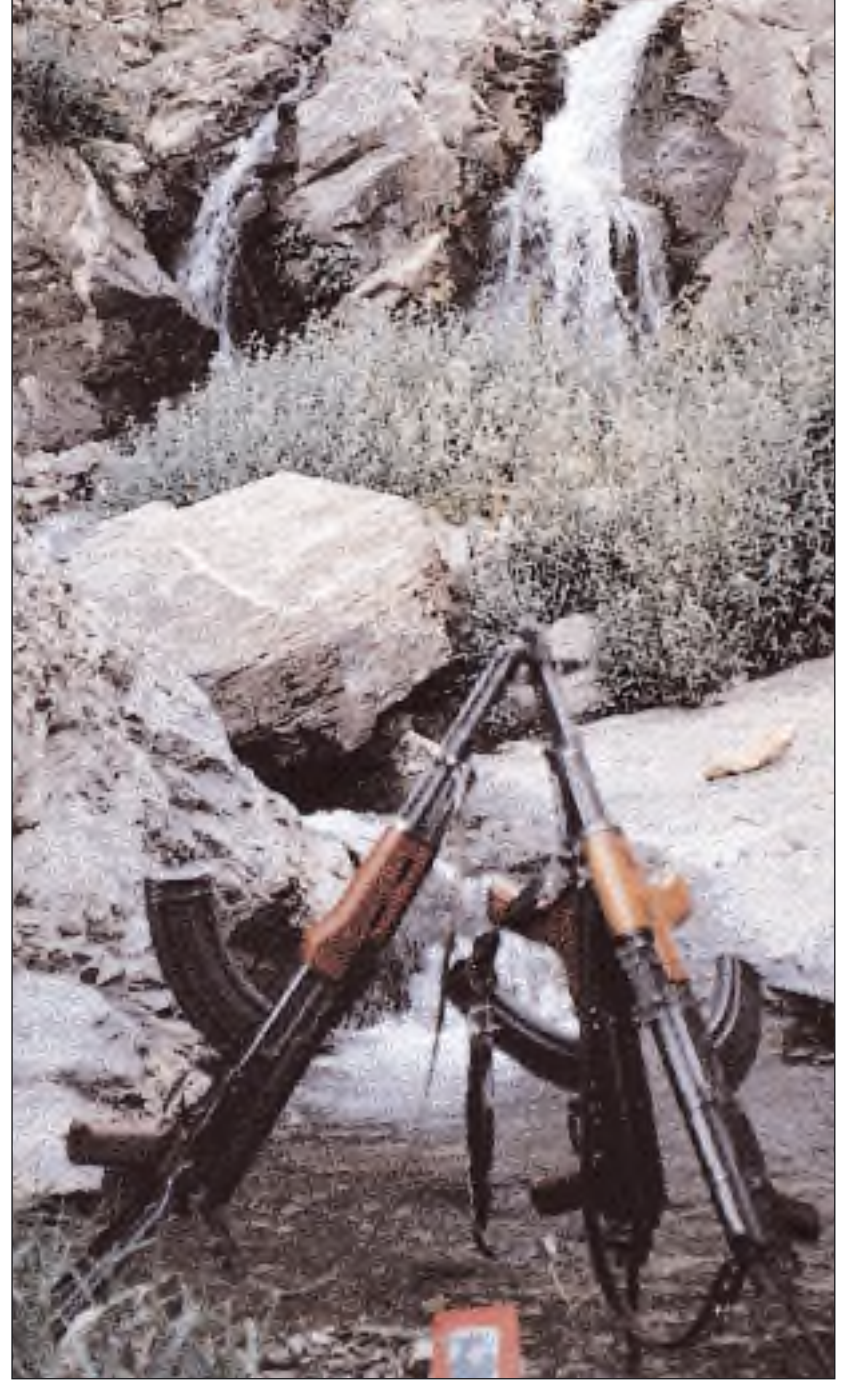
Şimdi bu bir kader midir? Hayır! Düşmanın tahrip ettiği, tükettiği tipin çirpnişlarıdır, haykırılarıdır. Ben buna hangi saygıyla parti içinde anlayış göstereceğim, ortam bırakacağım? "Ališkanlık veya doğal bir özelliktir, fazla düşünmesine, davranışlarını fazla düzeltmesine gerek yok, belki de karakteridir" denilemez; bu yalandır. Bunu kabul etmemiz özgür yaşamın gelişimini durdurmaktır. Belki alışkanlıklar sizin için son derece rahatlatıcı olabilir ama, ülkeniz yok, halkınızın bir adı dahi yok. Sizin için rahat olan her şey geneli bitirmiştir. Bunun için de düşünce gereklidir.

Söz gücü olabilmemizin savafı'nı yürütüyoruz

Neredeyse yapımız PKK'nin artık ideolojisiz-politikasız yürüyeceğini sanıyor, hatta ideolojik-politik çalışmaların rahatsız edici olduğunu savunuyor. Şimdi bunlar çok tehlikeli yaklaşımlardır. Biraz beyni geliştirmeye, biraz insanımızı konuşturmaya çalışıyoruz, siz bunu fazla görüyorsunuz veya

liya bak" diyor. Ben söz gücü olabilmemizin savaşını yıllardır yürütüyorum. Dosta, halka bir şeyler veremedikten sonra hangi kurtuluştan bahsedebilirsiniz. "Eski Kürt usulü, aşiret usulü bir

her şey şerefi, onuru kurtaracak kadar da vardır; ruhumuz tatmin olmuştur; eh bir günlük yaşamak bile bir ömre bedeldir" diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir felsefedir. Çoğunuzda etkili olan yakla-

şamı PKK'de egemen kılalım!" Hayır! Bu çok yanlış. Ben dünya kadar işi yürütürken nasıl oluyor da siz, basit bir takımın iç düzenlemesini yürütemiyorsunuz. Ve takım takım savaşçıların kaybına yol açıyorsunuz. Bunun izahını bana yapamazsınız. Kendinizden başka kimseyi de suçlamaya kalkışmayın. Madem gördün yanlışını neden düzeltmedin, derler adama. Kimi kime şikayet ediyorsun? Sen devrimci bir militansın. Devrimci bir militan her yerde ve her zaman savaşmasını bilir. Alışmışsınız, bastırıldım veya uzlaştım. Bunlar bir militanın söyleyebileceği sözler değildir. Beni de dünya bastırmaya çalışıyor, bütün dünya beni uzlaşmaya zorluyor. Ama görüyorsunuz iğneyle kuyu kazar gibi dünyayı, düşmanı ne hale soktum. Bastırmacılık, uzlaşmacılık sonuç verseydi herhalde bin kat benim üzerimde sonuç verirdi. Ama görüyorsunuz, değil sizin gibi ha-

şım bundan öteye geçmiyor. Bu, genel gelişme diyalektiğine aykırıdır: Düşmanın durduramadığı özgürlük savaşını parti içinde bu geri anlayış temelinde durdurmak. Kaldı ki yaşam sizde henüz istem haline bile gelememiştir. Doğru bir istem ve özgür yaşam felsefesine ulaşmamışsınız. Ben bunun kaynağını, bağlantılarını çok yönlü gösterdim. Eğer ülkenizi taparcasına sevemiyorsanız, halkınızı büyük bir saygıyla karşılayamıyorsanız sizin yaşam anlayışınız yoktur. Siz düşman tarafından ilkelleştirilmişsiniz. Beyinsiz ve yüreksiz bırakılmışsınız. Bu kişiliklerin de öyle komutanlığı, önderliği olmaz. Eğer ülkede, savaş alanlarında veya halkın içinde militan bir yaşamı geliştiremiyorsanız, bütün önemli mücadeleye süreçlerine anlayış getiremiyorsanız ve tutkulu bir yaşamı yaratamıyorsanız o zaman düşmanı konuşturuyor, kendinizi aldatıyorsunuz. İşte

"Ben ulusal onuru temsil ediyorum. Bu kadar direnişçinin anısına, yine halkın beklentilerine cevap vermeye çalışıyorum. Benim kendimi düşünme lüksüm olamaz. Kendini yetmez gösterme, hele sizin o özellikle yaşadığınız gibi, 'artık bu kadar olabilir' deme hakkım yoktur. Her şeyi başarı çizgisinde götürme zorunluluğum vardır."

zır imkanlarla savaşmak, hazır cephe-lerde yer-zemin bulmak, iğne ucu kadar olmayan zeminleri yaratıyoruz ve sonuçta direniş kazanıyor.

Siz bunu da anlamak istemiyorsunuz, yine de "aşiret usulü ne bulduysak rabbimize şükür" diyorsunuz. Şimdi de rab yerine bir Başkandır tutturmuş gidiyorsunuz. "Buna da yine bin şükür, eskiden böyle hızla bulamazdık, oh şimdi

PKK'nin ve önderliksel gelişmenin diyalektiği budur.

Şimdi sizin dayattıklarınıza mı inanaacağım, yoksa yaşama doğru yol alan ve dostun düşmanın da oldukça kabul ettiği gerçeğe mi inanaacağım? Dobra dobra herkesten akan çirkinliğe mi değer vereceğim, yoksa gelişen, güzelleştiren yaşama mı değer vereceğim? Açık ki; yaşama çeken, güzelleştiren,

"PKK çok sıkı bir eğitim ve incelikler hareketidir. Hiç kimsenin kendi keyfine göre yorumlayarak sonuç alacağı bir hareket değildir. PKK'de başarılı olabilmek, en değme terbiyeyi, hassasiyeti gerektirir."

şıyla bağlantılıdır. "Nasıl Yaşamalı?" sorusuna büyük cevabın olmazsa sen bir komalık hastasın. Toplum içinde dikey tutturamamışsın. PKK içinde, PKK hastanesinde yer arıyorsun. PKK seni ne yapsın? Ben çocukluğumdan beri bundan kaçtım. Ailemden, kendimden, devletten kaçtım; tepki duydum ve buna karşı bu büyük eylemi planladım. Şimdi sizin bu basit yaşamınıza nasıl alet olacağım? Sizi nasıl kabul edeceğim? "Biz hastayız, biz yaralız, ey amcaoğlu, ey beyim, ağam, reisim, halimi bilirsin, bana da biraz anlayış göster ağam" diyorsunuz. Ben anam ve babamla daha en erken yaşta bundan dolayı kapıştım ve bırakın dedim beni: Neden size uyayım, neden size alet olayım? Zaten bunu anlayanlar benimle bu işe başladı. Anlamayanlar bıraktılar ve çekildiler.

İşte PKK'nin en temel gelişim özelliği ve özgürlük olayı budur. Ülkenin içine girmişsiniz, kurtarılmış bölgeler için, özgür yaşamın geliştirilmesi için bütün imkan ve fırsatlar var. Binlerce savaşçıyı da bizzat gönderdik. Ama bu işin taktik önderliği yok. "Sen şurada şöyle kalk, sen şurada şöyle yaşa, sen şurada şu işi yap" diyen kaç kişi var? Atmışlar kendilerini yere, ilkel bir yaşam sürdürüyorlar. Daha da hastalıklı hale gelmişler. Bu, yaşama en büyük saygısızlıktır. Bunun özgürlükle, özgür yaşam felsefemizle ne alakası var!

Avrupa diyorlar; Avrupa sizi lanetle karşılıyor, insan yerine bile koymuyor. Ülkesinde yaşamını istemiyor. Geriye ya zindan kalıyor, ya da yeraltı. Zindandansınız, hoşunuza gidiyorsa devam edin buna. Delilerin işidir öyle zindanda yaşamak ya da ucuz ölüm, toprak altı. Bunların hepsi yanlıştır. Hiç mi özgür yaşam imkanı yok?

İşte gelemediğiniz nokta budur. Bunun için yüksek tutkularınız, yüksek zihinsel çalışmalarınız yok. Olmadığı için

bile bu anlayışla geçebilir misiniz? Çoğu arkadaşımızın kafasında bir köy kurmak bile yoktur. Şimdi bu çok acı bir durum ama, ben endişeyle izliyorum.

Körce yıkıyorsunuz

Şimdiye kadar sizi PKK adı altında idare ettik, anlı-şanlı PKK'iler adını da yakıştırdık ama, unutmayın ki bir köy bile kuramıyorsunuz. Bir birimi bile doğru dürüst düzenleyememek, hazır bir gücü bile doğru değerlendirememek; "ben belayım, ölmüş bitmişim" demektir. Dağlarda doğru dürüst bir yeraltı sığınağı bile geliştirilemiyor. Çok rahatlıkla yapılabilecek bir üslenme, düşman nasıl düşürülebilir, bunların hepsi hesaplanabilir. Bir kısa yürüyüş bile bana bütün bunları söyletebilir. Ama yıllardır ülkedeler, halkın içindeler, sağlam bir yaklaşımı daha geliştirememişler. O zaman siz çoktan ölmüşsünüz veya sizin öyle elle tutulur fazla bir yanınız kalmamış demektir.

Yoldaşlarınızı bile çürütüyorsunuz. Halka dayattığınız büyük bir bastırma ve büyük bir kaçırma. Bununla hiç devlet kurulur mu? Yeni toplum böyle mi inşa edilir? En yakın çalışma arkadaşlarınızı bile geliştirememek, hatta sürekli bastırma ve çok çeşitli yanlışlıklarla uzlaşmak devlet, yeni toplum kurmaya götürür mü? Doğru dürüst bir üslubu, doğru dürüst bir örgütleyici ve planlayıcı çabayı bile gösteremiyorsunuz. Zaten çoğunuzun ne kadar tepkili, ne kadar bozucu olduğunu biliyorum. O zaman bırak devlet kurmayı, bununla kasaba da değil, bir aşiret topluluğu bile oluşturulamaz. Şimdi kuruculuk anlamında böyle vahim durumlar yaşıyorsunuz. Yıkıcılığı da bilemiyorsunuz. Bir anarşist kadar bile yıkıcılık sizde fazla anlam bulmuş değildir. Yıkma istediğiniz düşünce, yıkmak istediğiniz

de örgütlenme gereği duymuyorsunuz veya hiçbir şeyden anlamıyorsunuz.

Hepinizin ruh hali böyle yansıyor.

ilişki nedir? Bunu da bilmiyorsunuz. Sizin yıkıcılığınıza kör yıkıcılık denir. Kör yıkıcılığın da fazla değeri olmaz. Her yıkıcılığın yanında bir de yapıcılık gö-

saklıyorsunuz. Unutmayınız ki, sizin birkaç kelimenizi saygıyla dinleyen yok veya kendinizi dinletecek bir haliniz yok. Herkes "bu kaçkına bak, bu zaval-

zafere götüren durumlar, olgular, işler var. Onlara değer verilecektir. Bunu anlayacaksınız. Zor da olsa anlayacaksınız. Kurtuluş yolunuz yok.

Bu hususları kapsamlı ele alacağız. Sık sık bu konuları değerlendirmemin nedenleri var. Çünkü savaş bu yetmez geri anlayışların yüzünden tıkanıyor. Komuta kişiliği bu yüzden gelişmiyor. Yoksa kaba direnişçilikte, fedakarlıkta, cesarete benden bin kat daha güçlüsünüz. Ama bana göre, bütün bunlar tehlikeli ve sizi daha da bitirmekten başka bir sonuç vermiyor. Önünü almak gerekiyor. Direnmekle planlı bir yürüyüşle, doğru yasalara gelmekle ancak kabul edilebilir bir yaşamı birleştirmem gerekiyor. Sizde eksik olan ölçülerdir. Adeta birisi bir tarafa, diğeri bir tarafa, yaşam bir tarafa. Bu yüzyılların egemen kıldığı geri anlayıştır. Toplumumuza dayatılan bir ölüm ve yaşam anlayışı var. Ben devrimi bu anlayışa karşı yürüttüm. Ne böyle ölüm, ne böyle yaşam olamaz dedim. Ölümün bu biçimi beni kuşkulandırıyor, endişelendiriyor, yaşamın da mevcut biçimi bende nefret uyandırıyor. Önderlik budur. Anlamıyorsanız, anlamaya gelin! Bütün bunlardan mutlaka sonuçlar çıkarmasını bilin! Sonuç çıkarmadan, anlamadan öğrenemezsiniz. Yani sözlü konuşursunuz ama, içine düştüğünüz durum bu olur. Neden böyle oluyor diye sorarsınız kendinize. Sebep sensin, çünkü sen nasıl ölünmesi gerektiği kadar, nasıl yaşanması gerektiğini de anlayamadın. PKK'de bu felsefe olmaz. PKK'de nasıl bir yaşam ifadesi var, PKK'de bunun için nasıl bir savaş sorunu var? Bunlar PKK'yi düşünmek hiçbir şeyi anlamamaktır. Düşmana, yenilgiye giden yolda zemin sunmaktır.

Doğruyu fethetmek için kendinize güvenin

Bu son adımlarımızla birlikte kendinizi hızla toparlayın, düşünmeyi beyninizde geliştirin, ruhunuzda özgür yaşamı derinden, büyük bir azimle hissedin ve geliştirin. Partileşmeye, ordulaşmaya artık ciddi yaklaşın ve ona göre kişiliğinizi yenileyin. Bulamadığınız fırsatları size sunuyoruz. Yeni ve büyük başarılar yapmak için kendinize güvenin ama, kof ve eskiyi koruma temelinde olmasın. Geçmişinize de güvenin, öyle eski, oldukça yanlış kaybettiren tutumları savunmak için değil. Onların anlamsızlığını görmüş, dolayısıyla zincirden boşalmış gibi doğruyu fethetmek için güvenin. Düşmana göre çoğunuz bir şey düşünemez, başaramaz felsefesiyle yaklaşıyorsunuz. Bu felsefeyi biz yerle bir ediyoruz.

Önderlik; düşmanın yaşam anlayışından daha üstün bir yaşam, daha üstün bir düşünce gücü ve savaşçılıktır. Bugün TC'yi karşımızda eriten bu önderliksel yaklaşımdır. Bunu kendinize mal etmeyi becerdiğiniz an, en değerli siyasal-askeri kişilikler, eğitimsel-sanatsal kişilikler ortaya çıkar. Bunun dışında başka çareniz yoktur. Varsa yiğit olmanız kendisini kanıtlamalı. Yiğitlik; kaba bir silahşörlük, kaba bir dayanma, direnme değildir. Yiğitlik; düşman karşısında devrimci bir anlayış, düşünce, kendini planlama, yürütme, bütün en-

leyebiliriz, ne de düşmanın sonuç alıcı bir başarısından bahsedebiliriz. Her şey ortada. Hiç kimse kendini yanıltmasın. Ama öyle sandığınız gibi doğal bir zafere doğru yürüdüğümüzü de asla söyleyemem. Hatta eğer bu yönlendirme gücümüz olmasa çoğunuzun sandığının aksine belki de yirmidört saat içinde, düşmanın herhangi bir taktik hamlesiyle farkında bile olmadan yerle bir olursunuz. Bizi bu konuda doğru anlayın. Önderliğin günlük olarak yönlendirmesi olmasa haliniz perişandır.

Kazanma imkanları her zamankinden daha fazladır. Partileşmek ve ordulaşmak için imkan ve fırsatların hiçbir döneme kıyaslanmayacak kadar kazanma yönünde kullanılması halinde, önemli başarılarla ulaşacak kadar yetkin olduğumuzu söyleyebilirim. Ama kim bu imkan ve fırsatları kullanacak, nasıl kullanacak sorusunun cevabı bulunamamıştır. "Tekrar yeni bir taktik dönemi önderlik başarıyla getirip dayattı, oh ne mutlu bize" demesinden endişeliyim. Bu tutum önderlik diyalektiğine en aykırı tutumdur. Ve tarihte de sürekli kaybettiren tutum olmuştur. Özellikle günümüzün çok can alıcı tak-

Yıllardır neden bir emir düzenine ulaşamadınız? Emrin ifadesini düşünün, uygun bir şekilde dile getiriyor-sunuz? En eski arkadaşlarımız bile kem-küm etmekten başka bir şey yapmıyorlar. Böyle komutanlık olur mu? Zamanında her verdiği karar yüzünden yüzlerce kadro savaşçı heba oldu. Vicdan yok, sorgulasa kendini, sorumlusu kendisidir. Savsaklıyor, başkasına suçu atıyor. Artık buna son vereceğiz. Son verilmezse ordu kurulmaz. "Ordu kurmaya ne gerek var, eski isyancılar gibi herkes bildiğini okusun" diyemezsiniz. Tek kelimeyle çılgın mısınız? Bir tarih kaybediliyor. Ordulaşmak disiplin ister. Başka türlü yaşam yolu var mı? Düşman karşısında yirmidört saat başka türlü dayanabilir misin? Bunları ilkelinize kadar hissedeceksiniz. Doğru bir karar, doğru bir emir, doğru bir yönetme gücü haline gelerseniz önemli sonuçlar çıkarmış olursunuz. Aksi halde sizi suçlu olarak en ağır cezaıyla yargılamamak işten bile değildir.

Siz askeri yaşamı ne sanıyorsunuz? Kusurlarınız yüzünden yüzlerce değer düşecek, orali bile olmayacaksınız. Bu şerefli, onurlu yüksek bir kişiliğin oluş-

keyfilik istiyorsunuz. Bu yüzden biz bu hale düşmedik mi? Bu yüzden bütün savaşları kaybetmedik mi? Eğer sizin derdiniz düşmanın dediği gibi, bu son direnişimizi de bir kaybetmekle sonuçlandırmak ise o ayrı. Yaramaz kişiliğiniz, yetmez kişiliğiniz zaferi düşmana sunmaksa o ayrı bir mesele, fakat biz buna boyun eğemeyiz. Varsa öyle kişiliğiniz gidin başka pazarda satın. Başka örgütlerde çalıştırın. PKK önderlik

gerçekleşme olanakları da var. Bütün bunlara rağmen, sizlerin ağır yetmezliğiniz de söz konusu. Onun için de bu uyarıları yapıyorum. Tek silahınız ya kolay ölmek, ya da keyfiyeti konuşmaktır. Ben ikisini de çok tehlikeli ve yanlış buluyorum. Anlayamayacağınız kadar örgüt anlar, göremeyeceğiniz kadar önderlik görür. Örgüt kadar, önderlik kadar anlama dürüstlüğü göstermek ve bunu her yerde, her zaman bir tutum, bir bağlılık

"Alışmışsınız, bastırıldım veya uzlaştım. Bunlar bir militanın söyleyebileceği sözler değildir. Beni de dünya bastırmaya çalışıyor, bütün dünya beni uzlaşmaya zorluyor. Ama görüyorsunuz iğneyle kuyu kazar gibi dünyayı, düşmanı ne hale soktum."

gerçeğinde olmaz. Anlamadık diyebilirsiniz şimdiye kadar, o zaman şimdi anlayın. Silahı bu kadar eline alan sizler değil misiniz, bu işe her gün varız diyen, hatta sabırsızlanan sizler değil misiniz? O zaman işin gereklerine göre kendinizi eğitmeyi bileceksiniz. Yapa-

tarzı olarak geliştirmek esastır. Gençsiniz öyle fazla dayanmayacak, yorulup yıkılacak bir durumunuz yoktur. Öyle güçlü savaşlar da vermediniz. Şimdi doğrusunu tekrar önünüze koyuyoruz. Herkes anlayabilir, yüksek kapasitede savaşabilir ve başarabilir. Başka türlü bu halkın

tik adımlarına en sağ yaklaşımdır. Parti kurallarında gevşek, ordulaşma esaslarında yaratıcı olamamak geçmişte olduğu gibi, günümüzde de en tehlikeli yön olarak kendini militanlarda gösteriyor. Eğer kaybedersek, bundan dolayı kaybederiz. Şimdiye kadar takındığınız tarz, tempo, üslup eğer devam ederse kazanamayız. Siz kazanamamayı bile izah edemezsiniz ama, ben şimdiden izah ediyorum. Neden bu kadar fedakarlığa, cesaretle girişimlere karşın bu kadar ucuz kaybetmeler? Bu sorunun cevabını, günlük çalışma tarzında, taktik önderlikte, onun üslubunda ve hitabında buluyorum. Anlık karar verilemiyor, emirler çok tehlikeli, güç değerlendirilemiyor. Güce emir verme durumları yok. Hatta bazıları emredemiyor bile. Yine değerlendirme kabiliyeti çok zayıf. Neden oraya güç gönderiyorsun, ne-

masına yol açar mı? Kayıp nedenlerini bile araştırmayacaksınız.

Tek silahınız ya kolay ölmek, ya da keyfiyeti konuşmaktır

Tekrar kazanma olanaklarımızın doğru değerlendirilmesini söylüyorum. Hiç işin şakaya, hafife gelir yanı yoktur. Her şeyle oynayın ama, yüksek komuta ölçüleriyle oynamayın. Ama bizimkilerin en hoşuna giden komuta ölçüleriyle oynamaktır. Her şeyi yapın, her oyunu oynayın ama, yüksek ordulaşma, onun yönetme esaslarıyla oynamayın. Her konuda şu veya bu ölçüde eksiklik kabul edilir ama, yönetme konusunda yetersizlik ölüm, çok acı kayıplar getirir. En önemlisi de kesin yenilgi getirir. Buna hakkınız yok. Bunu anlayacaksınız. Yıllardır anlamaya yanaşmıyorsunuz, o zaman size soruyorum özgürlükler ortamında ne arıyorsunuz? Kurumlaşmamanın, parti yaşamının bu kadar aşınmasının en temel nedeni budur.

Amatörlüğe, ilkelliğe izin istiyorsunuz. Bu yenilgidir. Ben yılların mücadeleleciyim. "Sıradan bir amatörlüğü yaşayayım veya yorgunum, biraz dinleneyim" diyorum, imkan bulamıyorum. Sizler daha hiçbir şey yapmadığınız halde, sonuna kadar amatörlük, sonuna kadar kuralsızlık, sonuna kadar

miyorsunuz ne diye komutanlık istiyorsunuz? Üslubunu bile doğru dürüst değiştirememişseniz, doğru bir durum değerlendirmesi bile yapamıyorsunuz; bir kararı bile yerinde çıkaramıyorsunuz; bir müdahaleyi hem de en yanlış olduğu halde, en mutlak yerine getirilmesi gereken yerde yapamıyorsunuz, ne diye kendinize militanlık adı yakıştırıyorsunuz? Bütün raporlarda yansıttığınız gibi; "ya bastırıldım, ya uzlaştım" diyorsunuz. Bunlar artık konuşulacak şeyler mi? Bu sözlerle insanların hayatı kaybediliyor. Sen kendini kaybediyorsun. Hiç mi kendine saygın yok? Önderlikten, tek bir gün bile "yanlışla uzlaştım ve bana boyun eğdirildi" sözünü duydu mu? Tuhafıma gidiyor.

Bu önderliğe bağlısınız. Evet bu önderlik tek bir an bile bunları söylememiştir. Peki size ne oluyor? Neden bütün zamanlarını, bütün anlarını hep uzlaşmakla, boyun eğmekle, yanlışlarla, zaafarla, yetersizliklerle, hatta dolaylı düşman etkileriyle geçiriyorsunuz. Bunların savunulacak hiçbir yönü yoktur. Kim size bunları aşılamışsa, dayatmış ve uzlaşmaya çekmişse, en büyük kötülüğü yapmıştır. Bunu bana bağlayamazsınız. Benim militanlığım çok açıktır. Her zaman olduğu gibi kendi mücadele tarzımı açıklıyorum. En olumsuz süreçlerde umudu ve tempoyu yüksek tuttum ve bu işe kendimi verdim. Ve şimdi en olanaklı savaşa ve kazanma dönemine geldim.

Daha fazla başarı umudu da, onun

başından önderler, komutanlar çıkmaz.

Süreci açıklıyorum ve devrimle değiştirilmesinin gereğini ve tarzını vurguluyorum. Başka türlü bu yaşam kaldırılamaz, yaşam için savaşılabilir. Partiyi bu süreçten de yüksek bir başarıyla geçirmek ve savaşmasını, kazanmasını bilen bir orduya ulaşabilmek temel hususlarda kendine hükmetmekten, kendini dönüştürmekten geçer.

Bütün önde gelen sorumlu parti militanları, özellikle ordulaşma çabasında olanlar, süreci bu yaşadığımız önemli taktik aşamada böyle kavrayabilmeli, yüksek anlama kadar, onun örgütsel dönüşümünü kendisinde gerçekleştirmeli ve ordulaştırma düzeyine de kesinlikle egemen kılmalıdır. Bunu sağladığımızda son derece elverişli bir taktik süreci bahara doğru, her sahada gelişen ve kazanma şansı yükselen bir savaşa dönüştürebiliriz. Parti Önderliği'nin, parti militanlığının her zamanki geçeceği böyledir ve şimdiye kadar da bu temelde kazanmıştır.

Bu dönemde iddialı olan şey, bütün komuta ve savaşçılarımızın, her alanda partillerin kendilerini yeniden gözden geçirmeleri ve PKK'nin sürekli kazandıran gerçeğine yüksek anlam vermeleri gerektiği kadar dönüştürmeleri, savaşta da zafer çizgisini kişiliklerinde egemen kılmaları ve başarılarıdır.

"Eğer ülkenizi taparcasına sevemiyorsanız, halkınızı büyük bir saygıyla karşılayamıyorsanız sizin yaşam anlayışınız yoktur. Siz düşman tarafından ilkelleştirilmişsiniz. Beyinsiz ve yüreksiz bırakılmışsınız."

gelleri aşma gücünü göstermektedir. Planlı, örgütlü devrimcilerdir. Tarzı, temposu, hitabı kazandıran kişiliktir. Bunun dışında ben yiğitlik tanımını yapmam, eski yiğitlik geçmişte kalmıştır.

Bu aşamada ne partimizin savaşta kesin bir başarıyı sağlayabildiğini söy-

den o gücü orada tutuyorsun, neden gücü parçalamıyorsun veya bütünleştiremiyorsun? Karar yok. Tabii karar için de düşünce yok. İşte bütün gerçekliğiniz budur. Bu tutumlarla zaferin eşliğinde olsak bile yine kaybedilir.

TARİHTEN GÜNÜMÜZE

Yeni insan

Tarihin, esas olarak sınıflar ve halklar arası mücadele ve ilişkilerin ürünü olduğu bilinmektedir. Kahramanlar ve onların tarih karşısındaki rollerini oynayabilmelerine engel olmak isteyen şarlatanlar tarihin yapılmasında, yazılmasında, genel anlamda belirleyici roller oynamamışlardır. Fakat kurtarılmaya ya da korunmaya mahkum ve muhtaç duruma düşen sınıflar ve halkların yaşadıkları son derece kritik süreçlerde bunlar belirleyici konuma gelebilmişlerdir. Özellikle toplumların derinden yaşadıkları bunalım süreçlerinde yol gösteren ve tayin edenler, genel olarak kahraman kişilikler olmuştur. Şarlatanlar ise bu bunalımların devrimci tarzda aşılması, yeni bir

toplumsal düzenin kurulabilmesi önünde ve kahraman kişilikler karşısında engel olmaya çalışmışlardır. Yani bir bakıma tarih, toplumların ve halkların en kritik bunalımlı dönemlerinde kahraman kişiliklerle şarlatan kişilikler arasındaki bir kavranın meyvası olarak vücut bulmuştur. Kahraman kişilikler, toplumlarının ileriyi, gelişmeyi temsil eden devrimci sınıflarına dayanarak ve öncülük ederek bu rolü oynarlar. Şarlatan kişilikler ise miadını dolduran, gericileşen ve aşılması gereken bir engel haline gelen eski düzenin devamında yararları bulunarak, tutucu muhafazakar ve karşı-devrimci sınıfların öncülüğünü yaparak tarihin kendisine biçtiği rolü oynamışlardır.

Hayatın akışı, tarihin tekerleğinin ileriyeye doğru evrilmesi ve batan güneşin yeniden doğuşu karşısında direnen, engel olmak isteyen şarlatanlar, eğer eskinin yaşatılması için hiçbir töz kalmamışsa, insanların iradesinden bağımsız olarak var olan ekonomik-toplumsal yasaların bu kendini büyütüşü karşısında hezimete uğrarlar. Çünkü imkansız olan bir şeyin peşinden koşan konumdadırlar. Bu, gerçeklere karşı, tarihe karşı duruştu, zamana, çağa karşı direniş ve bunları geriye götürme çabasıdır. Bu nedenledir ki, şarlatanların akibeti her zaman trajikomik olmuştur.

Şarlatanlar karşısında, onların bütün engelleme ve baskılarına rağmen,

yeni olanı temsil eden ve eskiye karşı amansız bir savaşa tutuşan, kazanmak için varını yoğunu ortaya koyan, kendisini davaya aday ve dava için büyük bir yoğunlaşma içine giren, yeniye ve geleceği bugünden yaşayan kahramanların sonu ise, ölümsüzlüktür. Yani şarlatan eskinin yıkıntı ve enkazı altında, kötü bir nam salarak yitip giderken, kahraman yeni tarafından yaratılan, üretilen ve yükseltelen bütün değerlerin içinde, onlarla birlikte yaşar ve yaşatılır.

Tarih yapılmasında ve insanlığın bugünkü seviyesine ulaşabilmesinde inkar edilmeyecek katkıları bulan ve kimi dönemler belirleyici bir konuma gelerek her türlü gelişmeye öncü-

lük eden, gelişme yasasının önünü açan kahramanların ya da "yeni insan"ların, yine tarih içinde nasıl sahneye çıktıklarını, nasıl eğitildiklerini ya da kendilerini nasıl eğittiklerini, sınıfların ve halkların bunları kendi bağlarından çıkarmalarının nelere mal olduğunu incelemek, araştırmak ve bilince çıkartmak her "yeni insan" adayı için bir gerekliliktir, zorunluluktur.

Biz bu kısa çalışmamızda, sınırlı da olsa bu sorunu tarihsel boyutlarıyla birlikte ortaya koymaya ve PKK' de boy veren "yeni insan"ın temel özelliklerini özetlemeye gayret edeceğiz.

M. Sait Üçlü

İnsanlık, geleceği bugünden yaşayanlar tarafından kurtarılacaktır

İnsanlık tarihi incelendiğinde görülecektir ki, ezilen, sömürülen, köleleştirilen, aşağılanan sınıf ve halklar, tarihin her döneminde, "Altın Çağ" düşlemi içinde olmuşlardır. Özgür, eşitlikçi, sömürü ve baskının olmadığı, bolluk içinde bulunan bir düzen yaratma özlemi, zayıf ve güçsüz olan bu sınıf ve halkları sınırsız kurtuluş ütopyaları üretmeye itmiştir. Bu menzile erişebilmenin dayanılmaz özlemi içinde kıvrılmışlardır. Kendilerini bu hedefe erişirebilecek efsane kahramanları, tanrılar ya da kurtarıcılar yaratmışlardır. Bu "kurtarıcılar" çok büyük, hatta erişilmez erdem ve yeteneklerle donatılmışlardır. Böylece kendilerinin herhangi birinin, sıradan bir liderin kurtaramayacağı anlatmaya çalışmışlardır. Zülmün, sömürünün ve baskıların fütursuzluğu, egemenlerin pervasızlığı onlarda bu inancı geliştirmiştir. Bu nedenedir ki, efsanevi "kurtarıcılar"ın şahsında gücü, otoriteyi, birliği, ölçülülüğü, adillliği cisimleştirmişlerdir.

Özel mülkiyetin, sınıfların, sömürünün ve dolayısıyla devletin tarih sahnesinde boy veriş ve bunların doğal sonuçları olan köleleştirme, sömürü, baskı, yağma, talan ve kıyımlı kurumsallaştırma, uygarlıkların yakılıp yıkılması donanımsız, zayıf ve örgütsüz olan ezilenleri ister istemez kurtuluş ütopyaları, efsanevi kahramanlar ve kurtarıcılar yaratmaya itmiştir.

"Köleleştirilen halklar tarihin hen döneminde Altın Çağ düşlemi içinde olmuşlardır. Özgür, eşitlikçi, sömürü ve baskının olmadığı, bolluk içinde bulunan bir düzen yaratma özlemi, zayıf ve güçsüz olan bu sınıf ve halkları sınırsız kurtuluş ütopyaları üretmeye itmiştir. Bu menzile erişebilmenin dayanılmaz özlemi içinde kıvrılmışlardır."

Özel mülkiyet ile birlikte doğup gelişen ve palazlanan bireysel ve sınıfsal çıkar ilişkileri her şeye damgasını vurdu. Ortakçı, paylaşımcı ve dayanışmacı ilkel komün düzenlerini ortadan kaldırınca, bunun yerine köleleştirme, zulüm, sömürü ve düşmanlık oturmuştur. Ve giderek kendisini kurumsallaştırınca ezilenler açısından bu türden kurtuluş ütopyaları ve efsanevi kurtarıcılar yaratmak kaçınılmaz

bir sonuç olmuştur. Bu bakımdan insanlığın en eski çağlarında özel mülkiyetin ve servetin bütün kötülüklerin anası olarak görülmesi, ilan edilmesi ve Kabil ile Habil efsanesinin yaratılması da bir tesadüf değildir. Özel mülkiyet öncesi süreçte birbirlerine son derece bağlı olan ve birbirlerini ölesiye seven Kabil ve Habil kardeşlerin servet ve zenginlik yüzünden düşman kesilerek birbirlerini gırtlaklaması, Kabil'in Habil'i öldürmesinin (bir efsane de olsa) bu efsaneyi yaratanlar tarafından sorunun temelini sezindiği kavrandığı gerçeğini ortaya koymaktadır. Ancak çözüm için gerekli olan bütün maddi temellerden, tarihsel koşul ve araçlardan yoksunluk, ezilenlerde sadece eskiye özlemi, ilkel ortakçı düzeni geri getirme umudunu yaratmıştır. Bu, "Altın Çağ"dır, tanrıya yalvarıştır, yakarıştır. Ezilenlerin, yitirdikleri özgürlüklerini arayanların, düşlerini gerçeğe dönüştürecek yol göstericilere ihtiyaçları vardır. Ama diğer yandan bu hedefe erişmenin, çok büyük çabaların ürünü olacağı görülmektedir. Azap dolu acılara, çilelere, işkencelere göğüs germeden bu hülyaya kimsenin erişemeyeceğine inanılır. Çünkü egemenler; servetleri, zenginliği ve iktidarı gasp edenler son derece acımasızdır. Servet için Kabil ve Habil kardeşler dahi birbirine girmişler; servet insanı kardeş katili yapmıştır. Dolayısıyla onlara karşı mücadele, direnme, cesaret, inanç, ka-

özgür, baskısız ve mutlu yaşama arzusu- dur. Ancak bu amaç ve yolda yürümek her babayığıdın, "benim" diyenin harcı değildir. Çünkü amaç çok görkemli, engeller çok büyüktür. İnsanlığın en eski çağlarında, bu amaç, çok değişik kavramlarla ifade edilmiş, ona varabilmenin yol ve yöntemleri de bu kavramların içeriğine uygun biçimler almıştır. Örneğin, günümüzden beş bin yıl önce yaşamış olan Mısırlı Terzi Hermes'in "Zuhal Yıldızı" ve göğün yedi kat üstünde bulunan "Ölümsüzlük", "Büyük Aydınlık" ya da Hermes'in bütün sırlarını saklayan, kata erişmeyi ve özgürleşerek yücelmeyi isteyen talipler çok meşakatlilikten geçmek zorundadırlar. Terzi Hermes'in sırrına ermek ve özgürleşerek yücelmek isteyenler kendi çağlarının "yeni insan", topluma öncü ve örnek olmak kararındaki talipleridir, adaylarıdır. Ama bu "öncü" ya da "yeni insan" adaylarının kendilerini ispat etmeleri gerekmektedir. Özgürleşmek ve yücelmek için tabi tutuldukları sınavlar için büyük dayanma, direnme, irade, kararlılık, inanç ve fedakarlık gerekmektedir. Bunlar olmadan sınavları başarıyla tamamlamak mümkün değildir. "Mutlak gerçeğe", "aydınlığa" ve "ölümsüzlüğe" ya da Terzi Hermes'in evrensel ütopyasına erişmek için, öncelikle dünyasal, maddi nimetlerden, el-etek çekmek ve bu nimetlere boyun eğmemek zorunluluğu vardır. Yeryüzünde bu sınavı başarıyla veren ve iradesine, doğal bütün dürtülerine hakim olan talip, göğün birinci katı olan, düşünce dehasını temsil eden, elinde gümüş bir orak tutan, doğumları ve ölümleri düzenleyen Ay'a yükselir. Göğün ikinci katı "Soyluluk Dehası" Utarit Yıldızı'dır. Üçüncü Katı yöneten "Aşk Dehası" Zühre Yıldızı'dır. Dördüncü kat "Güzellik Dehası", başarı ve ışıklar saçan güneşin egemenliğindedir. Beşinci katta, elinde adaletin keskin kılıcı bulunan "Adalet Dehası" Merih Yıldızı'nın hükmü geçmektedir. Altıncı kat ise, elinde büyük gücün asası bulunan "Bilim Dehası" Müşteri Yıldızı tarafından yönetilmektedir. Yedinci ve son katta ise, ölümsüzlüğü, evrensel aklın sırlarını saklayan "Zuhal Yıldızı" bulunmaktadır. Ölümsüzlüğe ve evrensel sırrın hikmetine erişip özgürleşmek isteyen talip, "Zuhal Yıldızı"na varana kadar süren uzun yolculuğunda binbir sınavdan

geçecektir. Bu sınavlar, duyanların ağızının uçuklayacağı kadar ürküntü verici, zorlu, işkence, acı dolu sınavlardır. Talibin yola çıkacağı andan itibaren onu yolundan caydıracak akıl almaz engeller vardır. Kararlı, inançlı ve iradesi güçlü olan, sınavları başarıyla bitirerek, bütün insansal zaaflarından arınmış olarak menzile ulaşacaktır. Bu, iradenin, nefse hakimiyetinin ve kararlılığın ölçülmesidir. "Yeni insan" olmak isteyen, dava adamı olmak iste-

lakacak, karanlık yollarda sürünmeye devam edecektir. "Bilim ve güç isteyen deliler, burada gebermişlerdir." Artık geriye dönülmez yollara girilmiş bulunmaktadır, kimse karşısına çıkıp geriye dönmek isteyip istemediğini sormayacaktır, buradan kurtulmak için ölmekten başka bir şey yapılamaz. Soğuk, karanlık, yılanlar, akrepler, korkunç çığlıklar, açlık, sussuzluk, sürünmekten parçalanmış dizler, kanayan avuçlar... İstekli

"Kölecî sistemin terörü ile karşılaşan İsa'nın havarileri kendilerini mağaralara kapatıp buraları birer eğitim alanı haline getirirler. Bu mağaralara, manastırlara kendisini kapatan 'yeni insan' olma adayları bir lokma, bir hırka yaşarlar. İsa'ya göre bu dünyada 'yeni düzen' ancak yoksulluğun eşitlenmesiyle sağlanacaktır."

yenin elekten geçirilmiştir.

Terzi Hermes'in "yeni insan" adaylarını, kendi sırrına erişmek isteyenleri tabi tuttuğu sınavı biraz daha yakından inceleyince bunun daha iyi anlaşılacağı sanıyoruz.

"Yeni insan" olmak isteyen talip, önce İzis Tapınağı'na götürülür. Tapınağın kapısında İzis heykeli vardır. İzis oturmuştur, dizlerinde kapalı bir kitap vardır. Yüzü örtülüdür. Heykelin altında şu sözler yazılıdır: "Yüzümdeki örtüyü hiçbir ölümlü kaldıramadı." O halde, bu yolda yürüyebilmek için ölümsüzlüğe hazırlanmak gerekmektedir. Bu ise, uzun yıllar isteyen, katlanılması pek zor bir çabadır. İstekli, buna katlanmayı göze alırsa tapınak hizmetçilerinin yanında kalmak ortalığı süpürmek, bulaşık yıkamak, tuvaleti yıkamak zorundadır. Bütün bu işleri yaparken tek söz söylemek, konuşmak yasaktır. Bu sınavdan hatasız geçen istekli, isteğinde direniyorsa, küçük bir deliğin içinden karanlık bir labirente bırakılır. Kapı üstüne gürültüyle kapatılır. Dizleri ve dirsekleri üstünde sürüne sürüne, çamurlu ve yılanlı dehlizlerde uzun uzun dolaşacaktır. Arasına küçük odalara yolu düşerek ayağa kalkabilecek, bu küçük odalarda, çeşitli iskeletlere, hayvanlara, yılanlara rastlayacaktır. Sonra yine küçük deliklerden karanlık yollara girerek, sürüne sürüne ilerleyecektir. Bu küçük odalarda, kimi zaman, sessiz bir rahibe rastlayacaktır. Rahip ona, geriye dönmek isteyip istemediğini soracaktır. Sırrı öğrenmek için direniyorsa, yine kaderiyle baş başa ka-

güçlülükle sürüklendiği bu yolun sonunda da korkunç bir uçurumla karşılaşacaktır. Tutunabilir ve düşmekten kurtulursa, çıldırması işten bile değildir. Çıldırılmayacak kadar güçlüyse çevresine bakabilir ve sürüdüğü dehlizin sol ucunda küçük bir kurtuluş kapısına sığınabilirse uzun bir merdiveni tırmanarak masallardaki gibi renk renk döşenmiş bir odaya varacaktır. Burası Oziris'in ışıklı tapınağıdır.

İsteklinin çilesi henüz başlamıştır. Geçireceği sayısız sınavlar arasında ateş sınavı, su sınavı, şehvet vardır. Ateş sınavı, cehennem ateşi gibi yanan kızgın bir fırından, cesaretle geçmeyi gerektirmektedir. Gerçekte, bu fırın isteklinin cesaretini denemek için hazırlanmış yapma bir fırındır. Şehvet sınavı, kimileri için belki de daha güç bir sınavdır. İstekli günlerce, aç susuz, karanlık dehlizlerde dolaştıktan sonra çeşitli renklerle bezenmiş bir yatak odasına varacaktır. Orada, şehvet müziği dinleyerek, kendisine içki ve yiyecek sunan çıplak ve genç bir güzelle karşılaşacaktır. Güzel kız, ona, bugüne kadar çektiklerinin karşılığı olarak, kendisini ve elindekini sunacaktır. Eğer bu genç kıza kanarda açlığın, susuzluğun ve şehvetin gücüne boyun eğerse, o güne kadar geçtiği bütün çileler boşa harcanmış olacaktır. O zaman, artık ömrü boyunca tapınakta tutsak olarak hizmetçilik etmek zorundadır, kaçmaya çalışırsa hemen öldürülecektir.

İstekli, bu sınavların her birinin sonunda, tek başına boş bir odaya kapatılarak, aylarca kendi kendine düşün-

meye bırakılacaktır. Böylelikle, hamur gibi yoğrulmuş insan yapısı, gittikçe, tanrısal yapıya yaklaşmaktadır.

Son sınav, mezar sınavıdır. İstekli, diri diri ve özel bir törenle bir mezara gömülür. Oysa artık dünyalığından hemen hemen hiçbir şey kalmamıştır. Mezarda, yaşama işlevinin zayıfladığı çok derin ve sürekli uyku durumuna düşerek, kendi ruhuyla karşılaşır. Mezardan çıktıktan sonra, kendine gelince, büyük rahiple birlikte, Mısır'ın sıcak, sessiz ve derin bir gecesinde, tapınağın rasatha-

kemli gelişmelere de damgasını vurmuştur. Antik Çağ'da denilen köleci dönemin yükselme evresinde felsefe, sanat, kültür vb. bilimler, kendi dönemine göre, göz kamaştırıcı ölçüde gelişir. Ve yaratılan bu değerlere tarihi kişiliklerin damgalarını vurdukları görülür. Yaratım ve icatlarıyla kendi dönemlerinin "yeni insan"larıdır. Yani kendi adlarıyla anılır. Kahramanlar çağı da denilen bu çağda bu tarihi kişilikler çağlarının öncüleri, yol gösterici, örnek insanlarıdır.

Bu "yeni insan"lar, toplumu yönete-

"Muhammed bu yeni ideolojiyi, yaşam tarzını ve 'yeni insan'ın kişilik özelliklerini ve ölçülerini kendi ailesinden, yakın akraba çevresinden başlayarak topluma yaymaya başlayacaktır. Eski düzenin yoğun baskı ve engellemesiyle karşılaşacaktır. Eski, her zaman olduğu gibi yeni karşısında direnecektir ve ona aman vermemeye çalışacaktır."

nesine çıkacak ve orada yedi kat göğün yedi yıldızını seyrederek büyük rahibin ağzından **Hermes**'in sırrını öğrenecektir. **Terzi Hermes**'in anılan bu "Evrensel ütopya"sı, Kahramanlık Çağı'nın yeni mitolojik yaratılmalar ile filozofların, düşünürlerin, tanrı insanların ve giderek tek tanrılı dinlerin peygamberlerinin de esin kaynağı ve güç aldıkları temel miraslardan başlıcası olacaktır.

Tarihin kaydettiği en eski dinlerden ve yaşam felsefesinden birisi olan **Zerdüştlük** ve tanrı **Zerdüş**'te "yeni insan" yaratma çabası ve iddiasında olacaktır.

Mezopotamya'da Kürt halkı başta olmak üzere birçok topluluğu, kavmi etkisi altına alan **Zerdüştlük**, inanan, çalışan, üreten ve seven insana cenneti vaat edecektir. Cennet ütopyası ilk defa Zerdüştlük'le Mezopotamya topraklarında doğacaktır. Bu umut, yani "cennet", ulaşılmaması gereken kutsal bir menzile ulaşılacağına ve "yeni insan"ın yüreğine ve belleğine bin yıllar boyu silinmemecesine taht kuracaktır.

Zerdüş'e göre insan bir uçurumun üstünde, hayvan ile "üstün insan" arasında sonuna kadar gerilmiş bir iptir. Bu ipin üstünden geçebilen, "iki arada bir derede" kalmaktan kurtulacaktır. Yani hayvan ile üstün insan arasında bir köprü olmaktan kurtulacaktır. Bir başka deyişle, vasat bir yaratık olarak yaşamaktan kurtulacaktır. Fakat bu ipin üstünden geçmek de öyle her babayığının harcı değildir, bu iş cesaret ister, dikkat ister, tehlikeleri göze almayı gerektirir; inanç, kararlılık, yüce bir ruh ve iddialılık ister. **Zerdüş**, karşıya geçip ululuğa batmayı, alçak gönüllü olmayı, gerçeği aramayı, kendisini bu dünyanın güzelleştirilmesine adanmayı, çalışıp üretmeyi, yaratıcı olmayı, erdemi sevmeyi, erdemi özüne yedirmeyi, gönlünü sınırsızca açıp iyilik yapmayı, güzel sözler söylemeyi, emeksiz ve tesadüfen kazandığında bundan utanmayı, bu durumu yadırgamayı, gerektiği durumlarda bağlandığı tanrısına isyan etmeyi, coşkulu olmayı, ruhu ve gönlü özgür olmayan insanı sınavlardan geçiren, zorluklardan kaçınanı asla sevmediğini ilan edecektir. Ve bu kişilik özelliklerinin tam tersi karektere sahip olanları dışlarken, bu ölçüleri kişiliklerine yedirmek isteyenleri, bu ölçülere ulaşanları sevdiğini ilan edecek ve insanları zoru başarmaya davet edecektir. Zoru başaranlara karşılık olarak, ödül olarak, "üstün insan" ünvanını ve cennete kabul edilmeyi vaat edecektir.

İnsanlık aleminin ya da uygarlıkların yaşadıkları sorunlarla, bu entellektüel, felsefi, ahlaki yaratımlar arasında doğrudan bir ilişki vardır. Yaşanan sorunları çözebilecek olan "yeni insan"ı yaratma çabaları, bunun için gerekli olan ölçüleri belirleme arayışları bütün uygarlıklarda kesintisiz sürecektir.

Bilindiği üzere kölelerin hoyratça sömürülmesi ve sınırsız emekleri üzerinde yükselen uygarlıklar her alanda gör-

cek olanların hangi meziyetlere sahip olmaları gerektiğini de enine boyuna tartışmışlardır. Belirledikleri ölçülere ulaşanları toplumu yönetmeye layık ve kadir olarak görecektir. "Yeni in-

san"ın içine koydukları ölçüler ağırlıklı olarak felsefi, ahlaki ve manevi nitelikte değerler olacaktır. Bilgelik, ölçülülük, cesaret ve erdemlilik temel kıstaslar olarak belirlenecektir.

Dönemin filozofları, bilgileri toplumu, devleti yönetecek olanların kendi okullarında, kendileri tarafından yetiştirilmesi gerektiği düşüncesindedirler. Soylular da farklı düşünmemektedirler. Nitekim tarih incelendiğinde görülecektir ki, pek çok kahraman, önder kişilikler bu filozoflardan birinin ya da birkaçının okulundan geçmiş kişilerdir. Dolayısıyla "yeni insan"ı yaratmada eğitim ve öğretimin önemli bir araç olarak kullanılması söz konusudur. Bunun uygarlığın tarihi kadar eski bir yöntem olduğuna tanıklık etmekteyiz. "Yeni insan" bu dönemde genel bir kaide olarak bilge kişilerin okullarından geçerek çıkmaktadır. Adaylar ya da talipler ise egemen sınıf kaynaklı yetişkin ya da genç insanlardır. Devlet ve yönetim işleri bunların elindedir.

Mesala **Protogoras**'a göre devlet, erdemli kişilere dayanmalıdır. Önder kişiler erdemsiz olursa, toplumları da çürük olacaktır. Erdem ise her insanda vardır, ama uyku halindedir, uyandırılması gerekir. Bunu yapacak olanlar da bilgelerdir. İnsandaki erdem cevheri ancak öğretim yoluyla açığa çıkartılabilir. Yani **Protogoras**'a göre "Kişiler bilmedikleri için kötüdürler ya da eksik ve beceriksizdirler, korkak ve cahildir-

ler. Öğretim ve eğitimle bu giderilir."

Platon'un "yeni insan" için biçtiği ölçüler daha çarpıcıdır. Örneğin O'nun "ütöpik devlet"i üç sınıftan oluşur: Yargıçlar, askerler, üreticiler. Yargıçlar ve askerler toplumun öncüsü ve koruyucusudur. Üreticiler sınıfı ise devleti ve dolayısıyla yöneticileri ve koruyucuları beslemekle yükümlüdür. Buna karşılık yargıçlar ve askerlerin malı, mülkü, evi, barkı, eşi ve çocukları olmamalı ve bu nimetler onlara kesinlikle yasaklanmalıdır. Çünkü "mal, mülkü, eşi çocuğu olan kişinin aklının bunlarda olacağı, dolayısıyla kendisini görevine adanmayacağı, görevi üzerinde yoğunlaşmayacağı ve adil bir yönetim gerçekleştirip doğru kararlar veremeyeceğini ve sonuç itibarıyla topluma önderlik yapamayacağı" düşünmektedir.

Yine **Platon**'un "yeni insan"ı sürekli ve sistemli olarak eğitimi almak durumundadır. Bunlar müzik ve jimnastik eğitiminden de geçirilmelidir. Böylece yargıç ve askerler daha iyi yönetip savaşabileceklerdir.

Stoa ya da **Galeri Okulu**'nun kurucusu **Zenon**'a göre ise, "yeni insan" veya önder kişilikler teorik-pratik erdemlere ulaşmış bilge kişiler olmalıdır.

Teorik-pratik erdemler dışında **seçme erdemi, sabırlı kalma erdemi, ölçülü olma erdemi ve adaletli üleştirme erdemi** olarak sıraladığı dört temel erdemi kişiliklerinde cisimleştirmiş olmalıdır.

Rodos'lu **Kleobulos**, **Atina**'lı **Solon**'un ve **Isparta**'lı **Khilon**'un öğretti ve öğütleri de bu bakımdan eğitici, aydınlatıcı değere sahip pek çok doğruları içermektedir.

Örneğin **Kleobulos** ölçülüğün en iyi erdem olduğunu, insansal ve hayvansal güdülere hükmetmek gerektiğini, hazzı yenilmemek gerektiğini, yurttaşlara iyi öğütler verilmesini, çocukların eğitilmesini, halka karşı olana düşman gözünü bakılmasını vb. dile getirirken, **Solon**, hiçbir şeyde aşırı olunmamasını, keder dağıtan hazdan kaçınılmasını, çabuk dost edinip çabuk gözden çıkartılmamasını, hükmedilmeyi, yönetilmeyi inceleyi öğrenerek hükmetmeyi ve yönetmeyi öğrenmek gerektiğini, halka hoşlarına gideni değil, en doğru ve iyi olanın söylenmesini; "yeni insan"ı aday öğrencilerine dayatmakta ve onları bu tarzda biçimlendirmeye çalışmaktadır. **Khilon** ise, tutkuları dizginlemek ve ölçülü olmak, dostlara iyi günlerinde yavaş yavaş, kötü günlerinde koşu koşu gitmek gerektiğini... vb. öne çıkartarak öğrencilerine bu doğrultuda biçim vermeye çalışmış, "yeni insan"ı bu ölçüleri esas alarak yaratmak istemiştir.

Görüldüğü gibi örgütçü gelenekten gelen bu filozoflar, Antik Çağ'da "yeni insan" yaratma işinde adeta kuyumcu titizliğini göstermişlerdir. Ve bunu gerçekleştirmenin temel yöntemi ve aracı olarak, her türden eğitimi esas almışlardır. En önemli ortak özellikleri ise, "yeni insan" tiplmelerinde hemen hepsinde nefesine hakim olma, iradeli, çileye işkenceye, acıya dayanıklı, cesur, inançlı, bilgili, namuslu, ahlaklı, adil, özverili, kendini topluma, halkına ve görevlerine adanmış adamı olma özelliklerini "taliplere" ya da adaylara yakıştırmaları ve bu ölçüleri yukarıdan aşağıya topluma yayma düşüncesidir. Bu ölçüleri, toplumların bütün bireylerine ya da önemli bir çoğunluğuna yedirememiş olsalar da, ölçüler genellikle düşünce düzeyinde kalmış da olsa değerlerinden hiçbir şey yitirmemişlerdir. Hâlâ çok değerli bir tecrübe, birikim ve "ütopya" aktarımı olmaya devam etmektedirler. Bundan da öte, insanlığın, uygarlığın yükselişinde büyük roller oynamışlardır. Günümüzde de bu evrensel mirastan yararlanılması gerektiği, yararlanıldığı tartışma götürmez bir gerçekliktir.

Antik Çağ'ın filozoflarının "yeni in-

giderek daha da bozulan toplumsal ilişkiler, yozlaşma, sapkınlıklar, çürüme, her alanda yaşanan çöküntü ve bunalmalar; otuz beş bin tanrının koyduğu sayısız kural, töre, ahlak ve erdem ölçülerinin birbiriyle çatışıyor olmasının yarattığı kaotik dünya gerçeği, peygamberlerde insanlara bir tek, evrensel felsefe ve ahlak ölçülerinin dayatılması gerektiği düşüncesini yaratmıştır. Bunun anlamı insanlığı otuz beş bin tanrıdan ve onların koyduğu sayısız ölçülerden sıyrıp tek bir tanrı ve onun emrettiği bir tek ölçüler sistemini dünyaya hakim kılmaktır. Fakat bu yadsıma tümüyle bir inkar olmayacaktır. Geçmiş sürecin birikim ve miraslarından da yararlanılacaktır. Ve nihayet **Musa** ilk çıkışı yapar. Tek bir tanrı ve onun "On Emir"ini, "Kuralları" dayatır. Ancak "On Emir"e **Musevilik** sadece İsrailoğulları içine alan bir kavim dinidir. **Musa**, İsrailoğullarına, kendi şahsında cisimleştirdiği ya da cisimleştirmeye çalıştığı "On Emir"i yukarıdan aşağıya dayatarak "yeni insan"ları yaratmak ve bunlara dayanarak yeni bir düzen kurmak amacındadır.

Yahudiliğin atmış olduğu tek tanrılı dinin temellerine dayanarak önce **Hiristiyanlık** ve ardından, **İslamiyet** tarih sahnesine çıkar. Tek tanrılı dine dayanan yeni ideoloji ve onun temsil ettiği sistemi oturtup evrenselleştirmek için kendilerinden öncekileri inkar etmeyen, tanıyan bu yeni dinler, bozulmuş olanı düzeltme ve yenileme iddiasındadır. Ancak bu iddialarını gerçekleştirmek ve yeni ideolojiyi yukarıdan aşağı toplumlara hakim kılabilmek için öncü kadrolara, yani "yeni insan" tipine ihtiyaçları vardır.

İsa, **İncil**'de formüle ettiği "yeni düzen" ve "yeni insan" kişiliğini **On İki Havari**'sinin şahsında yaratarak, buradan başlayıp içinden geldiği halka ve giderek bütün dünyaya yaymak amacındadır. O günün dünyasında insanlar arasında kardeşliği, eşitliği, bolluğu, adil bölüşümü gerçekleştirmenin imkansızlığını kavramıştır. Bunun için kölelere ve ezilenlere iman edip erdemli bir dindar olmaları karşılığında öbür dünyada cenneti vaat edecektir. Yani özgürlüğe, adalet ve eşitliğe "yeni insan" olmakla erişebileceğini bireylerin önüne koymuştur. Bununla yetinmeyip **On İki Havari**'sinden başlayarak "yeni insan"ı yaratmak için didirir. İlkeleri önce kendisine uygular "yeni insan"ı bütün dünya nimetlerinden uzak, nefesine hakim, erdemli, ölçülü, inançlı, hoşgörülü birer önder kişilik yapabilmek için, onları **İncil**'deki ilkeler etrafında eğitip bu ilkeleri topluma yaymaları için değerlendirir. Köleci sistemin terörü ile karşılaşan bu insanlar kendilerini mağaralara kapatıp buraları birer eğitim alanı haline getirirler. Bu mağaralara, manastırlara kendisini kapatan "yeni

"Zerdüştlük, inanan, çalışan, üreten ve seven insana cenneti vaat edecektir. Cennet ütopyası ilk defa Zerdüştlük'le Mezopotamya topraklarında doğacaktır. Bu umut, yani 'cennet', ulaşılmaması gereken kutsal bir menzile ulaşılacağına ve 'yeni insan'ın yüreğine ve belleğine bin yıllar boyu silinmemecesine taht kuracaktır."

ancak ve ancak kendilerini dönüştürüp "yeni insan" ve düşünce sistemine bağlamış, kendisini bu davaya adanmış yeni ve kazanılmış insanlarla kurabileceklerini bilince çıkartmışlardır.

Hâlâ insanlık alemi ve halklar üzerinde derin etkileri bulunan büyük dinler ve peygamberler, üç bin yıl boyunca insanlara erdem kazandırmak ve insanlar arasındaki ilişkilere, ahlak kuralları ve felsefelerle düzen vermek için otuz beş bin tanrı yaratılmış olmasına rağmen, bunun başarısızlığı kulaktan kulağa aktarılan bilgi ve tecrübelerle belli ölçülerde kavrayabilmişlerdir. İnsanlık köleci sistemin sonlarına eriştiğinde sayısı otuz beş bine erişen tanrılara ve onların koydukları törelere ve ölçülere rağmen

"insan" olma adayları bir lokma, bir hırka yaşarlar. İsa'ya göre bu dünyada "yeni düzen" ancak yoksulluğun eşitlemesiyle sağlanacaktır. Bu nedenle temsilcileri olan "yeni insan"lar yoksulluk içinde yaşamalıdır. O dönemin en büyük insan kirlenmesine yol açan kişisel menfaate aşırı önem verme, şehvet, alkoliklik, tecavüz, cinayet, zina, talan, yalan, hile ve saygısızlıktan arıtılmış yeni bir yaşam tarzı tutturulursa, halkın kendilerine saygı duyması, sözlerini dinlemesi olanaklı olacaktır. "Yeni insan" adayları bunun farkındadırlar.

Manastırlar ve İseviler özgürlüğü vaat etmektedir. Köleci toplum sisteminin insanı düşüren, çürüten, kirlen, hastalıklardan uzaklaşmayı ve bağları-

nı kopartarak özgürleşmeyi temsil etmektedir. İnsanlar, halklar, toplumlar yönünü bu manastırlarda biçimlenen “**yeni insan**” tipine çevirir. Ve **Hıristiyanlık** çığ gibi yayılır.

Kölelerin ve ezilenlerin kurtarıcısı, özgürleştiricisi “**yeni insan**” ve temiz toplum ideolojisi olarak ortaya çıkan **Hıristiyanlık** egemen sınıflarca benimsenip kısa zamanda deforme edilerek devletin ideolojisi ve dini haline getirildiği, yayılma, fetih, sömürü ve boyun eğdirmenin aleti durumuna dönüştürüldüğü bir dönemde, Arap yarımadasında insan ve toplumun düşürülmesinin had safhaya eriştiği bir sırada, tarih **Muhammed**'in çıkışına tanıklık eder.

İslam ideolojisi de “**yeni düzen**”, “**yeni insan**” ve yeni bir çağı başlatma iddiasındadır. Kendisinden önceki bütün dinlerin uygulanabilir ve ilerici ilkelerini inkar etmeden özümseyerek, yeni ilkelere yeni ahlak, ibadet, iman ve felsefe ölçüleriy-le yeni bir din geliştirerek, Arap yarımadasından başlayarak dünyaya yayılmak için yola çıkar. **Muhammed** bu yeni ideolojiyi, yaşam tarzını ve “**yeni insan**”ın kişilik özelliklerini ve ölçülerini kendi ailesinden, yakın akraba çevresinden başlayarak topluma yaymaya başlayacaktır. Eski düzenin yoğun baskı ve engellemesiyle karşılaşacaktır. Eski, her zaman olduğu gibi yeni karşısında direnecektir ve ona aman vermemeye çalışacaktır. Fakat ilke ve dava adamlarını, inançlı ve kararlı olanları yolundan alıkoymak mümkün olmayacaktır. **Muhammed** kendisine inen **Kuran**'da dile getirdiği ilkelere bağlanan mümin ve tebliğcileri evden eve örgütler, evlerinde eğitir, **Muhammed**'in işi **İsa** kadar zor olmaz. Müminlerini manastırlara, mağaralara çekip orada “**yeni insan**” kişiliğine kavuşturma, özgürleştirme amacıyla eğitim çalışmalarını ve nefis mücadelelerini katı tecrit ortamında, büyük olanaksızlıklar içerisinde yürütmek zorunda kalmayacaktır. Fakat giderek eski köleci sisteme alternatif olduğu, güçlendiği egemenler tarafından iyice anlaşılınca, baskılar büyüyecek **Muhammed** ve ona inanan müminler **Medine**'ye hicret etmek zorunda kalacaklardır. Muhammed İslamı yaymak kavgasında kendisine, Allah'ın kitaplarına, meleklerine, peygamberlerine ahirete ve kadere inanan; kelime-i şahadet getiren, namaz kılan, oruç tutan, zekat veren ve hacca giden müminlerini mutlak iyi ve “**yeni insan**”, İslamın iman ve ibadetine tavır alanları ise mutlak kötü ve “**eski insan**”, ne iyi ne de kötü olanları ise, iki taraftan da etkilenen orta yolcu, kaypak insan tipi olarak üç insan tipolojisinin bulunduğu sonucuna ulaşacaktır. Birbirlerine dayanıp onlara kişilik ve güç kazandırarak İslamı yayacak bu “**yeni insan**”lar-la “**yeni bir düzen**” kuracaktır.

Tek tanrılı dinlerin hükmünü yürüttüğü ilk devrimci çıkışlarından sonraki dönemde insanlık, karanlığa batacaktır. Dinler ve bunlara dayalı feodal dinsel sistemler köleleştiriminin sömürgeleştirmenin, baskının, terörün simgesi ve toplumsal gelişmenin önünde en ciddi engeller haline gelecektir. Öyleki kendisini ayakta tutabilmek için “**yeni insan**” ve onun şahsında yeni bir toplumsal düzenin doğuşunu engelleyebilmek için engizisyon ve şeriat mahkemeleri vasıtasıyla ölüm kusacaklardır.

Fakat buna rağmen ezilenlerin, sömürülen ve baskı altında tutulanların kardeşlik, barış ve bolluk içinde yaşama düşü sürecektir. Bu arayış sayısız mezheplerin tarikat ve hiziplerin doğuşuyla karşılaşacaktır. Gericileşerek birer doğma yığını haline gelen dini, ahlaki, felsefi kurumlaşmaya karşı gelişen bu “sapma”lar, ezilenler tarafından umutla karşılandığı ve “**yeni düzen**”, “**yeni insan**” modeli getirmeye çalıştıkları için birkaç örnekle de olsa üzerinde durmakta yarar olacağı düşüncesindeyiz.

Farabi'nin bu yönlü çabaları bir örnek olarak irdelenmeye değer sanıyoruz.

Aristoteles ve **Sokrates**'in düşünceleriyle

leriyle kendi düşüncelerini harmanlayarak “**yeni insan**” tipi yaratmaya çalışan **Farabi**, bunun temel olarak eğitim ve öğretim ile mümkün olduğunu savunacaktır. Ona göre “**yeni insan**”ın organları tam, anlayışlı, belleği güçlü, akıllı, ince görüşlü, güzel konuşan, öğrenme-

“Şeyh Bedrettin dini doğmaların ve onların dayattığı ölçülerin gelişimini durdurduğu, büzdüğü, daralttığı insana, nefes aldırıp kendisini aşmasını sağlayarak 'yeni insan'ın, bu yeni insana dayanılarak özel mülkiyetin olmadığı, herkesin 'can' olacağı, ortakçı yeni bir düzenin kurulabilmesi için gizliden dine ve onun dogmalarına tavır almak gerektiği düşüncesindedir.”

ye azimli ve istekli olmalı, yiyeceğe, içeceğe eğlenceye düşkün olmamalı; doğruluğu sevmeli, yalancılıktan tiksinnmelidir. Nefsini yüksek tutmalı ve kendisinden kuşkululanacak şeylerden çekinmelidir. Dindar olmalı ve dünya nimetlerinde gözü olmamalıdır. Adaletli olmalı ve kötülük yapmaktan çekinmelidir. İşinde ayak diretmeli ve dikkatli olmalıdır.

Farabi'ye göre bu ölçülerini ve erdemleri kişiliğinde toplayan kaç kişi varsa toplumun bakani ve önderi olmalıdır. Ancak tek tek bireylerin bu düzeye, kişilik ölçülerine ulaşabilmesi de toplumun katkılarıyla olacaktır. İnsanlar birbirini tamamlamadıkça, birbirine omuz verip yardım etmedikçe tek başına, toplum dışında hiç kimsenin yetkinleşmesi mümkün olmayacaktır.

Yine **Şeyh Bedrettin** dini doğmaların ve onların dayattığı ölçülerin gelişimini durdurduğu, büzdüğü, daralttığı insana, nefes aldırıp kendisini aşmasını sağlayarak “**yeni insan**”ın, bu yeni insana dayanılarak özel mülkiyetin olmadığı, herkesin “**can**” olacağı, ortakçı yeni bir düzenin kurulabilmesi için gizliden dine ve onun dogmalarına tavır almak gerektiği düşüncesindedir. Dini dogma, inanç ve ibadetlerin insanlar üzerinde çok etkileri bulunduğunu dikkate alarak, onları bu etkiden uzaklaştırıp özgür düşünceli, eleştirebilen, yargılayabilen, ortakçı, paylaşımcı, erdemli konuma getirip kendi şahsında temsilini bulan “**yeni insan**”ı yaratabilmek için ilk başlangıç olarak dokuz “**derece**” geliştirecektir. Birinci derece “**yeni insan**” adayını yakın takibe alma ve inceleme sürecidir ki, bu bir yıl sürecektir. İkinci derece, alıştırtma ve dostluğunu kazanma. Üçüncü derece, dini dogmalar hakkında adayı kuşkuya düşürme. Dördüncü derece merak ve ilgisini uyandırılan adayı bekletme ve böylece gerçeğe ulaşma merakını tutku düzeyine çıkarma. Beşinci derece, tarıkata girecek kişiye ağır yemin ettirme. Altıncı derece, gerçekleştirilmek istenen amacı açıklama. Yedinci derece, gizli tutulan yeni toplumcu düzenin hangi yöntem ve yolla kurulacağını kavratma. Sekizinci derece, tarıkata katılacak aday dinsel düzenden çıkarma ve dini yükümlülükleri kaldırma. Dokuzuncu ve son derece ise, bütün dinsel yasaklardan, törelerden, adayı tamamiyle kurtarmayı içeren sıyırılma, yani özgürleşme derecesidir.

Böylece yeni anlayış, düşünce sistemi içine çekilip bunu yaşam tarzına dönüştüren tarikat üyesi yeni düzeni kuracak olan kadro düzeyine çıkmış olacaktır.

İslam dünyasında bu türden insanlığa nefes aldırtma, çıkış yaptırma “**yeni insan**” ve “**yeni düzen**” kurma çabaları sürerken, Batı'da da kült haline gelen toplumların üzerine bir karabasan gibi çökmüş olan dinsel sistemi aşmak bir takım mezhepsel, hizipsel çıkışlar yaşanacaktır. Ancak **Şeyh Bedrettin** ve onun halefleri **Börtalüce Mustafa**, **Toralak Kemal** başta olmak üzere “**yeni insan**”ın ve “**yeni düzen**”in öncü örnekleri katledilecektir. Tıpkı İtalya'da Roma Compa Di Fiora meydanında **Giordano**

Bruno'nun yakılarak imha edilmesi gibi. Fakat bu çıkış ve arayışların tümü her ne kadar bastırılmış olsa da, eskiden kopuşu sağlayabilmenin “**yeni insan**” ve düzeni yaratabilmenin kilometre taşlarını da bir bir örmüştür.

Ekonomik, toplumsal ve ulusal ç-

leşmelerin derinleşmesi ve bunun sonucu olarak bu yeni düşünce hizip, tarikat ve mezheplerin açtığı gedikler, iflas eden orta çağın katı dinsel sisteminin ve tutucu eski kişiliğinin yıkılabilmesi için uygun zeminin oluşmasına, reformasyonların gündeme gelmesine, çelişkilerin derinleşmesine hizmet etmişlerdir.

Nihayet bu birikimler insanlığı “**yeni doğuş**”a doğru hızla sürükleyecek ve ilkin İtalya'da sanat alanında olmak üzere rönesansın çıkışı gerçekleşecektir. Yeniden doğuş düşüncesinin ayırıcı niteliği hümanist oluşudur. Bu düşünce insanı ve dış dünyayı insanla olan ilişkileriyle değerlendirir. İnsan artık bilgilerinin yenilemekte ve bütün dogmalardan kuşkulunmaktadır.

Evet, “**yeni tip insan**”a ilk hamleyi yaptıran, feodal düzenden, gelenek, eski alışkanlık ve kör bir inanç haline gelen dini dogmalardan kopuş ve düşüncede özgürleşmedir. Bu bireysel temelde yapılan çıkışlardır. Kahramanlar önce tek başları nadırlar. Bu insanlar her şeyi göze alarak dinsel dogmalardan şüphe duyduklarını, engizisyon ve kilise gibi düşünmediklerini, kendi kişisel görüşleri olduğunu, cesaretle ve ölümü göze alarak ilan edeceklerdir ve metafiziğin temellerini dinamitleyeceklerdir. Bütün bunları acı çeken, bastırılan, işkence edilen bireyi sevdiikleri ve tanrının yeryüzündeki hayaletlerini sevmedikleri için, bireyi özgürleştirebilmek için, bireyciliğin bayrağını insanlığın gönderine çekmek için yapacaklardır. Yeniden doğuş aslında bireyin doğuşudur, yüceltilmesi ve kutsanmasıdır. Bireyin tanrı için olmaktan, kilise için, feodal bey için, kral için, devlet için, ırk, millet, aile için olmaktan kurtuluşudur. Kendisi için oluşunun adıdır. “**Yeni insan**” bir burjuva aydınıdır, burjuva demokratik devrimlerin ideolojik, politik, kültürel, bilimsel öncülüğüne aday olan yeni tipte bir insandır. **Dante**'nin de dediği gibi “**yeni insan**”ın vatani bütün dünyadır. Burjuva demokratik devrimini hazırlayacak, onun ideolojik, politik, programatik, sanatsal, kültürel, bilimsel, felsefi temellerini yaratıp öncülüğünü yapacak olan “**yeni insan**”, her türlü iç ve dış etkiden kurtulmuş, kişiliğini bulan ve insanlığa güvenen yepyeni bir varlıktır. İrk, kavim, parti, lonca ve aile bağlılığından kopmuştur. Alabildiğine özgürdür. “**Artık onun kendine özgü düşünceleri, kendine özgü görüşleri, kendine özgü**

“Yeni insan tipi yaratmaya çalışan Farabi, bunun temel olarak eğitim ve öğretim ile mümkün olduğunu savunacaktır. Ona göre 'yeni insan'ın organları tam, anlayışlı, belleği güçlü, akıllı, ince görüşlü, güzel konuşan, öğrenmeye azimli ve istekli olmalı, yiyeceğe, içeceğe eğlenceye düşkün olmamalı; doğruluğu sevmeli, yalancılıktan tiksinnmelidir. Nefsini yüksek tutmalı ve kendisinden kuşkululanacak şeylerden çekinmelidir.”

duyguları vardır. Yaşayışı da elbette kendine özgü olacaktır.” Verili tarihsel koşullarda çok sesli müzik, edebiyat, sanat, kültür, bilim, yeni ideoloji ve politika, yeni felsefi çizgiler, güçlü ve yeni hamleler yapacaktır. Bugün bile bunların düzeyi özel-

likle edebiyat, çok sesli müzik ve mimari sanatlarda yakalanmayacak kadar derin, güçlü ve köklüdür. Bununla birlikte bütün bu alanların kendi içlerinde bir toplumsal işbölümü, dallara ayrılma, yaşamın ve gerçekliğin atomlarına nüfuz etme olayı henüz söz konusu değildir. Dolayısıyla bu nesnel durum bir tek aydının, sanatçının pek çok alanlarda uzmanlaşıp otorite olmasına yol açacaktır. Yani, “**yeni insan**” bilgili ve çok yönlü olacaktır. Örneğin **İlahai Komedya**'nın yaratıcısı olan İtalyalı **Dante**, hem düşünür, hem dilci, hem devlet adamı, hem ressam, hem müzikçi; hem de büyük bir şair ve oyun yazarı olacaktır. İleriki süreçlerde Marat, hem siyasetçi, hem gazeteci, hem optikçi, hem yazar vb. olacaktır. Bu tip “**yeni insan**” örneklerine tarih çokça tanıklık edecektir ve kendi sayfalarında önemli yerler vererek ağırlayacaktır. İnsanlık bu dönemde adeta yeni bir **kahramanlık çağı** yaşamaktadır.

XVII. yüzyıla geldiğinde aydınlanma hareketi doruğa çıkacaktır. İngiltere ve Fransa'nın aydınlanmacı seçkinleri bu süreçte önemli roller oynayacaklardır. Özellikle ansiklopedistlerin hazırladığı otuz beş ciltlik ansiklopedi, burjuva devrimlerinin ve burjuva demokratik cumhuriyetlerinin programı ve amentüsü haline gelecektir. Ve sınırlardan taşarak öykünmeyle de olsa “**yeni insan**”ın, dünyanın her tarafında boy veribilmesinin yollarını açacaktır. Burjuvazi, yeniden doğuşçuluğu, yani bireyciliği alabildiğine destekler, kendi geleceğini sezgisel olarak onda görür. Ve “**yeni insan**”ı selamlayarak kahraman ilan eder. Onun temsil ettiği kişiliğin evrensellik kazanabileceğine, zaman içinde iman getirir. “**Yeni insan**”ın ürettiği, kişiliğe ve yaşam tarzına dönüştürdüğü yeni fikirleri rehber edinerek kardeşlik eşitlik, özgürlük sloganlarıyla ileri atılacaktır. Kitleleri arından sürükleyecek ve feodalizmi bütün kurumlarıyla olmasa da, esas olarak yere serecek ve yeni sürece damgasını vuracaktır. Ve etkisini Avrupa'dan bütün dünyaya yayacaktır.

Öte yandan, henüz kapitalizmin doğuş anından itibaren işçi sınıfı ve emekçiler korkunç sefaleti, sömürülüşü ve adeta kum gibi öğütülüp elenişi yaşar. Diğer yanda burjuvazi ve aristokratların lüks ve ithişah içinde debdebeli sefih, düşkün, ahlaksız ve görgüsüz yaşamı, “**yeni insan**”ın hümanist düşüncelerinin ateşleyicisi olmuştur. Kutsanan birey ve bireycilik, kendinden başka hiç kimseyi düşünmemeyi, yükselmek, daha da zengin olmak için herkesin birbirini tepeleyip geçmesini getirir. Kurtlar sofrasında yaşayabilmek için Kurt olmaktan başka çıkar yol bırakılmamasını da beraberinde getirmiştir. Dolayısıyla toprak köleliğinden kopup özgürleşen, istediği işte çalışabilme hakkını elde eden proleter sınıf ve aileleri büyük kentlerin gettolarında, banli yerlerinde hayvana layık görülmeyecek yaşam sürdürürler. Ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlerin yol açtığı açlık, hastalık ve iş kazalarının neden olduğu ölümler, “**yeni insan**”ın yüreğini sızlatacaktır. Bu sefil yığınların nasıl kurtulabileceği üzerinde kafa yormaya baş-

ışte, bunların ilklerinden **Thomas Moore** olacaktır. Ve ünlü “**Ütopya**” adlı eserinde cenneti öteki dünyadan bu dünyaya, gökyüzünden, yeryüzüne indirmenin ne kadar ve nasıl mümkün olduğunu anlatacaktır. İnsanlığa, açgözlü ve obur burjuvaziye duyurmaya, proletarya ve diğer yoksul yığınlara umut dağıtmaya çalışacaktır. Antik çağ filozofları, sömürünün, yoksulluğun, açlığın, eşitsizliğin kaynağını doğru tespit edecektir. Sorumlu özel mülkiyetir. Çözüm kolektif, ortakçı yaşam ve planlı üretimdir. Bu “**yeni toplum**”da lüks üretim, fetih savaşları olmayacaktır. Her birey eşit olacaktır. Fakat savunma savaşlarında esir olanlar olacaktır. Bunun dışında sınıflar olmayacaktır. Böyle bir toplumsal ilişki, yapı ve yaşam içinde “**yeni insan**” yaratılmış olacaktır. Ama, bu öncülük düzeyine ulaşmış lider konumundaki “**yeni insan**”dan başlayarak gerçekleşecektir.

Moore'nin “Ütopya”sı insanlığın bin yıllardır ürettiği, kurduğu düşün devamından başka bir şey değildir. Onu **Morrelly**, **Mably**, **Robert Owen**, **Charles Fourier**, **Saint Simon** vd. ütöpic sosyalistler izleyecektir. Yeni düzen ile, sosyalizm ile “**yeni insan**”ın yaratılacağı, kötülüklerin anası olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkmasının bunun temel önkoşulu olduğu iyi niyetli, insansaver burjuvaların kişisel çıkarlarından feragatlerde bulunmalarla bu düzenin gerçekleşebileceği ilan edilecektir. Böylece, ortadan kaldırılması gereken yalnız sınıf ayrıcalıkları değildi. Tersine, sınıfların kendileri olacaktı. Yalnız **Mably** bu konuda umutsuzdur. Burjuvazinin buna kendiliğinden rıza göstermeyeceğini, işçi ve diğer yoksul halk kesimlerinin devrimci zor yoluyla burjuvaziyi mülksüzleştirilmesi ve üretim araçlarına el koyması gerektiğini savunacaktır.

Mihail Bakunin, **Louis Blanc**, **Joseph Proudhon**, **Weitling** gibi anarşist, reformist ve çileci Hristiyan sosyalizminin savunucuları ise, ya üstün yetenekli seçkin lider ve kahramanların, burjuvazinin ve devletin önde gelen temsilcilerini bireysel şiddet yoluyla ortadan kaldırıp devleti tamamen feshedeceğini düşünecekler. Veya tek tek bireyleri kurtararak ya da “devrimci komplolarla” iktidarı ele geçirerek **yeni toplumun**, yani sosyalizmin kurulabileceğini ve “**yeni insan**”ın yaratılabileceğini kurgulayacaklardır. Anarşist, reformist ve çileci sosyalistlerin ki, de bir ütopya olmaktan öteye gidemeyecektir. Burjuvazinin gönüllü olarak üretim araçları üzerindeki hakimiyetini ve iktidarı bırakmayacağını görmüş, anlamış ve şiddete dayalı bir mücadelenin zorunluluğuna inanmışlar. Buna rağmen bunların sosyalizm ve “**yeni insan**”ı yaratma istek ve inançları birer ütopya olarak kalacaktır.

Fakat, anarşistler dışında hemen bütün ütöpic sosyalistlerin birleştiği nokta ezilen ve sömürülen yığınların bir kurtarıcıya ihtiyaçları olduğudur. Köklü değişim için öncelikle sosyalist “**yeni insan**”ın yaratılması zorunlu olmayacağı, vicdanının sesini dinleyen, iyi niyetli, dindar ve hümanist burjuvaların kendi özel çıkarlarından feragatte bulunmaları yoluyla, barışçıl geçiş yeni düzen ve yeni toplum yaratılabilecektir.

İnsanlığın binlerce yıllık düşünün bu tarzda gerçekliğe dönüştürülebileceğine o kadar samimiyetle inanılıyordu. Bunlardan **Robert Owen** İskoçya'da New Lanark'taki büyük pamuklu dokuma fabrikasında, yani kendi fabrikasında, kendi sosyalizm düşünüy uygulamaya koyacaktır. İkibin beşyüz kişiye ulaşan işçi ve ailelerinden oluşan topluluğu sarhoşluk polis, yargıç, dava, yoksulları koruma yasaları, sadaka nedir bilmeyen örnek bir göçmen topluluğuna dönüştürmeyi başaracaktır. Hatta insana, insanca yaşanır koşullar sağlayacak, dünyada ilk defa anaokulu kuracak ve işçi çocuklarının yeni kuşakları-

Devami 31. sayfada

layacaktır. Ve hümanizm Avrupa'yı boydan boya kaplayacaktır.

Burjuva aydınlanması da insanlığın en eski ütopyası olan eşitlik, kardeşlik, özgürlük ve bolluk içinde yaşama arayışına bir cevabı olacaktır.

Tehlike ve zor görevlerin militanı

Kürdistan halkı onurlu ve insanca bir yaşam için verdiği ulusal kurtuluş savaşımında her gün biraz daha mutlu sona doğru yaklaşmaktadır. İnkâr edilen, yok sayılan, hatta insanlarımızın vebadan kaçır gibi kendi ulusal kimliklerinden, vatanlarından kaçtığı bir gerçeklikten bugünlere ulaşmak şüphesiz öyle kolay ve kendiliğinden olmamıştır. Bunun için insan aklının alamayacağı bir direniş, emek ve çaba vardır. Çekilen acılar, olağanüstü zorluklar ve dökülen kanlar söz konusudur. Halkımızın en değerli evlatları şehit verilmiştir ve bugün halkımız neredeyse her gün onlarca şehit vermektedir. Evet ölen onbinlerce insan, yakılan-yıkılan köyler, yerinden-yurdundan edilen milyonlarca insan söz konusudur.

Ölüm, her canlı varlığın kaçınılmaz sonu da olsa kabullenilmesi zor bir olaydır. Hele hele ölenler, daha ömürlerinin baharında olan oğullarımız, kızlarımız, kardeşlerimiz, çok yakından tanıyıp da sevgi ve saygıyla karşılaştığımız, aynı duygu ve düşünceleri paylaştığımız insanlar olduğunda el-

yoldaşımı, yakınıymı, ana-babasıymı" demenin de tek doğru yolu onların mücadelelerini bıraktıkları yerden devralıp sonuca ulaştırmaktır. Bunun dışında söylenecek her söz, yapılacak her iş ikiyüzlüktür.

Özgür ve bağımsız bir Kürdistan yaratma yolunda son anına kadar kararlıca yürüyüp şehitler kervanına katılan, kendi şahsında ülkemizin bütünlüğünü ve ulusal birliğini ifadelendiren yoldaşlarımızdan biri de **Fırat** hevaldir. O, halkımızı aşiret, mezhep ve bölgecilik gibi yapay çelişkilerle bölmek isteyenlere; Mardin-Savur'dan başlayıp Dersim-Aliboğazı'nda noktaladığı yaşamıyla en anlamlı cevabı veren oldu. Fırat heval Savurlu yoksul bir ailenin en son çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Çevresindeki bütün çocuklar gibi yoksulluğu, acıyı, gurbeti erken tanır. Daha çok küçük yaşlardan itibaren ailesinin geçimine katkıda bulunmak için Türk metropollerine çalışmaya gider. Horlanmayı, itilip-kalkınmayı buralarda tanır. Zenginliği ve yoksulluğu da tanır. Kürt insanın

hep en tortu işlerde çalışıyor olması, köylü ile şehirliler arasındaki gelişmişlik farkı sürekli aklını kurcalar. Bu yüzden çevresine hep sorgulayıcı yaklaşır. Her zaman emekten, ezilenden yana olur. Hiçbir haksızlığa tahammül etmez, gücü yetsin yetmesin hakkının üzerine yürür. Çetin hayat koşulları O'nu daha küçük yaşlardan itibaren korkusuz ve cesur

yapmıştır. Kürt insanındaki silah tutkusu O'nda da vardır. Zaman buldukça silahtan anlayanlara sorular sorar, onların silahlar üzerindeki konuşmalarını bıkıp usanmadan dinler. Fırat heval metropolde ağabeyinin yanında kalmaktadır. Oldukça dürüst ve emekçi olması nedeniyle bulunduğu her ortamda sevilen ve sayılan biridir. 15 Ağustos Atılımı sonrasında Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi Fırat hevalin aile çevresi üzerinde önemli etkiler bırakır. Aile çevresinin yurtsever olması O'nun için bir avantaj olur.

Aile, güçleri oranında parti faaliyetlerine her türlü desteği ve katkısı sunmaya çalışır. Bu süreçte Fırat heval de yurtsever gençlik faaliyetlerine aktif olarak katılır. Silaha olan tutkusu ve cesur kişiliği nedeniyle gerçekleştirilen birçok eylemde en önde yer alır. Bu arada örgütsel faaliyetlere de katkıda bulunmaktadır. Fakat O'nun ilgisini daha çok çeken askeri nitelikli eylemlerdir. 1992 sonbaharında deşifre olması nedeniyle kırsala çekilmesi gerekir. Partinin bu kararı O'nu çok sevindirir ve bu kararı hemen ağabeylerine iletir. Yurtsever ailesi O'nu halaylarla ve zılgıtlarla gerillaya uğur-

lar. Fırat heval dört arkadaşıyla birlikte Ekim 1992'de Dersim Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Artık O, özlemini çektiği yurdundadır. Sömürgecilerle daha çok hesaplaşma imkanına kavuştuğu için keyfine diyecek yoktur. Kısa bir süre içerisinde bu coşkulu, atak ve istekli yapısıyla arkadaşlarının güvenini kazanır ve eylemsel faaliyetlere katılır. Bu faaliyetlerinde başarısı nedeniyle önce manga komutanlığına daha sonra da takım komutanlığına kadar yükselir. Aldığı her sorumluluk O'nu daha fazla görev almaya iter. Bütün çabasını daha fazla başarı için harcar. Emekçi, çalışkan özellikleri, alçakgönüllü ve mütevazı yapıyla çevresine oldukça güven veren Fırat hevalin eylemsel alanda hiçbir sorunu yoktur. İdeolojik-politik olarak yetersizliği yaşadığının bilincindedir. Fakat PKK'de askeri kişiliğin en yoğunlaşmış politik kişilik olduğunun bilinciyle bu eksikliğini gidermek için fırsat buldukça kendini eğitmeye çalışır. Pratik görevlerin acilliği ve fazlalığı nedeniyle buna pek zaman bulamaz. Fakat gittiği her görevden de sonuç alarak dönmelerini bilir. Bu özelliğiyle tehlikeli ve zor görevlerin militanı olur.

Fırat heval 1994 yılı başında Koçgiri alanına gidecek bölüğe seçilir. Bu alanın yeni açılacak olması ve düşmanın bu alana çok önem veriyor olmasından dolayı, en dayanıklı, en savaşkan ve partiye bağlı arkadaşlar bölüğe seçilmiştir. Fırat heval Koçgiri pratiği boyunca gerillanın alana oturması için bütün enerjisini ve yeteneklerini hayata geçirir. Düşmanla dışı dış, iç içe yaşanan çatışmalarda büyük cesaret ve kahramanlık örnekleri sergiler. Koçgiri'deki gerillanın bu direnişi karşısında korkuya kapılan faşist TC onbinlerce askerini alana sevk eder. Amaç ne pahasına olursa olsun bölgedeki gerilla grubunu imha etmektir. Koçgiri, Koçgiri olalı böyle bir yığınak görmemiştir. 1919-21 yılları arasındaki isyan dönemlerinde bile bu kadar asker bölgeye sevk edilmemiştir. Yurtsever köylüler bir kez daha ikinci Koçgiri katliamının yaşanacağı kaygısına kapılırlar. Fakat PKK gerillalarının destansı direnişlerine henüz kendi gözleriyle tanık olmadıklarından dolayı kaygılıdırlar. Operasyon boyunca uçak, helikopter, havan, obüs topları, kobra helikopterleri ve tanklarla dövülmedik bir karış toprak bile bırakılmaz. Zorunlu olmadıkça çatışmalara girmek istemeyen grup araziye adeta elleriyle kuş yakalayabilecek kadar çok fazla sayıda yayılmış düşman askerinin çokluğu nedeniyle sayısız çatışmalara girer, düşmana sayısız kayıplar verir. Bu arada düşman grubun kış üstlenmeleri için yaptığı hazırlıkları bulunca grup zorunlu olarak Dersim'e doğru yola koyulur. Yol boyunca onlarca çatışmalara girilir, düşman her seferinde kahrolur. Grup bütün zorluklara, aşılmaz gibi görünen engellere rağmen Dersim'e ulaşmayı başarır. Geriye dönüş sürecinde beş arkadaş şehit düşer, dört arkadaş kaybolur ve bazı arkadaşlar da yaralı düşer.

Açlığa, günlerce uykusuz ve yorgun kalmaya, dizboyunu aşan kara, her şeyden de öte yaralı olmalarına rağmen eşine ender rastlanan bir direniş ve fedakarlık göstererek Dersim'e sağ salım gelen bu arkadaşlar arasında ayak topuğundan yaralanan Fırat heval de vardı. Dersim'e döndük-

ten sonra bir süre tedavi gören Fırat heval kamp eğitim faaliyetlerine büyük bir coşku ve istekle katılır. Onun da bölükteki bütün diğer arkadaşları gibi tek istemi vardı. Bahar gelince tekrar Koçgiri'ye dönmek. Coğrafyayı, halkı yeterince tanıyamama ve yaşanan diğer bazı eksiklikler nedeniyle Koçgiri faaliyetleri istenilen sonuca ulaşmamıştır. Eğitimle bu eksikliklerini çok daha iyi görüyordu. Bu süreçten en iyi şekilde yararlanan Fırat heval, arkadaşların verdiği güç ve destekle daha yetkinleşir. O artık pratiğe hazırdır.

Bu arada baharın ilk aylarına girilmiş, Kürdistan dağlarını bir gelin duvağı gibi süsleyen beyaz karlar yerini mis kokulu çiçeklere ve topraktan fıskıracasına çıkan envayiye çeşit çiçeklere bırakmıştır. Gruplar Aliboğazı'ndan kendi görev alanlarına gitmek için ayrılmaya başlarlar. Yüksek dağlar karlarla kaplı olduğundan dolayı Fırat hevalin de içinde bulunduğu Koçgiri bölüğü bir süre daha Aliboğazı civarında beklemek zorundadır.

1995 yılı mücadelemiz açısından oldukça önemli bir yıldır. 5. Kongre başarıyla tamamlanmış sıra artık pratiğe gelmiştir. Partimizin yeni bir atılım yapmasından korkan faşist TC bu atılımı önlemek için yüzbinlerce ordusuyla Newroz arefesinde Güney Kürdistan'a girer. Aynı zamanda yüzbinlerce aşkın bir güçle de Dersim'deki gerillalara yönelen TC, gerillaya vuracağı darbelerle süreci kendi lehine çevirmeye çalışır. Her iki alanda da beklemediği bir direniş ve karşı saldırıyla karşılaşan TC ordusu, her şeyini toplayıp Güney Kürdistan'dan kaçtığı gibi Dersim'de de stratejik alanlardan kaçarak şehir merkezleri civarında güçlerini toplamak zorunda kalıyordu.

Dersim'de yaşanan şiddetli çatışmalarda yüzlerce düşman askeri öldürülmüş bir o kadarı da savaş dışı bırakılmıştı. Çatışmaların en şiddetlisi ve en yoğun yaşandığı alan operasyonun merkezileştiği Aliboğazı olmuştur. 1938 katliamında masum insanlarımızı koruyan Aliboğazı 1995'te düşman askerlerinin korku dolu çılgınlıklarına ve Kürt halkının da evlatlarının destansı direnişlerine tanık oluyordu. Operasyonun ilk günden son anına kadar kesintisiz olarak pusu, baskın, sızma, sabotaj, çatışma gibi birçok eylem biçimini iç içe hareketli savaş tarzıyla uygulayan kahraman ordumuz ARGK düşman ordusunu adeta felç eder. Fırat hevalin de içinde bulunduğu bölük, düşmanı Aliboğazı içinde karşılar. Şiddetli çatışmalar sonucunda onlarca düşman askeri öldürülür ve yüzlercesi yaralanır. Bu çatışmalar boyunca on kahraman ARGK gerillası şehit düşer. Bu gerillalardan biri de Fırat hevaldir.

Mücadele yaşamı boyunca gözünü budaktan sakınmayan Fırat heval çatışmalar boyunca kendisiyle birlikte şehit düşen diğer yoldaşlarıyla birlikte bir destan yazarlar. Aliboğazı da artık şehitler vadisidir. Evlatlarını bağrına basan bu coğrafya 1938'de katledilen atalarının intikamını almıştır.

And olsun ki bizlere kanlarınızla bıraktığınız direniş bayrağını zulümün kalesine dikeceğiz.

Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Silah Arkadaşları

Adı, soyadı: **Abdülkadir AYDIN**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur Deriş köyü, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Nisan 1995, Aliboğazı-Dersim**

bette ki, hemen kabullenmek zok daha çor olacaktır. Ama unutulmamalıdır ki, bugün bile insanlığın yaşamında çok büyük etkileri olan, tarihin en büyük ideolojik-politik çıkışları, mensuplarının büyük bir cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası ise şehitlik olayıdır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bugüne getiren en temel etken ilk günden bugüne hiçbir kaygı gütmeden, en amansız baskı, yokluk ve acımasız zorluklar karşısında büyük bir cesaret, fedakarlıkla, halka, partiye ve insanlığa bağlılıklarının gereği olarak çekinmeden kendi bedenlerini sunan şehitlerimizdir.

Bugün sayıları binleri bulan şehitlerimiz, Kürt, Kürdistan gerçeğinin, Kürdistan'ın bağımsızlığının ve özgürlüğünün, insanca ve onurlu bir yaşama ulaşmanın, bütün bunları kendisinde somutlaştıran PKK çizgisinin zaferi kazanacağını değiştiremez şehitleri olarak halkımızın en kutsal değerleridir. Halk olarak her birinin yaşamı birer kahramanlık destanı olan şehitlerimize sahip çıkmak, onların davalarının yılmaz savunucusu ve takipçisi olmak en temel görevimizdir. Kendine "şehit

Sürgünden büyük Kürdistan'a dönüşün militanıydı

Adı, soyadı: **Ömer DURMAZ**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Polatlı-Ankara, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ocak 1994, Ağrı sınırı**

Yaklaşık 300 yıl önce Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden sürgün edilip, İç Anadolu'ya yerleştirilen bir ailenin çocuğu olarak, 1970 yılında Ankara'nın Polatlı ilçesinde dünyaya gelir. İlk, orta ve lise öğrenimini bu ilçede tamamlar. Lise süreçlerinde ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi ve aşiret çevresinin ilkel yurtseverliğinden etkilenecek, kendine sorular yöneltmeye başlar, arayışlar içine girer. Bu arada liseyi bitirir ve üniversiteyi kazanır.

Üniversitede ilk yaptığı, yurtsever kesimle ilişkiye geçmek ve mücadeleye hakkında bilgiler edinmek olur. Giderek yurtseverliği artar. Düşmanı gün be gün takip eder. Özel savaşın geliştirmiş olduğu po-

litikaları her geçen gün biraz daha öğrenir ve tartışır. Bilince çıkardıkça düşmana olan kını büyür. Kısa süre sonra YCK içerisinde yerini alır. Öğrenciler arasında, bütün görevlere büyük bir sorumlulukla yaklaşır, en iyi biçimde yerine getirmeye çalışır.

Dijwar heval sürekli, mücadeleye daha fazla katkı sunmak için çaba harcar. Ülke hasreti çeken, vatanlarından kopararak İç Anadolu'ya sürgün edilen halkımızın içinde, örgütlenme çalışmalarına başlar. Örgütlenmeden hiçbir şeyin yapılamayacağını bilir. Hırslıdır, öfkelidir. Halkı her yönden bilgilendirir, eğitimler düzenler. Dijwar heval çalışmalarlarıyla dağlarda yanan Newroz ateşini, direniş çılgınlıklarını İç Anadolu'ya taşır. Faaliyetleri

oldukça olumludur. Çevresinde dürüstlüğü, fedakarlığı, ve görevlerine bağlılığıyla adı tanınır. Çalışmalarını sürekli geliştiren Dijwar hevale karşılık, düşman da boş durmaz. Ve halka baskı yapmaya başlar. Kısa bir süre sonra, Dijwar heval tutuklanır. 20 gün ağır işkence altında kalır. Büyük bir direniş sergileyerek, düşmana olan kınıni, öfkesini hiçbir açıklamada bulunmayarak gösterir. Delil yetersizliğinden dolayı bırakılır. Düşman gerçeğini bir kez daha görmüştür. Ve artık oralarda kalmak istemez. Bir an önce dağlardaki özgürlük savaşçılarının arasına katılmak ister.

Önerisini arkadaşlarına bildirir. Bu önerisi sağlık sorunlarından dolayı ilkin kabul edilmez. Ancak

dayatmaları sonucu gerillaya katılır. Bir süre burada kalan Dijwar heval, eğitim görmek amacıyla Doğu Kürdistan üzeri eğitim kampına, bir grup arkadaşla beraber yola çıkar. Oldukça coşkulu ve kendinden emindir. Kararlıdır ve pek çok şeyi başarma yönünde iddialıdır. Yoldaşlarıyla birlikte sınırı geçerken düşmanın pususuna düşer, çatışmaya girerler. Dijwar yoldaş, henüz çok yeni olmasına rağmen ilk silah eğitimini görür ve kahramanca çatışarak şehadete ulaşır.

Büyük gelişmelere yol açabilecek Dijwar hevali, bu kadar kısa sürede kaybetmiş olmanın acısı çok büyük. Acıyı mermi olarak namluya sürmek, bizim vatan borcumuzdur. Dijwar yoldaş şahsında tüm yoldaşlara, tüm şehitlere sözümüz olsun ki, silah kuşanmış binlerce gerilla ile dolaşırken Kürdistan'da, dağlara, taşlara sinmiş olan şehit kanlarının mücadeleye davetiye olarak biliyor ve savaşıyor. Bedelleri ağır da olsa "Ya özgür vatan, ya özgür vatan" tek şiarımız olacaktır. Anısı mücadelemizde önderdir!

Adı, soyadı: **Ramazan TURPÇU**
Kod adı: **Tolhıldan**
Doğum yeri ve tarihi: **Ağrı Tutak-1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Haziran 1995,**
Aladağlar Hamur-Ağrı

eteklerine tırmanır. Çobanlık O'nun için bir sevda olur. Ata biner, yelesinden tutarak şaha kaldırır ve rüzgarla yarışa girer. Toz-dumandan ince bir kavvis çizerek, Agirî'ye ulaşır. Agirî bir yandan gözü pek bir kahramanı büyütürken, diğer yandan ona gıptayla bakar. Ve içten içe ona imrenir. Ve sonra

olur. Agirî'nin asiliğini ve inatçılığını da alan Tolhıldan heval dağlarda gezerken avazı çıktıkça haykırarak ve uzun hava çekerek, içindeki başkaldırıcı gür sesiyle dağlarda yankılatır.

Bu duyguları taşıyan Tolhıldan heval, ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanıştığı 1990 yılından iti-

mak elbette olmazdı. Özgürlük kuşlarının fethe-dilen bu alan bir cennet parçası gibiydi. Tolhıldan hevalin de içinde yer aldığı zorlu ve fakat bir o kadar da onurlu ve coşkulu mücadele, tutsak ülkenin zincirlerini teker teker koparıyordu. Tolhıldan heval, ülkesi ve halkıyla birlikte "ısyan" tür-küsünü yaşıyordu. Yaklaşık iki yıl Kürdistan'ın bu coğrafyasında amansızca savaşan yaman gerilla Tolhıldan heval, Zafer Kongresi'nin verdiği büyük başarı ve kazanma inancıyla düşmanı söküp atmanın çabası içinde olur. Agirî bu yiğit evladını sevinçle izliyordu. Çünkü umut onlardaydı. 1995 yazında (8 Haziran 1995) düşmana karşı başlatılan kapsamlı operasyonun içinde yer alan Tolhıldan heval, düşman hedeflerine yönelik birçok eylemde bulunur. En son koruculara yönelik geliştirilen bir eylemde de yer alır. Ve düşmanın bu işbirlikçi güruhuna büyük darbeler vururlar.

Tolhıldan heval dört kişilik birimiyle geri çekilir. Ulaştıkları bir köyde kaldıkları ev sahibinin ihaneti sonucu kuşatılırlar. Tolhıldan heval kalaşnikofundan ayrı düştüğü için tabancasıyla çatışır.

Düşman çok kalabalık bir güçle evi sarmış ve ağır silahlarla evi ateş altına almıştır. Son mermisine kadar çatışan Tolhıldan hevalin kaldığı evin tamamı yıkılmıştır. Heval diye bildiği biri de hain çıkmış ve kaçıp düşmana sığınmıştır. Tolhıldan heval ve arkadaşları korkusuzca yıkık evin harabeleri arasından dışarı çıkarlar. Tüm namlular bu üç özge cana nişan alır. Tolhıldan heval başı dik ve korkusuzca yürürken bir an eli koltuğundaki bombaya doğru hızla gider ve tüm namlular duyulan büyük korkunun sonucu kulsarlar. Tolhıldan heval kafasından aldığı kurşunla bu onurlu kavganın ölümsüz bir neferi olur. Tohum olur toprağa düşer. Tolhıldan hevalin cesareti ve yiğit savaşçılığıyla şahadete ulaşması bizlere zafer çağrısıdır. Bu çağrıya özgür Kürdistan'ı yaratarak karşılık vereceğiz.

Tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

O isyan fırtınasıydı

O nlar, bir tarihin yaratıcılarıdır. Elleri özgürlüğü taşıyacak kadar güçlü ve büyük, yürekleri bir ülkeyi alabilecek kadar geniş, coşkun bir ırmak gibidir. İsyancıları düşmanı iliklerine dek titretir. Yer ve gök selama durur önlerinde...

İşte en büyük zarıflığı, korkusuzluğu olan bir destan da **Tolhıldan** hevaldir. Tolhıldan heval, baştan beri isyan olan bir ülkenin yangın yüreğidir. Agirî'de düşmanın üstünü betonlayarak, dağlardan hayali mezar yaptığı ve artık "bitti" dediği bir isyandan kuşaklar sonra doğdu. Agirî beyaz örtülü başını bulutların arkasında saklamış kan çanağı yaralarını, korkunç acısını yüreğinin derinliklerinde düğümlemişti. Agirî suskun, Agirî kabına sığmayan isyandı. Agirî'nin damarları kızgın volkan akar, içten içe özgürlük ve bağımsızlık aşkıyla yanıp tutuşur. Koynunda beslediği ve bütün umudunu yüklediği evlatlarını da bu bağımsızlık ve özgürlük sofrasında büyütür.

1974'te Tutak'ta dünyaya gelen Tolhıldan heval, Ağrı Dağı efsanelerini, kahramanlık destanlarını, acımasızca katliamlardan geçirilen halkımızın öyküsünü Dengbêjler'in stranları eşliğinde dinleyerek büyür. Agirî'den esen kar kokulu rüzgar Tolhıldan'ı isyan fırtınasıyla yoğurur. Tolhıldan, Agirî'nin o gizemli heybetine dayanamaz, tutkuyla bağlanır. Henüz çocuk yaşlarda çobanlık yapmaya başlayan Tolhıldan heval, sürüsüyle Agirî'nin

acılarını Tolhıldan'ın yüreğine akıtır. İntikam ve zafer güneşini ona emanet bırakır.

Tolhıldan heval... Küçük yaşlarda, çirkin, hain suratları, diğer taraftan da esir alınmak ve bitirilmek istenen güzellikleri tanıdı. Kendi çirkinliğine, yücelikleri meze yapmak isteyen ihanete kin ve öfke duydu. Özgür ülkeye olan özlemi de derinden bir tutku olarak filizlendi.

Bitmeyen kavganın yüklendiği Apocu bager, Kürdistan'ın dört bir yanında esmeye başlamıştı. Düşmanın "Muhayyer Kürdistan burada meftundur" diye yazdığı dağlar mı, günlerce oluk oluk kan akan dereler mi, üst üste istiflediği cesetler mi, yoksa yağdırdığı bomba ve mermiler mi yanılttı, bilinmez. Ama mutlak bilinen düşmanın yanıldığıydı.

Bitmeyen kavganın isyan yüklü rüzgarı yeni yeni başlıyor ve özgürlük fırtınası kuvvetli esiyordu. Özgürlük fırtınasının Kürdistan'ı kasıp kavurduğu 1990'larda bitmeyen kavgaya Tolhıldan hevali de kendine katar. Yurtsever bir ailesinin olması zaten O'nu yurtsever bir kişilikle yoğurmuştu. Murat'ın coşkun suyu gibi neşeli bitimsiz bir ırmak olmuştu. Çobanlıkta yaşlıları taş çıkartan Tolhıldan heval, Erzurum'da okuduğu liseyi de başarıyla bitirir. Aktif olarak mücadeleye katılmadan önce birçok faaliyette bulunur. "Sesim şehirlere sığmaz" diyen Tolhıldan heval "ısyan" türküsünün "ve devrimci intikam" dizelerini haykırarcasına söyler. İsyan içine sığmaz, söze yüklenir, türkü

baren çeşitli faaliyetlerde bulunur. En son Tutak'ta gençlik komitesinde yer alır. Ulusal özün derinden tahrip edildiği Tutak'ta kitleye isyan ruhunu taşıyarak öze dönüşü sağlamak için engin coşkusu ve cesaretiyle yüklenir.

Gün geçtikçe dağlar kanayan Kürdistan'ın acılarını daha derinden hissettiriyordu. Kürdistan'ın kan çanağı yaraları artık O'nun olmuştu. Sömürgeciliğin tüm kirli, paslı cüsesini bütün ağırlığıyla omuzlarına yüklenmişti. Sevdalı dağların göz pınarları kanlı akarken başka bir şey de beklenilemez ve düşünülemezdi. Bitirilmek istenen bir ülkenin güneşine, umuduna koşulmalıydı. Bu ülkeye güneş olunmalı ve yaralara merhem olunmalıydı. Özgürlük tutkusuyula umut olup ayağa kaldırılmalı, dermansız bedenlere derman, aksaçlı Koca Araratın, Zilan çığılığına intikam olmalıydı. Dağlara ve özgürlüğe olan özlemi artık O'nu esir almış, bilincini ve yüreğini vatan için savaşmaya kıskırtıyordu. Tolhıldan heval, artık ülkesinin ve engin doruklu dağların bir geçeni değil onların bir parçası olmalıydı. Yürek ve bilinç bilenmiş özgürlüğü kesip alacak kadar keskinleşmişti artık.

Tarih 1993'ü gösterirken Tolhıldan heval gerilla saflarına katılmış ve bu ismi almıştı. Bitimsiz neşesini özgürlük ideolojisiyle yoğurmuş ve devrimci moralin özünü yakalamıştı. Düşmana karşı öfkelerini, katıldığı eylemlerle dile getiriyordu. Serhat'ı adım adım gezerken Tendürekler'e uğrama-

Adı, soyadı: **Mesut ÜNSAL**
Kod adı: **Cihan**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman**
Beşiri, 1968
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Şubat**
1995, İstanbul

işkence ve soykırımdan geçirilmesiyle derin bir yara alması Mesut hevaldeki kinin, nefretin daha da artmasına neden olur. 12 Eylül darbesi sonrasında binlerce kişi yakalanır. Bunların arasında da abisi de vardır. Ulusal kurtu-

Mesut heval Alman polisine karşı bir direniş eyleminde

İlişkisiz kaldığı bu süre içinde bile, arkadaşlarıyla yapacakları eylemlerin planlaması üzerine yoğunlaşır.

Büyük bir görev üstlenir. Artık düşmanla hesaplaşma, verdiği sözü yerine getirme zamanı gelmiştir. Artık O'nu hiçbir güç durduramaya-

Başardıkça gururlanır, coşar, erişilmez Ağrı dağı gibi özgürleşmekte büyük adımlar atar. Bu azmi sorunlar karşısında O'na asla geri adım attırılmaz. Çözümleyici olmada araştırmacıdır. Parti Önderliği'nin her sözünü yaşamada anlamaya çalışır. Görevlere yönelimle direnişin fırtınası gibidir.

Şehitlere ve partiye, daha fazla layık olabilmenin sözünü vermiştir. Bu ruhla girdiği birçok eylemde sonuç alır. Ama "devrim için ne yapılsa da azdır" demektedir. Kürdistan'ı yakıp-yıkana, bir tek canlının yaşamayacağı duruma getiren düşmana dünyayı zindana çevirmek ister, tek amacı budur Mesut hevalin.

Bunun için aylarca yoğunlaşmış düşmanın can damarı olan ekonomiye darbe vurmak istemektedir. Bu amaçla bir eylem planlamasına gidilir. Sömürgeci TC'nin Kürdistan'da sürdürdüğü barbaliğe bir cevap vermek amacıyla İstanbul'da Haliç Köprüsü'ne bomba konulması planlanır. Ancak sivil insanlara bir şey olmaması için ne yapılması gerektiği üzerine çok düşünülür ve bir sonuca varılır. Buna göre zaman ayarlı olan bomba patlatılmadan ve eylem gerçekleştirilmeden önce trafiğin durdurulması için uyarı yapılacaktır. Tek amaç ise insanlara zarar vermemektir. Fakat erken temas sonucu bomba erken patlar ve bu patlama iki yiğit yoldaşın, Mesut ve **Koçer (Gülşen ÖZDEMİR)** hevalle-ri şahadetine neden olur. İki can yoldaş şehitler kervanına katılırlar.

Her zaman "yiğitlerin mezarı olmaz" der Mesut heval. Ve kendisi en onurlu bir biçimde bunu ispatlar.

Partinin militan kişiliğini yaşamında ve pratiğinde somutlaştıran Mesut ve Koçer hevaleri mücadelemizde yaşatacağız. Anıları mücadelemizde sönmeyen bir meşale ve direnişçi yaşamları zafer türkümüz olacaktır. Bıraktığınız mirası, devrimde zaferi yaratarak taçlandıracağız. Mirasınız, mücadelemizde ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Sen eğilmeyen baş, dirilen öfkemizsin

luş düşünceleriyle donanan Mesut heval bu dönemde mücadeleye bir süre ilişkisiz kalır. Daha sonra abisinin vasiyetiyle tekrak ilişkiye geçer.

15 Ağustos 1984 Ağustos Atılımı ile düşmana sıkılan ilk kurşunla Kürt halkına kan gelmiştir. Ayağa kalkan bir halk, binyılların kirini-pasını, düşürülmüşlüğüne yıkıp parçalamaya başlar. "Bundan sonra bu halk artık kendisi için vardır" diyordu Mesut heval. Dev uykudan uyanmış, aklı başına gelmişti. Hiçbir engel tanımayan bu halk gün be gün, an be an geliyor, güçleniyor, özgürleşiyor, tarihi tersine çeviriyordu. Devrimle almış olduğu güç ve enerjile bir barut fıçısına dönmüş olan Mesut heval; örgütlenmesini genişletir, eline geçirdiği parti kasetlerini kendi kahvelerinde kitleye izletir. Gençlik ve kitle örgütlenmesinde örnek alınabilecek saygın bir kişilik sahibi olur. Ruhunda taşıdığı devrim inancı, etrafını bir ışık gibi aydınlatır. Doğrunun ısrarlı takipçisidir. Bazen gece-gündüz uyumaz, ta ki hedefine ulaşincaya kadar.

1990'ların başına kadar aktif olarak faaliyet yürüten Mesut heval bir hastalığa yakalanır ve Avrupa'ya gider. Hastalığını ikinci plana atarak görevlere dört elle sarılır. Burada görevlerini en iyi biçimde yerine getirir. Kassel bölgesinde faaliyet yürütür. Daha sonra işçiler birliği eğitimine, ardından da profesyonel olarak mücadeleye katılır. Bu eğitim ardından Göttingen alanında çalışır. Daha iyi bir yoğunlaşma sağlama için bir eğitim devresine katılır. Devre daha bitmeden Mesut heval metropol faaliyetlerinde görevlendirilir. Arkadaşları arasında sevilen sayılan bir kişi olur. Bin yılların öfkelerini, şehitlere verdiği sözü yüreğinde hep saklamaktadır. "Değerlere daha fazla nasıl sahip çıkabilirim" diye düşünür durur. Aldığı eğitim sonrasında Türkiye faaliyetlerine yönelir.

İstanbul sahasında ilk başlarda oldukça zorluklar yaşar. Belli bir süre ilişkisiz kalır. Hatta günlerce parklarda yatar. Ama partiye olan inancından ve bağlılığından hiçbir şey kaybetmez.

çaktır. Bir şahin gibi dalış yapar düşmanın metropollerine. Artık O ARGK Metropol İntikam Timi'dir. O'ndaki başarıma ilkesi, azmi, yaratıcılığı, alçakgönüllülüğü ile kısa bir sürede metropolde de örnek alınabilecek duruma gelir. Dış görünümü sakin de olsa, yüreğindeki fırtınaları pratiğiyle kat be kat kanıtlamaya çalışır. Devrim ateşini yüreğinin derinliklerinde yükseltir. Partiden aldığı eğitim O'nun hem siyasi, hem askeri, hem de kişilik olarak olgunlaşmasını sağladığından, bu sahada çok dikkatli, duyarlı hareket etmeye özen gösterir. Düşmanın önemli dayanaklarını takibe alır, buralara büyük darbeler vurma planlarını geliştirir.

Tavır ve davranışlarındaki parti ölçülerini yansıtmaması çevresinde etkili olur. Parti yaşam tarzını uygulamadaki çabası O'nu her ortamda öncü olarak belli eder. Gün be gün gelişir, güçlenir. Kürdistan'da kanla-canla yaratılan, büyütülen direniş ağacının ruhuna layık bir militan olarak direnişin tohumlarını yaymak için adeta kök salar etrafına.

S evdalyı özgürlük savaşına. Öyle bir sevdalydı ki, ne fırtına dindirebilir, ne bir başka güç durdurabilirdi. Bin yılların öfkelerini, kinini düşmana kusarken büyük bir militan olmanın gururuyla doluydu. Savaşıkça özgürlük tutkusu deryalar kadar coşar, yüreği Ağrı dağı kadar heybetlenir ve yüreklendirir. Ülkesine olan özlemi baharda yeni filizlenmiş kardelenler gibi saf, temiz ve zelaldi.

Siz devrim şehitlerini anlatmak en güçlü eylemi gerçekleştirmek kadar zordur. Özgürlüğe olan tutkunuz; düşüncelerinin en soylusunu ve en yücenesini yaşamanızdandır. Sizleri düşünmek özgürlüğü, bağımsızlığı, yeni yaşamı düşünmek demektir. Sizler ki bizi inanç, irade, bağlılık sahibi yaptınız. Bizlere güç verdiniz. Sizlerle devrime daha da yakınlaşıyor, elimizi uzatıp tutacak kadar bütünleşiyoruz. Ve bu yakınlaşmanın sonunda tüm devrim şehitlerinin intikamını binlerce kez almış olacağız. Siz devrim şehitleri, devrimin mevzilerinde yine savaşıyorsunuz. Uğruna canınızı adadığınız topraklarda rahat uyun. Çünkü artık biz milyonlarız, biz eğilmeyen baş, yıkılmayan kalelerimiz. Çünkü biz özgürlük savaşçılarıyız.

Bu özgürlük savaşçılarından biri de **Mesut** hevaldi. Sason dağında düşmanla kahramanca çarpışarak şehit düşen **Ali UĞUR (Cihan)** hevalin yurtsever ailesinden geliyordu. Yüreğinde bin yılların öfkesi ve şehitlere verdiği sözü saklıydı. Devrime köklü ve özlü bir bağlılığı vardı.

Mesut heval liseye kadar Batman'da okur. Bu yıllarda gençlik örgütlenmesinde bulunur. Bu arada 12 Eylül askeri-faşist darbesi gelir. Kürt halkının baskı,

Adı, soyadı: **Gülşen ÖZDEMİR**
Kod adı: **Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Maraş-Afşin, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Şubat 1995, İstanbul**

Şu an sizleri düşünüyorum. Siz şehitler kervanına en hızlı, en kararlı koşan yoldaşları!

Sizleri anlatmak, belki de geride kalanların gerçekleştirmekte en zorluk çektiği, buruk, ezik, ama en soylu bir eylemi oluyor. Siz dağda ateş, şehirlere sızan fırtınasınız, tutuşan ülkenin serhildanlardaki kıvılcımlarınız. Çorak bir ülkenin yeşeren cennet çiçekleri, cennetleşen ülkenin ustalarınız. Öyle güçlü bir ses bıraktınız ki, çağlar çağlara devretse de eskimeyecek ve erimeyecek. Zaman bu hızınızın gerisinde kalıyor. Aşıyorsunuz ölümsüz İskender'i, Firavun'u eskiten zamanı. Ölümsüzler adına, kutsal çiçekler dahi zamana yenik düşüldü. Dünyayı bunca sarsanların izleri bir bir siliniyor, yarışma gücün var mı, diyor zaman ve yeniliyor.

Koçer heval; bitimsiz bir şiire en kahraman vurgu, en yalın hece, kandan kınalı, rüzgar saçlı mı desem, sömürge ülkenin ufak-tefek çiçeği mi desem? Maraş'tan, ölümler olduğu haberi verilir hep. Yine hep katledilir buranın insanları. Bu ana ülke gibi zulüm görmüş, zalimlerin, canilerin zulmünü gören kuş dahi yuvasını sırtlayıp götürmüş bu şehirden. Bu şehirde kadınların ve sen yaştaki kız çocuklarının karnı deşilirmiş. Yabancı değil bu ana ülke, çünkü Zilan, çünkü Ağrı, çünkü Dersim ve alevler içine kendini atan, önce kalın kara saç örükleri tutuşan yedi yaşında bir kız ve Roma reş... Ve karnı deşik sahneler, sokaklar kan gölü, çakallar, leş kargaları öbek öbek birikmiş cansız bedenler üzerinde. Hawarlar yükselir yine Medya'da. Nokta koy tarih! Simsiyah bir leke, bu

insanlığın yüzündeki utanç. Gün olur kızgın ateşin çocukları seni yüzündeki utanç lekesinden tanırırlar.

Ve sen **Koçer** heval, tanıdın Maraş'taki zebaneleri. "Ne çabuk da büyüdün kızım" derdi anan. Ve saklardı Maraş'ı, süngü ucunda bebeleri, sana kötülük yaparcasına Roma reşi saklardı. Sen ise, imkanı yok tanıydın bir kere zulmü.

Ne Maraş gömüldü toprağa, ne kan akan Zilan. Daha az önce savaş hattındaydı bu ülke, az önce kanayan yara, daha şimdi mayınlı tarlalar ve elektro tellerde sevdalar katledildi. Yine kan aktı

rak, Dersim'de göğüs göğüse sömürgecileri püs-kürterek ve Güney'de işbirlikçiliğe karşı destanlar yazarak yakaladı tarih. Kürt kadını artık tarih karşısında korkak değil, cesur, mağrur ve soylu... Sen de bunu görüp en iyi etkilenen bir genç kıydın. Taa içinde yer buluyordu bu özgür kadın, güzelleşen, başı dik, onurlu, savaşan kadın.

Adana'dan gelmiş teyze kızdır diye, seni bıraktığımız yerde, bütün mahallenin Kürt kadınlarına, özgür kadını, savaşan Kürt kadını anlatmıştın. Ayrıldığından oradan, bütün mahalle çok değerli, yılların komşusunu, dostunu yitirmiş gibiydi.

Kürdistan'ın sürgündeki özgür çiçeği

dereler. Nurhak'ta ozanlar, çobanlar, dedeler oturmuş ağıt yakar yiğitlere. "Lawê Kurda" Şixo ve yoldaşları dağ silsileleri gibi ülkeyi titretircesine, uzun gagalı leş kargalarıyla harptedirler.

Nurhak yeniden alevlenirken, dağ taş intikam, intikam diyorken, sen sabırsızdın. Nurhak seni çağırır her sabah, şafaklara kadar yağmur gibi mermi yağar, sokul mevzine, gir sığınağına, çıkma dersin içinden yoldaşlarına. "Yoldaşlarım" der ve efsunlu bir solukla onları korumak isterdin. Yedi yaşındayken ayrılmıştın oradan savaşçı kız. Özgürlük dağlardadır. Nişangahlar ayarlı, hedef bellidir. Dumanlı dağlar çeker insanı, hele başı dik asi Kürdistan dağları.

Ne kadar özlemini çeksen, o kadar yücelir dağlar ve sen bir o kadar güçlü savaşsın. Yurdundan koparıma acısı, yoğunlaşan ülkemizi kurtarma savaşı, kurtuluş savaşı. Bu savaş her yerde olmalı. Bir ülke yangınlaşıyorsa, alevleniyorsa eğer mutlaka diğerine de sıçrayacaktır. İşte sen, yanan Mezopotamya'nın etrafına saçtığı kızgın, kor kıvılcımdın. Çünkü ateşe ateş gerekiyordu.

İşte bu yüzden de metropollerde, bu yozlaşan kentte sana ihtiyaç vardı. Senin gibi bir savaşçı kız, bir militan yoldaşı ne bu kentin kirli havası, ne de sosyete lümpen soytarılarının gecenin içindeki cırtlak sesleri çekmedi... Kirli, basık boğucu bir kent. Bir tarafta allı-morlu limuzinli Amerikan soytarıları, bir tarafta da yasak ülkenin göçmeni; Koçer.

Koçer heval, 1 Mayıs Mahallesi'nde oturuyordu. Zenginlik yok, yerinden-yurdundan sökülmiş insanlar, gecekondu meskenlerinde yarı aç, yarı tok, yarım bir yaşam. Yine de varoşlardaki yaşam umutludur, direngendir, senin gibidir tıpkı; duru ve temiz. Sanırsın dağı yarıp akan sudur.

PKK'nin kadına verdiği güçle kadın ayaklandı. Hiçlikten, özlü kadına ulaştı Kürt kadını. Hem de öyle sözde değil, sicağı sicağına Cudi'de savaş-

Sıcak ve içten ilişkilerin, karşındakilere değer vererek dinleyip konuştuğun içindi bu kadar sevilmen. Ayrıca temiz bir özü vardı; gecenin en parlak yıldızı gibi, bembeyaz kümelenen bulutlar gibi apaçık, tertemiz.

Özgürlük dağlardadır! Bırakın yaralıdır ülkem! Dağlar kan, paramparça savaş hattıdır! Ve yeri-göğü inletircesine havanlar döver Tolhıldan'ı! "Berxwedan xweş doze" türküsüdür savaşanların dilinde, "isyan"sa senin dilinden düşmeyen ezgi. Sen Mezopotamya'nın Tolhıldan'ının kızıydın. Ve sen savaşı Türkiye'ye taşıracaksın, dağlar da buna sevinir. Bu sana verilen yeni bir görevdir ve devrimin her görevi gibi kutsaldır. Başaracağına her zaman inandık, sen de ikna olmuştun. Bir dönem daha dağlara ulaşmanın hasreti ve sevdasıyla yaşayacaktın. Ancak bu gibi ağır yükleri sağlamak hafifletir. Bu sevdanın ateşle savaşmak, daha askerleştirir seni.

Zaten sen kavgacıydın. Hele İstanbul'da, 1 Mayıs'ta gecekonduya yaşayanlar kavgacı olmak zorunda. Bir evde, ev sahibinin değerlerimiz hakkında ileri-geri konuşmasına dayanamayıp, darmadağın etmişin adamı. Pişman etmişin söylediği söze. Bu hassaslığın, bu değerlere bağlılığın ve tozkondu oluğun, yine bizi hayretler içinde bırakmıştı. Kişiliğin tam bir asker olmaya elverişliydi. Asker bir kişilik, güzel bir kişilik. Köle kadın ölüyor artık. Gömülme zamanı geldi artık onun. PKK, köleliği yerle bir etti, gömdü. Dirilen Kürt kadını; eylemci, asker, duygusu, dünyası, her şeyi devrim olan, sıcak evi, yuvası olmayan Koçer'dir artık. Sevdan gerillanın çay saatlerinde sohbettedir artık. Günbatımı, politikadan zirveye tırmanan yorgun esen rüzgardaki bedenler, sıkıca sarılmış kuşaklar üstündeki raxlar ve kleşler... Ülkem savaş meydanı!

Tank, leopar, skorsky ve kobra helikopterler. Tekniğin kırkbin kat arttığı uzay çağının savaşları

yaşanıyordu Kürdistan'da. Bizse dört jarjör, bir bomba, bir uzun namlulu. Tesisatımız tamimatına bu. İnancımız kırkbin katsa, zafer için bu yeter de artar bile Koçer heval.

Gözlerin inanç dolu, pırlı pırlı bakışların ile bu haram kentte yalnız değildin. 1994'ün Nisan'ında **Orhan (Osman COŞKUN)** hevalle tanışmıştın. Çok kısa bir süre sonra Orhan hevalin şahadetini ardından bayrağı sen devraldın. Profesyonel devrimcilik yaşamına da bu dönemde başlamıştın. Ve ARGK'nin Metropol İntikam Timleri'nin bir feriydin artık. Kan revan içinde Maraş'ta sürülen,

hayalleri, umutları katledilen, ölüme terk edilen halkımızın "nokta koy tarih!" dediği gün geldi. An geldi reheval, an geldi!

"Dersim'de, Maraş'ta kanı akan canların bu acılı coğrafya için, Kürdistan için ölüme giden Seyit Rızalar, Alişerler, Bese ve Zarifelerin bayrakları yerde kalmayacak, silahları silahımız, sözleri talimatımızdır" dedin. Bu cesaretle yürüdü sömürgecilerin üzerine.

Çakallar, hırsız, dolandırıcı, namussuz her kim varsa bircümle bu kentte korkar oldular gölgelelerinden.

Bu kent de artık savaş meydanı. Patlamalar, dağılan, yıkılan lüks vitrinler, orta yerde yangın, orta yerde savaş. Çakallar korkakça ve kallesçe.

Koçer heval, senin kutsal emeğin, soylu dürüstlüğü ve temizliğin seni abideleştiriyor. Her şehit bir yaşam teorisi. Demek ki daha çok okuyacak, öğreneceğiz seni.

Gece karanlık, gece trafiğin sersemletici sesi, şehir durgun. Bir kasırga gibi sızdınız şehre. İki yoldaştınız, belki de dört. Gerçek sayınızı kimse bilemezdi. Karanlık aydınlanacaktı o gece. O eylem anı, ki her saniyesi asırlar süren bir heyecan ve coşkudur, her saniyesi soluk soluğa yaşanır, ama bitimsizdir. Onu sadece sizler yaşadınız. İşte o an; savaşın acımasız gerçekliği "temas" etti. Bir ihmalkarlık, korkunç bir talihsizlik.

Ama eylem yerinde senden geride kalan, onurluca düşmana meydan okuyan duruşun bütün yüreklerde derin bir saygı uyandırdı. Orada, an tarihleşti. Seninle birlikte şehit düşen **Cihan (Mesut ÜNSAL)** hevalin, yine bayrağı devraldığınız diğer Kürdistan devrim şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anınıza bağlılık, savaşı Türkiye metropollerine taşımakla ve daima savaşı yükseltmekle olacaktır.

Mücadele arkadaşı

meçhul mezarlar

bana diyorlar ki:
"şiiirlerin neden ağlıyor?"
neden ağlamasın ki?
ağzımda mezarlar inliyor!
ağzımda mezarlar inliyor!!
ağzımda mezarlar inliyor!!!

duyun!
duyun bu sesleri!
dağlarda gömülü meçhul mezarlar

bana diyorlar ki;
"şiiirlerin neden ağlıyor?"
neden ağlamasın ki?
ülkemde şehirler ağlıyor!
ülkemde nehirler ağlıyor!!
ülkemde nergizler ağlıyor!!!

duyun!
duyun bu sesleri!
her yerde kurşunlanmış cesetler dolu

Amed Eyaletin'de şehit düşen yoldaşların künyeleri

Şehit Emine (Dicle) heval

1- Adı, soyadı: **Emine ATMACA**
Kod adı: **Dicle, Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi: **18.2.1995**
2- Adı, soyadı: **Roşin ŞEXO**
Kod adı: **Jiyan, Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi: **18.2.1995**
3- Adı, soyadı: **Münür ÜLKER**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1976**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi: **18.2.1995**
4- Adı, soyadı: **Medeni SOLMAZ**
Kod adı: **Hogır**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **8.5.1995, Cimsak**
5- Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ebubekir**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **25.5.1995, Gorton**
6- Adı, soyadı: **Mehmet AKYOL**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Genç-Akdağ**
7- Adı, soyadı: **Abdurrahman ŞEHMUZ**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1995, Akdağ**
8- Adı, soyadı: **Yasemin ÖZEL**
Kod adı: **Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995 Hazan**
9- Adı, soyadı: **Şerafettin Metin**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Muradiye Van, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995 Hazan**
10- Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995, Hazan**
11- Adı, soyadı: ...
Kod adı: **İbrahim**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995, Hazan**
12- Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Piling**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **22.5.1995, Hazan**
13- Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bargıran**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **10 Mayıs 1995, Silvan-Genç**
14- Adı, soyadı: **Abdurahman ÖRNEK**
Kod adı: **Hezil, Avreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.5.1995, Sine-Lice**
15- Adı, soyadı: **Nezir KORKMAZ**
Kod adı: **Hamza, Belengaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.4.1995, Sine-Lice**

16- Adı, soyadı: **İlhami YILDIZ**
Kod adı: **İhsan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.4.1995, Sine-Lice**
17- Adı, soyadı: **Fatma ANDAN**
Kod adı: **Berfin**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **11.4.1995, Sine-Lice**
18- Adı, soyadı: **Şefika ÇETİNER**
Kod adı: **Rozerin, Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **5.4.1995, Alimira**
19- Adı, soyadı: **Nevzat DOLAN**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **29.5.1995, 21- Adı, soyadı: ...**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **18.2.1995, Qile Boğa**
22- Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ruhut**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **18.2.1995, Qile Boğa**

DEVİRİMCİ YAŞAM DİSİPLİNLİ YAŞAMDIR

II

Sabri Ok-Muzaffer Ayata

Kaçışlara zemin sunan anlayışlardan biri de talimatları doğru uygulamaktır. Talimatların doğru, eksiksiz ve sonuç alıcı tarzda uygulanması için her şeyden önce iyi anlaşılması gerekir. Bu da talimat alan örgütün bu düşünsel ve örgütsel yetkinliğe ulaşmış olmasıyla ilgilidir. Bazen kötü niyet taşınmasa bile talimatın önemi kavranmadığından, sorunlar çıkmakta, uygulamada gecikmeler yaşanmakta, bu da dönüşümü zayıflatmakta ve yıpratıcı olmaktadır. Birçok yurtseverin bunalmasına, çelişkiye düşmesine, partiyi yanlış ve yanlışlı anlamasına yol açmaktadır. Hatta soğuma ve uzaklaşmalara yol açmaktadır.

Örneğin bir alanda kurumlaşan örgüt, kendini üstten gelen talimat ve perspektiflere kapatıyor, inatla diretiyor, "en iyi, en doğru olan benim yaptığım" diyor ve merkezle çatışmaya başlıyor. Örgütün kararlarına, perspektif ve uyarılarına itaat etmesi gerektiğini, gelen talimatı hayata geçirmekle yükümlü olduğunu, varsa eleştirileri uygun zaman ve zeminde yapması gerektiğini unutuyor. Geçmişte kimi gerilla bölgelelerinde ve zindanlarda talimatlara karşı çıkmaların derin tahribatlar yarattığı biliniyor. Birçok gerilla ve kadro bu tür bulanıklıklar nedeniyle kaybedilmiştir. Benzer konular üzerinde Başkan APO'nun ciltler dolusu çözümleme, eleştiri ve perspektifleri olmasına rağmen ders çıkarılmıyor.

Akıllılık bireyin bilmeden bazı hatalara düşse de, hem başka pratiklerden, hem de kendi pratiğinden ders çıkarılması ve aynı hatalara düşmekten sakınmasıdır. Tecrübe ise önceki olaylardan çıkarılan sonuçtur. Bir davranış, hareket, eylem ya da anlayış; tahripkar, zararlı sonuçlar doğuruyorsa, bu görüldüğü halde aynı hatayı tekrarlamak, bilinçli suç işlemektir. İmha olduktan, örgüt dağıtıldıktan ve birçok değer düşmana teslim edildikten sonra, "bu bana ders olsun" demek, darağacına giden adamın son sözü sorulunca "bu bana ders olsun" demesine benzer. Önceki olaylardan ders çıkarmayanlar, kendileri de aynı olumsuzluğu tekrar ederler.

Örneğin; başkasının deneyimi bir yana kendi yaşadığı olaylardan bile ders çıkaramıyor, kafa yormuyor. Onca kayıp veriliyor, onca suç işleniyor, onca halk, değer çar çur ediliyor: Okuyor, eleştiriyor ama kendisini işin içinde göremiyor değerlendirmiyor. Kurallara uymama, disipline gelmeme yüzünden onlarca savaşçı kaybediliyor. Onlarca örgüt değeri ele geçiyor. Faaliyetler darmadağın oluyor ama, sonuç değişmiyor. Aynı hatalar, aynı yöntemler hiçbir şey olmamış gibi tekrarlanıyor. Darbe yendikten sonra çıkarılan "ders"ler de sonuç vermiyor. O halde böyle durumlarda düşünceyi sistematize etmek, geliştirmek, yoğunlaştırmak ve temsil edilen misyona layık bir düzeye ulaştırılmak gerekiyor. Düşünce yeterince terbiye edilip, parti doğrultusu kavranırsa, davranışlar ona göre kendisini biçimlendirecektir.

"Partiyi en iyi ben temsil ediyorum" adı altında talimatları boşa çıkarmak, saflarımızda görülen tipik kaçışlardan biridir. Doğrudan tasfiyecilikle eş anlama

"Partiyi temsil olayı, emek ve yaratılan değerleri sahiplenmek, şehitlerin açığa çıkardığı ölçüleri esas almak ve halkın hizmetine girebilmektir. Bu doğrultuda emek verenler, kendilerini geliştirip yenileyenler, strateji ve taktiğe hakim olanlar, ideoloji ve politikada gerekli yoğunlaşmayı sağlayanlardır."

gelen bu girişim sahipleri, saflarda yarattığı tahribatlarla düşmanın kullanabileceği bir tehlikenin potansiyelini oluştururlar.

Partiyi temsil olayı, emek ve yaratılan değerleri sahiplenmek, şehitlerin açığa çıkardığı ölçüleri esas almak ve halkın hizmetine girebilmektir. Bu doğrultuda emek verenler, kendilerini geliştirip yenileyenler, strateji ve taktiğe hakim olanlar, ideoloji ve politikada gerekli yoğunlaşmayı sağlayanlardır.

Emek yoğunluğuna ulaşanlar ortaya çıkan değerlerin anlamını da bilirler. Dolayısıyla politik ve ne yapmaları gerektiğini az çok anlayacak düzeydedirler. Bunlar ne şart altında olursa olsun basit hesaplar içine girmez, haksızlığa uğrasalar bile çözümünü parti çatısı altında ararlar. Örgütlü ortamın dışında, örgüte rağmen örgüt adına bir kaçışı, tecriti yaşayamazlar. Böyle bir yaşamı ve ilişkiyi kendilerine yedirmezler, kabullenmezler. Partiyi temsil ancak örgütlü ortam içinde dayatılan sorun ve görevlerle uğraşarak, sorunlar karşısında çözüm gücü olarak, yanlışları gidermek için eğitim silahını doğru temelde sonuna kadar kullanarak gerçekleştireceğinin farkındadırlar. Bu türden insanlar zorlansa bile ortamdaki uzaklaşmadan, ilişkilerini kesmeden sorun çözülünceye kadar birlikte yürümeyi esas alırlar.

Partiyi temsil olayı; kişinin kendi hakkında verdiği karar, kendine biçtiği değer ve yüklediği misyona göre değerlendirilemez. Marks; "Kişinin kendisi için ne düşündüğü ve ne söylediği değil, ne olduğu, ne yaptığı önemlidir" der. Parti saflarında yer alan kişilerin de kurumlaşmış ve yığınları ayağa kaldıran güçlü önderlik gerçekliğine ulaştığı bir süreçte kendileri hakkında "partiyi en iyi ben temsil ediyorum", "parti kararlarını herkesten çok ben anlıyorum", "parti kararlarını partiden daha iyi uyguluyorum" türünden sonuçlara varmaları neyle açıklanmalı?

Kimileri yapılan uyarılara, verilen

ve yetki silahını kötüye kullanmakta, disiplin adı altında kendisini dayatmakta; kaçırıncı, bunaltıcı bir ortam yaratmaktadır. Parti ve işlevi dayatılmadığından da hiç tereddüt etmeden dolaylı bir düşmana sığınmayı, ayrı bir yerde kalmayı tercih etmekte, "parti adına" partiyeye rağmen safları terk edebilmektedir.

Askerileşme, disiplin, siyasallaşma ve çözüm gücü olma gibi sorunların en çok tartışıldığı, en çok eğitim konusu olduğu bir dönemde parti ve halk kaygısını taşıdığı iddia ederek, örgüt talimatlarına dahi gelmeyen, "sen yanlış anlamışsın, doğrusu benim yaptığım" diyecek kadar ileri giden, bunu da "parti adına" yapan bu anlayış, işlevi dayatılınca, ortamdaki ayrılabilirlikte, çevresine ve bölgesine tanıdığı sınıf dışı anlayış ve eğilimleri olan, birlikte dedikodu yaptığı, duygularını okşadığı ve geriliklerinden dolayı rahat kullanabileceği birkaç kişiyi de toparlayarak merkezliğini ilan edebilmektedir.

Tam bir federalist anlayışta, kendisini bütün örgütlerin üstünde görüyor. Üstelik daha önce de benzer tutumları oluyor. Mahkum edilmesine rağmen hiçbir şey olmamış gibi rahat davranıyor. Mevki, kariyer hırsı her şeyin önüne geçiyor, yanındakileri de kişisel hırsına alet ederek kullanıyor. Yanındakiler de aynı hastalığa kapıldıklarından yüzlerce insan bir arada bulunurken "biz 6-9 kişi neden onlarla birlikte değiliz" diye kendilerine ve "otoşef"e sormuyorlar. "Neden talimatları bağlayıcı kabul etmiyoruz. Parti işlevi her yerde tektir ve uymak zorundayız" demiyorlar. Hizip başı gibi özerk hareket etmenin ne demek olduğunu soruşturmuyorlar. Parti içinde kördüğüm olanların, düğümlerini Hz. Ali'nin kılıcı Zülfikar'ın darbesiyle çözmenin de parti görevi olduğunu anlamıyorlar.

Yoldaşlık ilişkileri dışında kalan ilişkileri, parti adına yapabilen, bu düşünce, tavırlara giren ve buna da "devrimcilik" diyen anlayışın hangi kaygısı ola-

radan çekilip köşesine oturan: "Ben bu yapıyla, bu örgütle yürümem" diyerek kaçan ve düşmanın denetimi altında olan bir alanda dolaylı bir sığınmayı yaşayan, parti karşısı bir kaygı mı?

Elbette buna vereceğimiz yanıt net, tartışmasız ve kesin: Kaçkınlık olacaktır! Kaçkınlık teslimiyetin ilk basamağıdır. Teslimiyet ise ihanetin! Bilinçli biri böyle bir tutum sergiliyorsa, orada bilinçli bir düşman faaliyeti, dolaylı bir kontra tavrı aramak yanlış değildir. Bulunulan ortam hangisidir? Gelişen nedir? Geliştirilen ve güçlendirilen nedir? Buna karşı senin tavrın nedir, diye sorulursa, mücadelenin geldiği boyut, halkımızın maruz kaldığı vahşet, özel savaşın aldığı biçim, uygulanan topyekün savaş, bunun karşısında direnen halk ve devrim güçlerimizde değil böyle bir tavır; safların keskinleştiği ortamda "ben bağımsızım" demek bile ihanetin kötü biçimlerinden biridir. Bunu taktik sahada faaliyet yürüten biri yapıyorsa tavrı net olarak ihanettir. Başka türlü adlandırılmaz. Sıradan bir insan için normal görülebilecek durum bir kadromilitan için normal görülemez.

Savaşın aldığı boyutta tarafsızlık yoktur, taraflılık vardır

Kime karşı bağımsız? Kimin saflarından kimin saflarına doğru bir bağımsız kalma? Bağımsız olmayan bir ülkenin özgür olmayan bir halkın bütün ulusal-toplumsal değerleri hayasızca ayaklar altına alınıyorsa, her gün kontra cinayetlerinde halkımız en seçme evlatlarını yitiriyorsa, milyonlarca insanımız yerinden-yurdundan sökülüp atılıyorsa, evleri-barkları yıkılıyorsa, dağlarımız her gün bombardıman altındaysa, ormanlarımız yok ediliyorsa, üstüne üstlük ülke en adisinden, en gerisinden bir klasik sömürgeyse ve askeri işgal altındaysa "tarafsızlık" gibi tanımlar olsa olsa düşmandan yana, devrime karşılık anlamına gelebilir. Bunun başka

"Partiden uzaklaşmak, ülkemiz koşullarında bütün toplumsal ve ulusal sorunların devrimci çözümünden uzaklaşmaktır. Günümüzde Kürdistan sorunu PKK ile bütünleşmiş, birbirini tamamlayan; biri olmaksızın ötekinin anlamayacağı bir düzey kazanmıştır. PKK'den uzaklaşan, sorunun çözümünden uzaklaşır. PKK dışında yurtseverliğini ilan eden sahtekar bir yalancı olur."

perspektif ve gönderilen birçok talimata rağmen, "en mükemmel temsil" sevdasından vazgeçmemekte, ısrarla ayak direktmekte, talimatları boşa çıkarmakta, perspektifleri temel almamakta, tamamen keyfi, baskıcı, kendisini konuşuturan, eskinin devamı türünden uygulamaları "parti" adına devam ettirmektedir. Ortaya çıkan sorunların üzerine çözücü tarzda gitmemekte, partinin otorite

bilir? Onu hangi kişilik ve anlayışlar böyle bir uzaklaşmaya itebilir? Duyduğu mücadele kaygısı mı? Yoksa kaypak kişiliğinde yer edinen ve fırsat buldukça kendini partinin, önderliğin yerine koyan, örgütü istediği gibi, ağa yöntemleriyle çekip çeviren; parti içi demokrasiyi ayaklar altına alan, kendisini hem yapıya hem de üste dayatan, kural-kaide ve talimatlara gelmeyen, son-

mantıklı izahı olamaz.

Bu savaşın aldığı boyutta tarafsızlık yoktur, taraflılık vardır. Tavırla ya özel savaşı güçlendiriyorsun, ona nefes aldırıyorsun, ya da devrime ve insanlığın yüceltilmesine çalışıyorsun. Tavırlarınla, düşüncelerininle, konuşmalarınla, insan ilişkilerininle, sorunlar karşısındaki ilginle bu iki netleşmiş cephenin birinde yer almak durumundasın. Bulduğun

ortam düşman egemenliği ortamıdır, zindanda veya kırsalda olsun bile henüz düşman sökülüp atılmamıştır. Savaş yaşanıyor, senin ülken işgal altında ve sen "tarafsız"lığını ilan ediyorsun. İşgal altındaki topraklarda tarafsızlık, özel savaşa taraf olmaktır. Örgütlü ortamı terk ediş, düşmana "ayrı yerde kalmak istiyorum" demek, devrimden uzaklaşmak, düşmana yaklaşmaktır. Terk edilen düşman ortamı değil, özgürlük ortamıdır. İster dağda, ister kentlerde, isterse zindanlarda gerçekleşsin bu, özgürlükten bir kaçıştır. Devrimci örgüt ve otorite alanlarını terk ederek, özel savaşın otorite alanlarına geçiştir.

Benzeri tavırlar içine girip hâlâ "ben halkımı seviyorum, yurtseverim, mücadeleyi destekliyorum" türünden beylik laflar etmek de gerçekçi değildir. Kürt gerçeği katı bir inkar, imha ve ihanet gerçeğidir. On yılda dökülen kanlarla, soylu dağ ve zindan direnişleriyle gün ışığına çıkarıldı. Yurtsever; elindeki bütün imkanlarla halkının kurtuluş mücadelesine katıldır. Savaşmayan, örgüte ve otoriteye gelmeyen, yurtsever olamaz. Bu durumda bir kaçkın yurtseverliğin adını bile ağzına alamaz.

Kürdistan ortamından Avrupalara, Türkiye metropollerine kaçanların önemli bir kısmında gönül bağı bile kalmamıştır. Tamamiyle özel savaşın etkisine girmiş, en alt düzeyde bir ilgi bile duymaz olmuşlardır. Yine bunların bir kısmı devrimciliğin kutsal saygınlığını kullanmak için bazı beylik laflar etse de, mücadele zemini, parti, cephe ve ordu ilişkilerinden kopuk oldukları süreçte, egemenlerin onun önüne sürdüğü kırıntılarla yetinen ve her şeyini buna endeksleyen zavallılar olmakta öteye geçemezler. Ortamdaki ayrılan ister dağda, ister zindanda, ister metropollerde olsun, sömürgeciliğin kurduğu geniş ağa takılmış, onun dümen suyuna girmiş demektir. Düşünceleri karşı olmasa bile pratiğiyle sömürgeciliği yaşayan, objektif olarak özel savaşa hizmet eden, kitlelerin moralini bozan, değerleriyle alay eden bir kişiliktir. Bu tavırda da yurtseverlik, tarafsızlık yoktur. Kaçkınlık ve taraflılık vardır. Bunlar bazen düşmanın veremeyeceği zarar kendi pratikleriyle vermektedir, mücadelenin sekteye uğramasına yol açabilmektedir.

Partiden uzaklaşmak, ülkemiz koşullarında bütün toplumsal ve ulusal sorunların devrimci çözümünden uzaklaşmaktır. Günümüzde Kürdistan sorunu PKK ile bütünleşmiş, birbirini tamamlayan; biri olmaksızın ötekinin anlamayacağı bir düzey kazanmıştır. PKK'den uzaklaşan, sorunun çözümünden uzaklaşır. PKK dışında yurtseverliğini ilan eden sahtekar bir yalancı olur. Yurtseverlik, devrimcilik, halkçılık, toplumun devrimci-demokratik gelişimine eğer ciddi bir katkı sunuyor, anti-demokratik engelleri ortadan kaldırıyor, bugünkü mücadeleyi ilkeselleştiriyorsa gerçekçidir. Bunun dışındaki söylemlerin tümü içi doldurulamayacak boş laflardır. Boş söylemler, yazıp çizmeler, masa başı devrimcilikler, hariçten gazel okumalar, halktan ve silahlı mücadeleden kopuk arayışlar, sahte ve kof manevralardan başka bir şey değildir.

Kendilerini devrimci ortamın dışına

atarak "gerçek parti temsilcisi" kesilen, yurtsever-devrimci olduğunu iddia edenler; mevcut ülke ve halk gerçekliğimiz karşısında ikiyüzlü davranan riyakar mücadele kaçkınlarıdır. Kendilerine ya-

"Kendilerini devrimci ortamın dışına atarak 'gerçek parti temsilcisi' kesilen, yurtsever devrimci olduğunu iddia edenler; mevcut ülke ve halk gerçekliğimiz karşısında iki yüzlü davranan riyakar mücadele kaçkınlarıdır. Kendilerine yakıştırdıkları ün-şan ne olursa olsun gerçekçi değildir."

kıştırdıkları ün-şan ne olursa olsun gerçekçi değildir. Halkın her gün acı çekecek şehitler verecek, sen yıllardır parti ortamında yöneticilik dahil her işi yapacaksın, sonra da doğrultuya gelmeyecek kendini yere atacaksın. Kitleden, sorun ve sorumluluklardan kaçacaksın. Sonra da buna "partiyi temsil" diyeceksin. Hizip başı gibi hareket ederek, yanına 5-10 kişiyi çekeceksin, bölgeciliği, yerelciliği; kişilik zaaflarını kullanarak onları da kendine benzeceksin, buna "parti kaygısı" diyeceksin. Bu durum savaş cephesinde yoldaşlarını terk edip düşmana sığınan, sonra da bunu "parti kaygısı" yaptığını iddia eden bir densizin tavrına benzer. Zira Başkan APO'nun onca çözümlenme, değerlendirme ve perspektifine rağmen bu yapıyorsa, bunda bilinçsizlik aramak, objektif tutum olarak tanımlayıp geçiştirmek mümkün değildir. Niyet ne olursa olsun sonuç itibariyle sergilenen pratik örgütlü yapıyı dağıtma, kafa bulandırma ve bulanık suda balık avlama pratiğidir.

PKK milyonları bir arada tutan bir öncüdür. Milyonları ayağa kaldıran ve savaştıran bir harekettir. 3-5 üyesi düşman kontrolünün en yoğun olduğu bir alanda bile bir araya gelemiyor; sorun ve sorumlulukları paylaşmaktan kaçınıyor, kariyerist, bencil, grupçu özelliklerine parti ortamını alet etmek istiyorsa, hatta cezaevlerinde ayrı koşullar açtırıyorsa, bunun partililikle ne oranda bağdaştığı açıktır. Bu, kontraların yapmadığını devrimcilik ve parti adına hem de saflarımızda yapmaktır.

Düşman direkt kendi ismiyle, kendi örgütleriyle safklarımıza sızarak açık tahribat yaratamazken, bu tür unsurlar kişisel hırsları yüzünden birçok parti değerini, ilişkisini heder etmekte, kişisel kariyerleri uğruna yıpratmakta, moral bozukluğu yaratmakta, partiden uzaklaştırmakta, kafasını çelişkilerle doldurmaktadır. Ve bunu da çok doğal bir şeymiş gibi görmektedir.

Doğrusan, parti doğrusunu en iyi temsil ediyorsan, ortamda gereklerini yerine getirip, hakkını temsil etmen gerekir. Doğrusunu sonuna kadar kural-kaide ve işleyiş için dayatman gerekir. Bir süre "en doğru benim" der, sonra da sığıntılar gibi bırakıp kaçarsan, o noktadan sonra senin değil "partiyi en iyi ben temsil ediyorum, benim yönetimim doğrudur" demen, konuşma hakkını bile kendinde görmemen gerekir. Çünkü sen partiden en ufak bir şey dahi almamış, verilen emeği kötüye kullanmış bir değer düşmanısın. Parti tarihimizi irdelediğimizde yaşanan bütün tasfiye olaylarının altında yatan ne yazık ki, böylesi gerçekliklerdir. Direkt partiyi hedef alarak saldırmaz ama, dolaylı, tali şeylerle uğraştırır. Daha önce ortaya çıkan tasfiyeciler "en büyük PKK'li benim" diyorlardı. Sonuçta kendilerini yenilemeyenlerin gideceği noktanın düşman olduğu anlaşlıdı.

Ihanet etmek sadece düşmanla anlaşmak değildir

Yine parti ortamında kendini yaşayan kimi tipler eleştiriye, özeleştiriye gelmedikleri veya zorlandıklarında rahatlıkla "ilişkimi kesiyorum" diyebiliyor.

İlişkilerinin düzeyini belirleme hakkını kendinde gören, ufak bir yetki kaybı veya eleştiri karşısında kendisini çamura atan bu tipler başlangıçta hata, zaaf ve yetmezliklerinin farkında olmadıkları gibi, kendilerini parti doğrultusunda yürüten en iyi temsilciler olarak görürler ve bu temelde suçlu aramaya başlarlar. Bu suçlu ya komitenin tümüdür, ya da komite içinde görevli birkaç kişidir. Kaçkın, işlediği suçun üstünü bu gerekçeyle örter. Kendisi için bir tatmin noktası, "haklılık" gerekçesi bulur ve buna sonuna kadar sarılır. "Haksızlığa uğradım, bana haksızlık yaptılar, gelişmemin önü tıkanı, beni çekemediler, bilinçli hedef durumuna getirildim" vb. söylemlerle kafa bulandırır.

Varsa sorunu, ortamla ilişkiler içinde ve tanınmış demokratik hakları sonuna kadar kullanarak, haklıysa haklılık ve doğruluğunu savunarak, haksızsa yanlışların bilincine varıp kendisini toparlayarak; yanlış alışkanlık ve düşüncelerini tasfiye edip parti doğrultusuna gelmesi gerekirken, bunun yerine kaçışı yeğliyor. Kendisi yetki sahibi olduğun-

temelde verdiklerine inanmak mümkün mü? Elbette ki hayır! Partinin açığa çıkardığı büyük düşünen örgüt militanlığı bu olamaz. Kendini ilişkilerin dışına atan olsa parti kültürünü almamış olan sıradan bir zavallıdır. Hiçbir dönem partiyi değil, kendini uygulamıştır. Bu zemin ortadan kalkınca da kendisini yere atmıştır. Üstelik bunu "partiyi temsil" adına yapacak kadar ileri gitmiş, haddini bilmemiştir. Düşmanı yaşadığını, onun politikasının etkisinde olduğunu ve akıntısına kapıldığını fark etmemiştir. Bu tutumuyla konunun ihane-te varacağını görmemiştir.

Ihanet etmek, ille de düşmanla anlaşmalı olmak değildir. Bazen bu tür ihanetler bilinçli ihanetten daha çok zarar verebiliyor, tahribatlar yaratabiliyor.

Bu türden pratik sergileyen, örgütlü yaşama ters düşen tiplere prim veren, zaafalarını onlarda gören, direkt ya da dolaylı sahip çıkma, savunma veya haklı görme tutumları da affedilmezdir. Bu anlayışları teşvik edici olduğundan dolaylı bir tavır içindedir. Ciddi sorumluluk anlayışı olan biri böyle tavırların sahipliğini yapamaz.

Parti ortamında bulunan ve halkın çıkarları için emek veren, çaba sahibi olan herkes yoldaştır. Sonuna kadar sahiplenilir, eğitilir yanlışlıklarından arındırılmaya çalışılır. Ancak, suç kapsamı tavırlara prim verilerek birey gerçek anlamda sorumluluklarının bilinci-

yanlı anlayış ve yaklaşımları uygun platformlarda açık, anlaşılır ve net ifadelerle dile getirmek, isimlendirmekten çekinmemek, karşı tarafta kavrayış yoğunluğunu yaratabilmek ve eğitici olmasını sağlamaktır.

Kimilerinde örgüt bilinci yeterince gelişmediğinden, bir süre örgütü kendileriyle uğraşırsalar da, böyle eğitici bir yaklaşım gösterilip kurallar netleştirilirse kendilerini toparlarlar. Doğru dayatıldıkça ortamda bunların sayısı hızla azalır. Asıl kazanımcılık bu şekilde gelişir.

Parti ortamı rastgele ilişkilerin ve yaşam biçimlerinin sürdürüldüğü, herkesin istediği biçimde yaşayıp, istediği düzeyde ilişki geliştirdiği bir ortam değildir. Parti ortamı savaş ortamıdır. Kararlılık ve sonuç alıcılık ortamıdır. Bu ortamda yer alanın bir savaş örgütünün sahip olduğu özelliklere ulaşması gerektiği bilinmelidir. Ters tutumları sergileyenler de tavırlarıyla böyle bir ortam içerisinde kalamayacaklarını anlamalıdır.

Emek yaratan değerlere sahip çıkmasını bilir

"Yoruldum, dinlenmek istiyorum." ilginç kaçış türlerinden biri de budur. Özdeki zayıflama kendini değişik biçimlerde dışa yansıtıyor. Her bireyde zaafılar değişik biçimlerde ve değişik

çıkış olabilir mi? Tabii ki hayır! Yaşanan sürecin kişilik üzerinde yarattığı etkiler, topluma enjekte edilmiş sömürgeci kültür ve kalıcı izleri söz konusu. Değişik aşamalarda benlik üzerinde yaratılan ağır tahribatlar var. Boş bir hayal dünyası ve kendisini dört duvar arasında sıkıştırmış bir pratik var.

Parti tarihimize büyük direniş değerleri ve militan ölçüler açığa çıktığı gibi, her türlü çarpık alışkanlıklar ve bunlara karşı yürütülen mücadeleye de rastlamak mümkündür. Bu, anlayışta özlü bir devrimciliği yakalamayan, kendi içinde kararsızlık ve ikircikliği yaşayan, ortayolcu bir pratik sergileyen, hatta gizli pişmanlığı yaşayan, duygu ve düşüncelerinde devrimle karşı-devrim arasında bocalayan bir kişiliğin yansımasıdır.

İnsan bir emek-değer sürecinden geçer. Büyük ve önemli kazanımlar elde eder. Büyük değerlerin altına imzasını atar. Bu süreçte yorgun düşer; bu yadırganmaz. Gerekirse işleyiş ve anlayış içerisinde kişi dinlenebilir de. Bunu, ahlaka ve yarattığı değere saygılı biçimde yapar. Ama safklarımızda ortaya çıkan bazı anlayışlar bundan oldukça uzaktır. Bu anlayışlar düşünsel ve ruhsal kaçışlarını fiziki kaçışla bütünleştirmektedirler. Yani daha büyük bir katılım için enerji toplama, kendini gözden geçirip yenileme amacıyla değil; dünyasına kapanmayı, ev-bark, kadın-aile gibi bir yaşam tarzına müthiş bir özlem duyarak yapmaktadır.

Düzen bu kişilikler üzerinde resmîyetini muhafaza ettiğinden, özel savaşın basın ve medya eliyle gündeme soktuğu suni odaklar üzerinde ilgisini yoğunlaştırmaktadır. Bunu devrimci sorumluluk ve görevlerde yoğunlaşmaktan üstün tutmaktadır. İki arasında tercih sıralamasında, düzen daha çekici gelmektedir. Oysa parti ortamında büyük emeğin sahibi olanlar, büyük değerlere imza atanlar böyle basit ve sıradan bir yaşamı kabullenemezler.

Tersine gerillada, bu kişilikler yük olmuş, kentlerde çalışıyorsa faaliyetlerde yük olmuş, sorumsuz, her şeyi basite alan, birleştirici bir rolü olmayan, hazır olana konan, zora geldimi yan çizen; yakalandığında direnme, halkın değerlerini, ilişkilerini ve devrimci değerlerini koruma, düşmana hiçbir şey teslim etme gibi kaygısı olmayan, hatta çoğu zaman düşmandan daha düşman bir pratik içerisine girerek değerlere saldıran, hedef gösterip, imha ettiren tipler daha çok bu tür tutumlara giriyor. Aslında geride sahiplenip koruyacakları ne somut bir değer vardır, ne de geleceğe dönük ciddi hedefleri. Bu durumda olanların kimileri düşmana

da bu yetkileri en kötü tarzda kullanan, partinin demokratik yönünü daraltan, yapıya diktatörce yaklaşan, suç-hata karşısında acımasızca davranan, ilişkiyi kesen, gözünü yumarak kararı veren bu kişiler; otorite alanlarının daraldığını, kendilerini istedikleri gibi konuşuramayacaklarını anladıkları anda neden rahatlıkla "ilişkimi kesiyorum" diyebiliyorlar? Bunu yaparken birilerini suçluyor, haksızlığa uğradıklarını, tavırlarının doğru olduğunu söylüyorlar. Ama "bu doğrularını" örgüt ortamında değil, kendini örgüt dışına atarak dile getiriyorlar.

Birakalım yıllarca parti ortamında kalmış, partinin devrimci kişilik ve ahlak eğitiminden şu veya bu düzeyde nasibini almış, parti örgütlerinde çalışmış, kitleleri yönetmiş; asgari yurtseverlik bilincine varmış bir insan dahi şartlar ne olursa olsun kendini örgüt ortamının dışına atmaz. Bunu yaptığı andan itibaren yurtseverliğinin tartışılır hale geleceğinin bilinciyle hareket eder. Yıllarca örgüt yönetmiş biri "ilişkimi kesiyorum" diyorsa, onun partiyeye sahip çıkmasından, onu temsil etmesinden söz edilebilir mi? Sorumluluk duyan kişi kendini örgütlü yaşamın dışına atabilir mi? Bu tiplerin örgüt yönetiminde taktığı doğru uygulamaları ne kadar gerçekçidir? İşleyişe ne kadar sahip çıkmış olabilirler? Anlayışı doğru

ne varamaz. Bu olsa olsa kendisine tekrar için verilmiş prim olur. Devrim ortamından halkın çıkarları ve partinin anlayışıyla çelişen, onu kendisine benzeştirmeye çalışan, hatta suç işleyen; yaptığı hata ve işlediği suçun karşılığı olduğu bilinmelidir. Doğal partili gibi davranıp, üslup-ahlak, anlayış ve davranışlarında partiyi tanımadığında ve hatta kendi bireysel tutumunu parti tavrı olarak dayattığında, onu bu hastalıklarından arındırıp dönüşüme uğratacak bir yaklaşım gösterilmelidir.

Zor olan yıkmak değil, yapmaktır. Bu, bir eleştiriye yerinde söylemek, yanlış bir tavır hak ettiği zaman ve zeminde mahkum etmek, gerektiğinde cezalandırabilmektir. Bu temelde yapmak isteyenle yıkmak isteyen anlayış ve yaklaşımları da ayırt etmek gerekir. Yaklaşımın biçimi, amacı, niteliği ve ne kadar gelişmeye hizmet ettiğine bakmadan "arkadaşın görüşüdür, düşünce özgürlüğü var" diyerek geçiştirmek de doğru değildir. Düşünceleriyle bozuyor mu yoksa toparlıyor mu, bu önemlidir.

Yoldaşlar arasında ayırım olmaz. Hepsi partinin değerleridir. Fakat, halka ve partiyeye hizmet alanında güçlü olan, doğruyu dayatan, kaygı duyan ve emek yoğunlaşmasına ulaşan tercih edilir. Yoldaşlığı anlamlı kılan ve diğer sınıf özelliklerinden ayıran budur.

En büyük kazanımcılık, hataları,

ifadelerle açığa çıkıyor. Bunlardan biri de "yoruldum, biraz kafamı dinlendirmek istiyorum" yaklaşımıdır. Alışılmış olmayan ilginç bir yaklaşım olmakla birlikte zaman zaman bu tür durumlarla karşılaşılıyor oluyor.

Sorgulamak gerekiyor; ne kadar emek vermiş, ne kadar devrimcileşmiş, kaç örgüt kurmuş, kritik anlarda hangi önemli atılıma öncülük etmiş, kaç insan kazanmış ve bunların ne kadarını yürütmüş vb... sonuçta karşımıza, kof yaşamış, ciddi bir emek harcamamış, ortamda başkalarının emeğiyle geçinmiş, değer yaratma nedir bilmeyen, emeğe saygı duymayan; kendisine olan saygı ve güvenini bile yitirmiş biri çıkar.

Emek vererek değer yaratan, yarattığı değere sahip çıkar. Emek veremeyenlere ise dağıtmakta zorlanmazlar. Boş şeyler üzerinde yoğunlaştıklarının onda biri kadar mücadele sorunları üzerinde yoğunlaşmazlar. Bir ortam nasıl yaratılmış, kaç şehidin kanı akıtılmış, ne kadar acılar çekilmiş, bugünle nasıl ulaşılmış, akıllarından bile geçmezler. Kendileri üzerinde yoğunlaşan sonra da, "yoruldum dinlenmek istiyorum" ya da "biraz ayrı kalıp kafamı dinleyeceğim" anlayışlarıyla ortaya çıkanlar, içinden geçtiğimiz tarihi süreçten ne kadar ders çıkarmış olabilirler? Böyle bir tavır durup dururken ortaya

"Parti ortamı savaş ortamıdır. Kararlılık ve sonuç alıcılık ortamıdır. Bu ortamda yer alanın bir savaş örgütünün sahip olduğu özelliklere ulaşması gerektiği bilinmelidir. Ters tutumları sergileyenler de tavırlarıyla böyle bir ortam içerisinde kalamayacaklarını anlamalıdır."

kaçarak, kimileri de değişik gerekçeler ileri sürerek bu süreci başlatıyorlar. Düşmana malzeme oluşturuyorlar. Devrimin harcı olmaktan kaçarken, düşmanın kapısında paspas olmayı yeğliyorlar.

Parti dışındaki ortam hangi ortamdır? Örgütlü yaşamı terk ediyor. Gittiği yer parti ortamından daha ileri bir statüde mi? Hayır! O zaman bu, açık bir düşmana sığınmadır. Netleşmeyen ki-

şilik özelliklerinin ürünüdür. Devrimin kapısında olmaktansa karşı-devrimin kapısında olmayı tercih etmektedir. Nitekim zindandan çıkan, bu hastalığı taşıyanlardan bazıları giderek kurduğu imkanların üzerine oturdular. Ve hatta kimileri dışarı çıktıklarında tanınmış mafya ve faşist parlamenterlerin korumalığını yapacak kadar alçaldılar.

Buna "kendini yaşama" da diyebiliriz. Kimi olanaklara sahip olmayı her şeyden üstün tutmak yaklaşımıyla sıradan ve basit yaşamının zirvesine çı-

lenen bireyin düşünce ve davranışlar, etkisinde kaldığı sınıfın kendine özgün karakterini kazanır. İdeolojik-ruhsal planda o sınıfı yaşar. Devrimcilik, eski kişiliğin öldürülmesi, yerine özgürleştirilmiş kişiliğin konulmasıdır. Proletaryanın ideolojik-politik hattına girmek, sosyalist bir kişilik kazanmak; eski sınıf özelliklerini söküp atmaktan geçer. Buna "sınıf intiharı" denir. Bu intiharı gerçekleştirenler, ulusal-toplumsal sorunların çözümünde en ileri katkıda bulunabilir, öncülük görevini yerine getirebilir ve

rini tatmin edeceği bir alan olarak gören, kendisini toplum karşısında kanıtlayıp kenara çekilmek isteyen, toplumun tanınmaz hale getirdiği kişiler ise düşmanla uzlaşmayı tercih ediyor. Kaçkınlık bunların en belirgin özelliği oluyor. Bu kişilikler, kendilerini partiye açık hale getirmediğinden, her türlü komplo, dedikodu, düşürme, ayak kaydırma, kulisçilik ve dağıtıcılığa da yatkındırlar. Saflardan kaçanlar, kendilerini özel savaşa teslim edenler işte bu tip, sorumluluk duymayan, kaygı taşı-

olgularından çıkar ve davranışa biçim verir.

En büyük sorumluluk eleştirilerle, eğitimle hitap edilene doğru bir öz kazandırmaktır. Özlü olan; sorgulayan ve araştırıp-inceleyerek doğruya ulaşmayı başarandır. Biçimsel bazı yaklaşımlarla, yanlışların üzeri örtülerek, öz kazandırılmaksızın biçimi kurtarmaya çalışmakla kazanım olmaz, "kazanımçı oluyorum" adı altında anlayış ve işleyişten taviz vererek kimse kazanılmaz. "Kazanılsa" bile bu partili bir kazanım olmaz. Yanlış anlayışların, ortasınıfın kazanımı olur.

Bu tür yaklaşımlar, hareketi güçlendirmeye aşındır. Dağılmaya, bozulmaya, başı bozuk yaşamaya yatkın bireyi kötü etkiler. Bir kişiyi kazandığımızı sanarken onlarca kişiyi kaybederiz. Kurtulmak isteyen kurtaralım, ama atılması gereken de atılmalıdır. Bünyeye giren bir ur zamanında koparılıp atılmazsa, büyüyerek zamanla bünyeyi öldürür. Devrim ortamı da böyledir. Kazanılacak insan vardır, atılacak insan vardır. Kararda, düşüncede net olunmalı, anlayış ikirciksiz dayatılabilir.

Saflarda olup hiçbir siyasi kaygı taşımayanlar da vardır. Siyasi düşünmeyen biriyle iş yürür mü? Öyle biri kendini ve çevresini dönüştürebilir mi? Eğitime ilgi duymayan, eğitimi angarya gören anlayışlar var. Parti ölçüleri, yurtseverlik anlayışı net olmazsa her türlü çözüme, tasfiye bu yapılardan çıkar. Dolayısıyla kazanımcılık tek kelimeyle devrim lehine kazanımcılık olmalıdır. Bunun dışındaki kazanımcılık türlerini bölgeci, yerelci, kafa-kolcu, ahbap-çavuşça kabul etmek gerekir. Partiden ve ilkelerden taviz vermek, değerleri aşındırmaktır. Bunun da kabul edilmemesi gerekir. Kazanmak, sadece bir arada tutmak değildir. Özünde duygu, düşünce ve eylem ortaklığına ulaşmaktır. Bu da benzer kaygıları taşımak, coşku, sevinci paylaşmak ve aynı amaçlar doğrultusunda yoğunlaşmaktır.

Kaçan biri anlık da olsa ruhsal olarak yapıdan kopmuştur. En açık tanımıyla kaybedilmiştir. Bu tavir anlık bir kararın ürünü olmaz. Belli bir hesap yapılmış, düşünüp taşınılmıştır. Biçimi ve türü ne olursa olsun yapıdan kopmuştur. Bir kuptan uzaklaşmış, diğer kutuba yaklaşmıştır. İlişkesi yaklaşanlar bu durumu göremezler.

Rastgele birlik her yerde vardır. Köy kahveleri, pazar yerleri, futbol tribünleri, her çeşit insanı bir araya getiren yerlerdir. Ancak bunlar arasında ortak duygu ve düşünce, ortak kaygı ve tassa, ortak amaç ve hedeflerden söz edilemez. Devrimci birlik, böyle birliklerle kıyaslanamaz. Kahvede birinin canı sıkılır kalkıp başka yere gider. Onu bir yere bağlayacak neden yoktur. İsteddiği zaman terk eder, istediği zaman döner. Eğer kazanımcılık bir çay hatırına aynı

nılmayacak insan vardır. Kimi çok sıradan nedenlerle de parti ortamında bulundurulur, ama durumu göz önünde tutularak dönüşme yönünde küçük de olsa umut vaat eden insanlar olacaktır. Ancak ilkeli, disiplinli ve kararlı yaşamdan en ufak bir taviz vermeyerek.

Kimi yoldaşlar iyi niyetli de olabilir, kazanımcı olayım düşüncesiyle suçu görmezden gelme veya kimilerinde adeta kendi zaaflarına zemin arama, hatta zaafını başkasında dillendirme tutumları "kazanımcılık" adı altında gelişebilir. Kazanmak, mücadeleye ivme katıyorsa, verilen emek, sarf edilen sözler bir işe yarıyorsa anlam bulur. Bunun dışındaki yaklaşımlar bozgunculuğu teşvik etmek, suçta prim vermek ve işleyişi belirsizleştirmek.

Elbette ufak bir kurtarma umudu varsa bu umut sonuna kadar değerlendirilir. Bilinçsizliğinden yanlışlara düşene yardım edilir. Eksiklikleri giderilir. Maddi, manevi destek sağlanır. Gereklisneklik gelişme eğilimi olanlara gösterilir. Fakat sergilenen tavir ve kişilik özellikleri net şekilde isimlendirilerek. Yanlış mahkum edilerek bu yapılır. Kaçına "kaçın", hizipçiyeye "hizipçi", bozguncuya "bozguncu", ihanetçiye "ihanetçi" demek kazanımcılık değildir. Kişi işlediği suçu, içine girdiği tavrı kavramalıdır. Bunun nereye götürebileceğini bilince çıkarmalıdır. Bir kişiyi kazanıyorum derken birçok kişiyi feda etmek en kötüsünden kaybetmektir.

Suç, onun karşılığı cezayla vardır. Halka, şehitlere, değerlere karşı işlenen her suç yaptırımda anlam bulmalıdır. Bunun biçimi, tarzı, ağır ya da hafif olması, duruma ve işlenen suçun niteliğine göre değişir. Önemli olan düşüncede kavram netliğine ulaşmaktır. Cezayı aynı zamanda bir eğitim olayıdır. Ders çıkarılması gereken bir durumdur.

Her yoldaşın bu tür tutumlar karşısında zihni berrak, düşünceleri açık, ikirciksiz ve net olmalıdır. "Benim düşüncem" türünden parti demokrasisini kötüye kullanan, sorunları yuvarlaklaştırıp belirsizleştiren anlayışlar karşısında ciddi bir mücadele yürütülmelidir. Zaafı örtülerek kazanılan kimse yoktur. Kaybedilenler vardır. Mücadele pratiğimiz bu konuda fazlasıyla öğreticidir. Mücadeleyi terk eden yoldaş olmaz. Hatasının farkına varır ve ağır suç işlemeyen geri dönerse o ayrı bir değerlendirme konusudur. Kaçanın "dönüşü" üzerine "kazanma" teorileri oluşturmak gerçekçi değildir. Bu konuda herhangi bir güvence de yoktur.

Özgürleştirilmiş irade sıradan yanlışları kabullenmez

Sömürgeciliğin en tehlikelisi beyinsel olanıdır. Beyinsel sömürgeciliğin kurumlaştırılmasının, ezilen halklar tarafından kanıksanır duruma getirilmesi köleliğin en kötü biçimde yaşatılmasıdır. Kürdistan toplumu da ulusal kurtuluş sürecine kadar en kötü biçimde bunu yaşamaktaydı. Ulusal kurtuluş mücadelesi dirilişi sağladı fakat, sömürgeci etkiler tamamiyle silinip atılmış değildir. Yoğun biçimde başkalaşıma uğramış halkların tümünde bu sorunlar belli bir süre devam eder. Devrimci faaliyetler yürütülürken bile, beynin yarısı devrime, halka ve partiye çalışırken, diğer yarısı düzene açıktır. Ruhunda, eyleminde, hitabetinde düzenle devrimi çatıştırmak durumundadır. Bu zindanlar için bir kat daha geçerlidir. Bu alanlar "özel" ve "hassas" yerlerdir. Bireylerin düzenden etkilenme koşulları her zaman vardır. Potansiyel bir tehlike devamlı söz konusudur. Çünkü zindanlarda en büyük silah iradedir. Ve iradesi zayıf olanların etkilenmesi kolaydır.

Bunun kaynağında da fiilen partiye bir katılım olsa da, ruhsal ve düşünsel planda bütünleşme yetersizliği yatmaktadır. Çoğu kez bu durum vurulması

Devamı 31. sayfada

"Yapımızda oturmuş genel bir anlayış vardır: 'Biçim önemli değil, önemli olan öz'dür' denilir ve birçok şey geçirtilir Oysa biçim özün aynasıdır. Özü zayıf olanın çabası yetersiz, katılımı düşük olur. Biçim fazla abartılacak bir durum olmamakla birlikte, düşüncenin davranışa yön verdiği bir gerçektir. Düşünce, insan doğasının pratik olgularından çıkar ve davranışa biçim verir."

karlar. Mide ve boğaz sorunlarından dolayı özerk yaşamak isterler. Yıllardan beri özlemle yanıp tutuştuğu "özel" şeylere kavuşmanın sevinciyle hayvanlaşma derekesine inerler.

Bir örnek: Yıllarca ortamımızda kalıyor. Sonra köşesine oturuyor, sorun olmuyor ve herkesle yürüyor. Efendi, ağırbaşlı bir görünüm oluşturuyor. Herkes kendisine değer veriyor, direnişçi özellikleri de var ama, sorunların içine girmiyor. Direkt muhatap olmuyor. Eğitici faaliyeti sınırlı. Kimseyi fazla eleştirmiyor. Sorunların dışında kaldığı için de doğal olarak fazla eleştiri almıyor. En ciddi örgütsel sorunların yaşandığı dönemlerde bile toparlayıcı bir faaliyete tanık olunmuyor. Yıllarca bu durum devam ediyor. Toplantıları çekip çeviremiyor. Sorunların üzerine gidemiyor ve tıkanıyor. Birkaç eleştiri aldı diye dünyası kararıyor. Kişileri kafaya takıyor. Görevden kaçıyor. Üstlendiği görevi bırakıyor. Buna rağmen içten içe kin ve tepkisi devam ediyor. Yoğun bir iç hesaplaşma süreci yaşıyor ve iyice köşesine çekiliyor. Her fırsatta ilgili örgütü hedef alıyor. Buna rağmen üzerine herhangi bir şekilde gidilmiyor. Fakat toplantıda durumu yapı tarafından eleştiriliyor. Bunun karşısında iyice büzülüyor. Ve sonuçta niyetini açıklıyor. "Biraz kafamı dinleyeceğim, başka yerde kalmak istiyorum" diyor ve ayrılıp gidebiliyor.

Böyle bir kişiliğin ne kadar örgüt kaygısı taşıdığı, ne kadar emeğe anlam kazandıracağı ve sahipleneceği açıktır. Örgüt militanı olma, militan özellikleri kazanma ve toparlayıcı bir pratik sergileme beklenebilir mi bu kişilikten?

Davada özlü ve samimi olmayanlar, uzun vadeli düşünmeyenler, değişik biçimlerde olsa da bu akibete uğrarlar. Bu nedenle özlü katılımdan, devrimcileşmeden ve parti ölçülerine ulaşmayı amaç edinme gerekliliğinden söz ediyoruz.

Örneğin birçok cezaevinde bunlara ayrılan özel koşu ve bölümler var. "Bağımsız" vb. geçinenlerle birlikte hiç de azımsanmayacak sayıyı oluştururlar. Devlet bunları devrimcilere karşı kullanmaktan geri kalmamaktadır. Aileleri devreye koyarak, bazı telkinlerde bulunarak, itirafçılaştırma, ajanlaştırma çabalarının yanında, bu tür yaşam biçimini teşvik etmeye çalışmaktadır. Devrimci örgüt ortamından kopan her bireyin, kendi etki alanına girdiğini ve istediği şekilde yönlendirebileceğini bilmektedir.

Saflardan kaçmak düşmana koşmaktır

Kişilik sorunu sonuçta bireyin toplumdaki edindiği kültür ve onun şekillendirdiği ruhsal-psikolojik durumdur. İçinde yaşadığı ilişkiler (burjuva, feodal vs.) bireyin yaşamını etkisi altına alan bir atmosfer oluşturur. Bu atmosferde şekil-

ulusal kurtuluş mücadelesinin birer düşmanına dönüşebilirler. Beceremeyenler ise devrimle karşı-devrim arasında bocalayıp dururlar. Belli bir süre kararsız kaldıktan sonra, dönüşmedikleri oranda düşmanında, dönüştükleri oranda da devrimde karar kılarlar.

Kaçkınların durumu da bununla bağlantılıdır. Değişik sınıf ve tabakalardan yığılın insan saflara akın eder. Bunlar içinde, feodal kültür ve kişilik sahibi olanlar, köylü özellikler taşıyanlar, küçük-burjuvalar, lümpenler ve çeşitli katmanlardan insanlar vardır. Bunlar geldikleri toplumsal ortamın bütün özelliklerini parti saflarına da taşırlar. Orada yaşam biçimi haline getirmeye çalışırlar. Bu anlamda değişik kişiliklerle mücadele sorunu "parti içi sınıf mücadelesi" sorunu olarak netlik kazanır. Saflara gelen her bireyin öncelikle eğitime ihtiyaç duyması bundandır.

Kimi örgüt birimleri saflara gelen herkesi "hazır kadro" olarak görüyor ve değerlendiriyor. Doğru ve eğitici bir yaklaşımın içine girmiyor. Bu durum, kişinin kendisine yanlışlığı yaklaşımına, yeterli görmesine ve dönüşümde ayak direktmesine yol açıyor. Partili özellikler kazanma yerine, kendi sınıf özelliklerini rahatlıkla "demokrasi" adı altında yerleştirmeye çalışıyor. Kısa zamanda saygı, sevgi, emek ve değer anlayışında ciddi aşınmalar yaşıyor. Böyle bir ortamda ölçüler karışıyor. Devrimcileşmeyen her özellik geçen zaman içinde partinin karşısına dikilen, doğrultuya karşı çıkan bir sorun yumağına dönüşüyor.

Safları terk eden hiç kimse gerçek bir partili değildir. Yükselişi ucuz olmuş, partinin kültüründen nasibini almamıştır. Formalite düzeyde ayak uydurmuş ya da kariyer edinmek için bazı konularda kendisini frenlemişse bile, özünde eski sınıfın bütün uzlaşmacı-ihanete açık nitelikleriyle yaşamıştır.

Doğrular esas alınmalıdır

Sorumlu yaklaşım, hata ve yetmezlikler karşısında kazanımcı olmayı amaçlar. Bütün eğitim, çözümlenme ve eleştirilerin temelinde bu vardır. Ka-

"Özgürleştirilmiş irade sıradan yenilgileri kabullenemez. Tam tersine sıradanlaştırılmış, onursal yönü deforme edilmiş toplumsal kişilik özelliklerini deşifre ederek savaş açar ve yeni, özgür toplumsal kişilikler yaratma mücadelesi başlatır. Kendini ihanete kapattığı gibi toplumun potansiyel düşman özellikleriyle çatışır."

Kürdistan'da feodal kişilik gericiğin kalesidir. Sömürgeciliğin en büyük dayanağını oluşturmaktadır. Orta sınıflar da aynı durumdadırlar. Küçük-burjuvazi kaypaklığın doruğunu oluşturur. Lümpen kesim ise devrimcileşmediği oranda düzenin bütün kirli işlerinde kullandığı bir tabakadır.

Elbette parti kitleleşiyor, ulusal kurtuluş cephesine ulaşıyor ve ordulaşıyor. Bu süreç içinde değişik kişilik yapılarını dönüştürüyor. Yurtseverlik bilinci çok ciddi bir dönüşümü ifade ediyor. Nitekim sömürgecilerle savaş şeklinde somutlaşıyor. Yurtseverleşemeyen, maceracı katılan, ortamı kişisel zevkle-

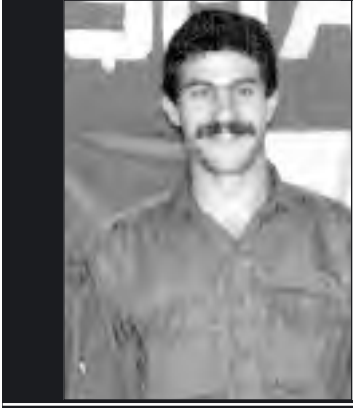
zanmak için, kişiliğe sosyalist özün kazandırılması gerekir. Böylece öz ile biçim arasında bir denge oluşur. Kişinin özü ile sözü, düşüncesiyle davranış uyum içinde gelişir.

Öz ve biçim birbirini tamamlayan olgulardır. Öz ne ise yansımaları biçimde bulacaktır. Yapımızda oturmuş genel bir anlayış vardır: "Biçim önemli değil, önemli olan öz'dür" denilir ve birçok şey geçirtilir. Oysa biçim özün aynasıdır. Özü zayıf olanın çabası yetersiz, katılımı düşük olur. Biçim fazla abartılacak bir durum olmamakla birlikte, düşüncenin davranışa yön verdiği bir gerçektir. Düşünce, insan doğasının pratik

masayı paylaşmak değilse, devrimci kazanımcılık kişilik zaafılarıyla mücadele etmektedir.

Kazanıyorum adı altında ilke ve işleyişi sulandırmak, resmiyet ve hiyerarşiyi bir tarafa bırakmak, her türlü tavizi vererek birilerini ortamda tutmak; kötü örnek oluşturmak ve birçok kişiyi kaybetmektir. Böyle bir yaklaşım, ortamda bulunan az veya çok zaafı kişilerin benzer zaaflarını okşamaya ve onlara da zemin sunmaya yarar.

Kurallı olanla kuralızsız, özlü olanla kaypağı, emek verene asalağı aynı kefeye koymak doğru bir yaklaşım değildir. Kazanılacak insan vardır, kaza-

KAHROLSUN İHANET!

Mordem hevalin anıları

11 Şubat 1994

Köylere giriş çıkışımız devam ediyor. Düşman bütün köylere tekrar silah almaları için yoğun baskı uyguluyor. Köylülerden aldığımız bilgilere göre düşman ulaşamadığımız köylere daha fazla baskı yapıyor. Her gün köylüleri köy meydanında toplayarak onları silah almaları için yoğun baskı ve işkence-den geçiriyor. Gittiğimiz çevrede bulunan köylerin hemen hepsi bizden yardım istiyordu. Aslında silah almayacaklar. Eğer biraz düşmana karşı direnebilseler düşman da onlara silah vermek istemeyecektir. Ama gözleri hâlâ silah almakta. Bu silahları bize karşı kullanmak için değil de, çetecilik maaşından yararlanmak için alıyorlar. Çeteciliğin başlamasından sonra hepsi geçmişte uğraştıkları işlerini bırakmışlar. Çevre köylerde tarım ve hayvancılıkla uğraşan çok az sayıda insan var. Öylesine uyuşuk olmuşlar ki, hiçbiri çalışmak istemiyor. Kanımızın üzerinde yaşamak onların hoşuna gidiyor. Elbette bunlara

lünün evinin ışıkları da yanıyordu. Kapıyı çaldık ve kapıya evin kadını çıktı. Önce korktu, ama yine de bizi içeriye aldı. Evde yanan sobanın ısı iyi geldi. Karda her tarafımız sırlıklam olmuştu. Evin erkeğine bütün köylüleri çağır-

laşıyordu konuşmaları.

Bütün köylüler kendilerine haksızlık yaptığımızı, öfke içinde olduklarını dile getiriyorlardı. Biz de bunun tek nedeninin kendileri olduğunu, askerlerle birlikte operasyona çıktıklarını, silah bırakma-

ler de bunu olumlu karşıladılar. Bunun üzerine köyden mutlu bir şekilde ayrılarak kampımıza döndük. Durumu arkadaşlara anlattık, onlar da çok olumlu karşıladılar. Eğitimle pratik bir arada yürütülünce daha iyi oluyor. Pratikten,

mı bilemiyorum. O düşüncelerinden, ideolojisinden, halkına olan sevgisinden ve ülkesine özleminden dolayı birçok zorluk çekti. Zorluklar karşısında hiçbir zaman yıkılmadı. Büyük çabalar sonrası nihayet dağların doruklarına çıkmayı başardı. Ben O'nun kadar dağları, halkı seven kimse görmedim, büyük bir tutkuyla dağlara ve halka bağlıydı. O'nun ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışması seksenli yılların başlarına dayanır. O zamanlar bizler daha küçüktük. O, şehirde okuyordu. Köye geldiğinde her seferinde değişik kitaplar getiriyordu. Çayırda, dağlarda kitap okumayı severdi. Bütün köy halkı, çocuğundan yaşlısına kadar hepsi Ali Abbas hevali severdi. O da hepsine büyük değer verirdi. Halkın bir dediğini iki etmezdi.

Liseyi bitirdiğinde üniversite sınavlarına girmek için Mersin'e gitti. Hepimiz O'nun sınavları kazanacağını düşünüyorduk. Yıl 1985'ti. Ama Ali Abbas hevali sınava girmemiş saflara katılmak

Bunlardaki bu manevra kabiliyeti kendisine siyasetçiyim diyenlere papucu ters giydirir. Bizimle, KDP'yle ve TC'yle bir arada geçinmiyorlar. Herbirisine karşı bir hat tutturuyorlar. Yerine ve zamanına göre herkese gereken yardımı yaparak veya tavır alarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Öylesine bir manevraya sahipler ki, üç güçle de güllük gülistanlık geçiniyorlar.

masını ve biraz konuşmak istediğimizi söyledim. Bunun üzerine adam gitti. Yarım saat sonra odanın içi köylülerle doldu. Daha önce her gelişimizde köyden kaçanlar bile bu sefer yanımıza geldiler. Gerçi isteseler de kaçamazlardı. Her taraf kardı nereye gideceklerdi. Bize selam verişlerinden bile tepkileri

makta direktliklerini belirttik. Artık silah bırakmalarını ve ancak böyle olursa aramızdaki ilişkilerin düzelebileceğini söyledik. Onlar da bunu istiyorlardı. Artık bizimle karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Bir daha silah almayacaklarını, ama düşmanın baskı yaptığını belirttiler. Bunun için kendilerine yardımcı olma-

halktan uzak kalmıyoruz. Pratiğin sıcaklığını her zaman yaşıyoruz. Böyle olunca eğitim daha da çekicilişiyor ve anlaşılıyor.

22 Şubat 1994

Benim için anlamı çok büyük olan bir gün daha yaşıyorum. Evet bugün

izin vermeyeceğiz. Hiç kimse Kürdistan'da aklıktan ölmemiştir. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede taşını işletsen altın elde edersin.

İki gün önce bir grup arkadaşla Bedow köyüne gittik. Bu köyün daha önce koyunlarına el koymuştuk. Bu eyemden sonra silahlarını bırakmayanlar köyü terk etmişlerdi. Silahlarını bırakanlar ise köyde kalmışlardı. Hemen hemen bütün çevre köylere girmiş, sadece bu köye girmemiştik. Bunun üzerine arkadaşlar köye gitmemizi söylediler. Herki köyünün altına kadar geldiğimizde kar dollarda henüz yoktu. Herki'nin içinden geçerek Bedow yoluna girdiğimizde ise kar diz boyuydu. Hemen Çarçella'nın soğuğu kendisini hissettiriyordu.

Köye dikkatli ve sessiz bir şekilde girmemiz gerekiyordu. Arkadaşları uyardım, çünkü bu köyün bize tepkisi vardı. Tepkilerini bize karşı silah kullanarak açığa vurabilirlerdi. Köyün içine girdiğimizde birkaç evin ışığı yanıyordu. Daha önce evine gittiğimiz bir köy-

belli oluyordu. Birbirimizi sorma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin ağızları, bir açıldı mı durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden konuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüyordu. Ne onlar istediklerini anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk. Bunun üzerine hepsini susturdum. Sırayla tek tek ko-

muz gerektiğini söylediler. Biz de her türlü yardımı sonuna kadar sunacağımızı belirttik. Ayrıca köylüler kendi aralarında bir heyet seçerek, karargahta bulunan arkadaşlarla görüşmek istediklerini belirttiler. Aynı talep daha önce Herki köyünden de gelmişti. Biz de durumu arkadaşlara iletmeğimizi ve istiyorlarsa gelip görüşebileceklerini belirttik.

Sertaç hevalin şahadetinin ikinci yıldönümü. Tam iki yıl önce bugün Dersim dağlarında Sertaç heval Kürdistanlaştı. Anısı yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir!

Ülkemizin kurtuluşu gittiği bu dönemde sizlerle her geçen gün zafere daha da yaklaşıyoruz. Bütün şehitlerimize vereceğimiz en anlamlı karşılık

için yola koyulmuştu. İçlerinden biri kaçıp düşmana haber vermiş, bunun üzerine yakalanmıştı. Hepimiz O'nun eve dönmelerini beklerken bir gün televizyonda "bir grup teröristin" yakalandığını haberlerden izledik. Televizyonda Ali Abbas hevali de gösterdiler. Fakat sorgulamada ağzından hiçbir şey alamamışlardı. Hep direnmişti. Düşman O'na bir şeyler söylettiremeyeceğini anlayınca da üç ay sonra serbest bıraktı. Eve geldiğinde bir deri, bir kemik kalmıştı. O hiçbir şeye üzülüyordu. Üzülmediği ve kabul edemediği şey içlerinden birinin ihanetçi çıkmasıydı. Ama yılmadı, yine mücadelesine kaldığı yerden devam etmekte kararlıydı, şimdi düşmana karşı daha hırslıydı.

Ankara'da üniversite yaşamına başladı. Artık orada çalışmalarını yürütüyordu. Tatillerde eve geldiğinde bizi de eğitmeye çalışırdı. Bütün arkadaş çevresi, Ali Abbas hevali eve geldiğinde hep O'nun yanındaydı. Zaten kendisi de bütün zamanını arkadaşlarına ayırıyordu. Bazen Kezban Ana ve Ali Baba

Birbirimizi sorma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin ağızları, bir açıldı mı durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden konuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüyordu. Ne onlar istediklerini anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk.

nuşmalarını, biri konuştuğu zaman diğerlerinin dinlemesini ve herkesin sırasını bekleyip öyle konuşmasını söyledim. Bunun üzerine tek tek konuşmaya başladılar. Gerçi bazıları, yine kuralızsızlık yapıyorlardı ama, şimdi daha iyi an-

Gece geç saatlere kadar köyde kaldık. Köylülerle aramızdaki pürüzleri kaldırmamızın ilk adımı olumlu geçiyordu. Demek ki sorunların üzerine gidince birçok şey halloluyordu. Köyden ayrılırken tekrar geleceğimizi belirttik, köylü-

bağımsızlık savaşını yükselterek özgür bir parça vatan toprağını elde etmektir. 1994 savaş yılında bunu gerçekleştirmek için amansız yükleneyeceğiz.

Ali Abbas hevali bir kardeş olarak değil, bir heval olarak nasıl anlatacağı-

tepkilerini dile getiriyorlardı: "Sen bizim yanımıza mı geldin, yoksa arkadaşlarımızın yanına mı? Bize de biraz zamanını ayır. Biz de seni çok özledik. Eğer arkadaşların senden ayrılmıyorlarsa, hepsi bize gelsinler" diyorlardı. Evet bizim özlediğimizden belki de daha fazla arkadaşları O'nu özliyordu. Herkes O'nu çok seviyordu. O'nun mücadeleye ilgilendiğini de biliyorlardı. Kısa sürede bütün arkadaşlarını örgütlemişti. Ben Ali Abbas hevalin evden hiç ayrılmasını istemiyordum. Hep yanımda kalsın diyordum. O benim hiçbir zaman kardeşim olmadı, hep arkadaşım oldu. O'na olan saygımdan dolayı karşısında rahat konuşamıyordum. Ama O bana öyle bir değer veriyordu ki, bazen bu kadar değeri hak etmediğimi düşünüyordum. Sadece bana değil, herkese

le bir gün dağlarımızda buluşacağımızı düşünüyordum. Ben sizlerle dağların doruklarında bir araya gelmeyi düşlerken sizlerin şehit düştüğünü öğrendim. Ne kadar da zordu. Ama artık alıştım. Sana ve Cevahir hevale layık olmam gerektiğini, bunun da ağılayarak, sızlayarak, üzülenek değil, sizin gibi savaşarak mümkün olabileceğini anladım.

Biliyor musun Sertaç heval, kardeşimiz Ercan da şehit düştü. O da gencecik bedeniyile savaşarak sizleri takip etti. Ve sizlere layık bir heval olmasını bildi. O da senin gibi kaniyle ülkemizi suladı. Şimdi kuşlar sana haber vermişlerdir. Çünkü şehit düştüğün gün onlarla konuştum. Her gün sizlere haber getireceklerdi. Ne kadar çok severdin kuşları, her sabah erkenden uyanır onlara eklemek verirdin. Onlar da seni çok sever-

sun. Ağır ağır uzaklaşıyorsun. Sonra tekrar bir araya geliyoruz. "Ben Kürdistan'a ulaştım, sen de Kürdistan'da savaşacaksın. Her gün benimle olacaksın" diyorsun. Seni kucaklamak istiyorum. "Sen olmazsan sarı çiçeklerimiz solar, altın yapraklı kavak ağaçlarımız kararır. Rodrigo'yu Beethoven'i çalan kuşlar, penceremize konmaz, kaçır. Memo ve Helin kimseyle konuşmaz. Evindar, Sidar artık gelmezler. Umutsuz olma, umutla yaşa, o zaman sarı çiçeklerimiz solmaz. Daha da güzelleşecekler. Bundan sonra altın yapraklı kavak ağaçlarımız kararmazlar. Daha da hızlı büyüyecekler. Rodrigo'yu, Beethoven'i penceremizde çalan kuşlar, her gün benden size haber getirecekler. Helin, Memo herkesle gülp oynayacaklar. Bizimle başları dik olacak. Evindar, Sidar

yaşamları, ilişki biçimleri, kişilikleri var. Bu köylerin birçoğu bize karşı silah almışlar. Alana ilk girdiğimizde bizi de oldukça zorladılar, silah bırakmamakta direndiler. Ama hemen hepsinden silahları ya zorla aldık, ya da zorla bıraktırdık. Yine bu sonlarda öğrendiğimiz kadariyle birkaç köy tekrar silah almış. Düşman dayatması deniliyorsa da ben buna inanmıyorum. Kendileri silah almak istiyor. Bu silahları bize karşı kullanmak için değil, para almak için alıyorlar. Varını yoğunu, bütün umutlarını düşmanın maaşına bağlamışlar. Bu köylerin çok ilginç, çok ilkel ve geri bir yaşamları var. Birçoğunun ikiden fazla evliliği var, bazılarının dörde beşe kadar çıkıyor. Evlilikleri ya köy içinde ya da çevre köylerden oluyor. Yetmiş yaşındaki ihtiyarlar, onbeş yaşındaki genç kızlarla evlenebiliyorlar. Gerçekten de insan bu genç kızlara üzüyor. Bu genç kızların yetmiş yaşındaki, bu ölü insanlarla zorla evlendirilmesi kader mi? Asla kader değil. Özellikle bu genç bayanlar köylere girdiğimizde ve bayan arkadaşlarımızı görünce birdenbire canlanıyorlar, gerilla olmak istiyorlar. Bizlerle birlikte gelmek istediklerini söylüyorlar. Her evde en az on çocuk var. Hepsini de karışıkla birbirinden büyük. Bütün aile, bir, en fazla iki odalı bir evde yaşamlarını sürdürüyorlar.

Evdeki gürlü ve karmaşa insanın beynini alt üst ediyor. Evlere girdiğimizde çocuklar evden ya ayrılıyor, ya da diğer odaya geçiyorlar. Sosyal yaşamları oldukça zayıf. Zorunlu olmadıkça köylüler arasında sıkı ilişki gelişmiyor. Köyün hemen hepsi bir aşiret. Bu tür köylerde köyün bir büyüğü olur ve köyde onun sözü geçer. O ne derse, köylüler kabul ederler. Köydeki kadının hiçbir değeri yok, hiçbirisi erkeğin önünde konuşamıyor. Bu köylerin mücadeleye destekleri oldukça zayıf. Her şeyi parayla yapmak istiyorlar. Bugün eğer biz bunlara maaş bağlasak hepsi düşman önünde kurt gibi savaşır.

1984'ten bu yana arkadaşlar bu köylerin hepsine girip çıkmışlar, yine KDP peşmergeleri sürekli bunların içindedir. Onun için gerillaya karşı hiçbir eylemleri yok. Gerilla yaşamını da, gerillayı da, normal kendilerinin yaşamı gibi görüyorlar. Alanda kim otoriteyse bunlar da onların yanında yer alıyorlar. 1992 yılına kadar birçoğu bize karşı savaş içindeydi. Güney Savaşı'ndan sonra otorite olmaya başlayınca, ağırlığımız alanda görülünce, hemen bize yanaştılar. Aslında düşmandan silah almak istiyorlar ama, otorite olduğumuzu bildikleri için bizden habersiz silah almak istemiyorlar. Bizden izin alarak silah almak istiyorlar.

İlginç bir özellikleri daha var. Manevra kabiliyetleri oldukça güçlü. Bunlardaki manevra kabiliyeti kendisine siyasetçiyim diyenlere papucu ters giydirir. Bizimle, KDP'yle ve TC'yle bir arada geçiyorlar. Herbirisine karşı bir hat tutuyorlar. Yerine ve zamanına göre herkes gereken yardımı yaparak veya tavır alarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Öylesine bir manevraya sahipler ki, üç güçle de güllük gülistanlık geçiyorlar. Bu manevra bir gün onların başına kötü patlayacak ve çok kötü bir tokat yiyecekler. Acayip köylü kurnazı bunlar. Kendi çıkarları için başvurmaya çalışıyorlar. Kendi çıkarlarını yol-yöntem yok gibi. Kendi çıkarlarını düşündükleri kadar, devrim için de biraz düşünceler devrime önemli katkıları olur. Yine bunlar komuta kademesine müthiş yağcılık yaparlar. Köye giren her grubumuzun komutanını ya tanırlar ya da tanımak isterler. Onun kalbini, gönlünü hoş tutarak, kendilerini yaşatmak isterler. Hemen hemen alandaki bütün komuta kademesinin isimlerini ezberlemişler. Köye girdiğimizde "ben bu komutanı tanıyorum, bizim köye geldi, bizim evde yemek yedi, ne kadar güçlü birisi" vb. diyerek, kendilerini komutanlara sevdirmek için, her türlü dav-

ranışı sergilerler. Böylece bazı istemlerini de gerçekleştireme imkanını kendilerine göre yakalamış oluyorlar.

Son dönemlerde girdiğimiz köylerin çoğu düşmanın kendilerine baskı yaptığını ve silah almalarını dayattıklarını

**Yol umut dolu,
yol aydınlık, yol
direngen ve yol intikam
hırsıyla uzanmış, sonu
görünmüyordu. Ve ben,
bana verdiğin direniş
bayrağını kucağıma
alarak umutlu, aydınlık,
inatçı, direngen yolda,
yavaş yavaş arkandan
geldim Sertaç heval!**

söylüyor, partinin bir çözüm bulmasını istiyorlar. Evet düşman herhalde silah bıraktıkları için onları kutlayacak değil, elbette baskı yapıp tekrar silah almalarını sağlamak için korkutacaktır. Bunlar alanda düşmanın gözünü kulağıdır. Bu köylüler olmadan düşman ne operasyona çıkabilir, ne de kendisini koruyabilir. Bizden çözüm istiyorlar. Alanda güçlendiğimizi biliyorlar. Onun için bizden izinsiz silah almak istemiyor, silah almak için bizden onay istiyorlar. Halbuki düşmana karşı ciddi bir şekilde dursalar, düşman da onlara silah vermeyecek. Çünkü düşman, onların saf-larımıza kaymasını istemiyor. Onun için hepsine çok fazla baskı yapamaz. Eğer baskı yaparsa birçoğu saf-larımıza gelir ki, bu da düşmanın kendi kendini tasfiye etmesidir. Çeteciliğin başlamasıyla birlikte bu köylüler de geçimlerini çetecilikten sağlamaya başladılar. Çeteciliği bıraktılar mı ekecekler, biçecekler, hayvan besleyecekler ve bu da onların rahatını bozacak. Bir memur gibi maaş almak daha rahat. Hele hele bizden de onay alırlarsa yaşamlarına diyecek yok. Köylülerin hepsi açıktan açığa bizi uzlaşmaya davet ediyorlar. Begalte, Bafkan, Gulka, Herki, Bedaw hepsi uzlaşmak istiyorlar. "Bırakın silah alalım, bize verilen paraların bir kısmını size verelim. Operasyonlara çıktığımızda da önceden size haber vereceğiz, size karşı da zaten silah kullanmayacağız" diyorlar. Gerçekten de bu insanlar kadar kurnaz kimse görmedim. Gözleri sürekli hainlikte. Neden beraber düşmana karşı savaşalım, vatanımızı kurtaralım demiyorlar. Demezler, çünkü biz para vermiyoruz. Ayrıca, bu silah bırakan köylülerin hepsi bize minnet duyuyorlar. "En büyük Kürt biziz. Biz partiliyiz, biz Kürdistan için silah bıraktık." Sanki silahı hayırları için bırakmışlar. Bizim güçlü olduğumuzu görmeseydiler, biz zorlamasaydık hayatta silah bırakmazlardı. Bir gün Kürdistan kurulduğunda "biz olmasaydık, biz arkadaşlara böyle destek vermeseydik Kürdistan kurulmazdı" diyecekler. Gerçekten bunları her zaman denetim altında tutmak ve fırsat vermemek gerekiyor. Devrim için bunlar çok tehlikelidirler.

Bana göre sınırdakileri devrimden sonra dağıtmak gerekiyor. Çünkü yurt-severlik, insanlık, Kürtlük diye bir şey kalmamış. Devrimden sonra bunlar yine buralarda kalırlarsa tehlike oluştururlar. Bu alan tarım ve hayvancılık için oldukça elverişli bir yer. Ekonominin güçlendirilmesi için bu sınır şeridinden yararlanmak gerekiyor. Bu köylüler Kürdistan'ın değişik yerlerine dağıtmadan alandan yararlanmak oldukça zor. Ayrıca bunların yurtsever halkımız içinde eritilmesi gerekiyor. Bunun için de bunları dağıtmak şart. Böylece hem tehlikeyi önlemiş, hem de bunları kazanmış oluruz.

Sürecek

değer veriyordu.

Ali Abbas heval gerillaya gitmeden önce son defa geldiğinde artık yüzünde gerillaya gideceği okunuyordu. Dağları öylesine özlemişti ki bir an önce dağlara çıkıp yüreğinde yanan ateşi söndürmek istiyordu. Hep başkalarını o yüce dağlara yollamıştı. Artık dağlara çıkma sırasının kendisine geldiğini biliyordu. Sevdası yüzünden okunuyordu. Artık sevdiği, değer verdiği halkı ve vatanı için dağların doruklarında savaşacaktı. Ve 1991 yılında sevdasını hırçın

lerdi. Hep senin odanın önünde sabah erkenden öterlerdi. Bir süre önce eve bir mektup yazdım. Düşünüyorum da, onların yardımı, desteğe, morale ihtiyaçları var. Bu mektupla belki de biraz moralere, kendilerine güvenleri yerine gelir.

Evet Sertaç heval! Bazen rüyalarımıza giriyorsunuz. Rüyalarımızda bile bana destek ve yardım sunuyorsunuz. O gün uyandıgımda dünyanın en mutlu insanı oluyorum. Hep size nasıl layık olacağımı düşünüyorum. Hep sizlerle yaşıyorum. Sizlerle yaşamak yaşamın en güzeli. Sertaç heval, anına verilecek en iyi karşılık benim açımdan 1994 yılına her yönüyle güçlü girmektir. Ve sizlerden aldığım bayrağı, yere düşürmeyerek onu göklere taşımaktır, direniş sergileyebilmektir. Ancak bu şekilde sizlere layık olabilirim. Sizlere layık olacağıma dair söz veriyorum. Ve sözümün gereklerini de yerine getireceğim. Anın önünde saygıyla eğiliyorum!

Birkaç gün önce yine düşümdüydün. Kalktıktan sonra rüyanın etkisinde kaldım. Rüyamı aynen aşağıda anlatıyorum: Bahçemizdeki sarı çiçeklerin arasında geziyorsun. Altın yapraklı kavak ağaçlarını suluyorsun. Rodrigo'yu, Beethoven'i çalan kuşlara yem veriyorsun. Helin'le Memo'yla oynuyorsun. Evindar'ı, Sidar'ı sayıklıyorsun ve sonra beni yanına çağırıyorsun, hemen geliyorum. Elini omuzuma attın, her zamanki gibi yumuşaktı ellerin. Titrek ve gür bir sesle, diren, diren diyorsun ve bana bir bayrak veriyorsun. Direniş bayrağıdır diyorsun, yavaş yavaş benden uzaklaşıyorsun. İhanete karşı savaş, savaş diyorsun. Peşinden koşuyorum, seninle birlikte gelmek istiyorum. Gelme diyorsun, önce savaş, intikamımızı al, direniş bayrağını daha da yükseklere taşı ve zamanı geldiğinde yanımıza gel diyor-

gelecekler, Kürdistanımız diyecekler" diyorsun ve sonra kayboluyorsun. Sadece üzerinde yürüdüğün yol görünüyor. Yol umut dolu, yol aydınlık, yol direngen ve yol intikam hırsıyla uzanmış, sonu görünmüyordu. Ve ben, bana verdiğin direniş bayrağını kucağıma alarak umutlu, aydınlık, inatçı, direngen yolda, yavaş yavaş arkandan geldim Sertaç heval!

1 Mart 1994

Artık yavaş yavaş bahara giriyoruz. Zaten bulunduğumuz yerlerde bu kış hiç kar yağmadı. Girdiğimiz köylerin insanları bu yıl çok şanslı olduğumuzu söylediler. Birçok yerde yeşillikler, rengarenk çiçekler açmaya, bahar yağmurları yağmaya başladı. Yağmurdan hemen sonra gökkuşağı çıkıyor. Gök-yüzünde sarı, kırmızı, yeşil, mor, pembe renkler insanı alıp başka dünyalara götürüyor. Bahar hazırlıkları bütün canlılığıyla sürüyor. Aldığımız istihbaratlara göre, düşman özellikle Bembo ve Basya vadisindeki köylere silah almaları için oldukça yöneliyor. Hatta birkaç köy silah almışlar. Düşman da alanda hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Bahar atılımımızı boşa çıkarmak için büyük operasyon hazırlıklarını yapıyor. Bizim de keşif çalışmalarımız sürüyor. Ben, keşif çalışmalarımız için katılmıyorum. Bu durum beni oldukça sıkıyor. Arkadaşlara bu tür çalışmalara katılmak istediğimi belirtmemeye rağmen, onlar başka arkadaşları yolluyorlar. Beni de köylere yolluyorlar. Köylere girmek oldukça güzel ama, ben keşif ve diğer çalışmalara katılmak istiyorum.

Bugün sınır köylerindeki bazı izlenimlerimi anlatmaya çalışacağım. Sınır üstündeki köylerin hemen hepsinde aynı şeyler göze çarpıyor, yaşamları birbirine oldukça benziyor. Çok ilginç bir

**Birçoğunun
Bikiden fazla evliliği
var, bazılarının dörde
beşe kadar çıkıyor.
Evlilikleri ya köy içinde
ya da çevre köylerden
oluyor. Yetmiş yaşındaki
ihtiyarlar, onbeş
yaşındaki genç kızlarla
evlenebiliyorlar.
Gerçekten de insan bu
genç kızlara üzüyor.**

dağlara taşıdı.

Biliyor musun Sertaç heval, senin kardeşin ve yoldaşın olduğum için kendimle ne kadar gurur duyuyorum. Hiç kimsede görmediğim sevgiyi sende gördüm. Hiç kimsenin vermediği değeri sen bana verdin. İnsanlara saygıyı, ülkemi, halkımı sevmeyi sen bana öğrettin. Partinin ismini ilkin senden duydum. Ve bana yaşamı az da olsa sen tanıttın. Hep seninle ve Cevahir heval-

PKK'ileşmek mutluluktur...

Baştarafı 11. sayfada

me öyle kalem alıp plan çizmedim. Ne-reye gittiysem baktım, anladım ve şö-yle olmalı dedim, öyle de oldu. İlk günde de böyledir, şimdi de böyledir. İlk toplantımı yaptığımda da böyle iddialı ve başarılıydım. Son toplantımı yaparken de böyle iddialı ve başarılıyım. Çünkü sözüm sözdür ve adımım da ona göre-dir. Hiçbir zaman düşman bana ulaş-madı, önümü de kesemedi. Ortadayım, karşınızdayım. En zor süreçlerde de en güçlü adımları atabildim. Bunu biraz kendinize mal etmeyi bilmelisiniz. Aksi halde bu partiye, hele onun önderliksel gelişimine bağlılık olmaz.

Önderlik kurumu, parti içinde, ulus içinde yükseliyor.

İnsanlık içinde de sesi dinleniliyor.

Neden siz bunu gerçek savaştan mi-litanlar olarak kendi kişiliğinizde aman-sız yürütmeyeceksiniz? Varlık nedeni-niz önderlik gerçeğini yürütmektir. Baş-ka türlü militanlık, örgüt üyeliği olmaz. O halde partimiz bu dönemsel anma-değerlendirmeye yıldönümünde de ideo-lojisine, sosyalizme bağlılığın en seç-kin örneği olmaya devam ediyor. Onu başarmış, daha başarılısını da güçlü karar ve eylemleriyle yürütüyor. Ulusal kurtuluşunu önemli oranda başarmış, daha fazlasını yüksek çözümleme ve kararlaşırma gücü ve savaşımıyla za-fere doğru götürüyor. Kendi içindeki in-sanı çözerek, onu nasıl yaşaması ge-rektiğine en yakın bir duruma getirmiş; dahası "Nasıl Yaşamalı?" sorusuna en çarpıcı cevabı günlük başarılar te-melinde vermiş bulunuyor. Herkese düşen görev düşüncece netliğe ulaş-mak, kararda keskinliğe, arzuda, is-temde, tutkuda, aşta, kopmaz denilen her türlü düşman engelini kopartmaya kadar savaş iradesini keskinleştirmek-tir. Bunun için gerekli çabayı, onun us-taca ifadesini sergileyebilmektir.

Keskinliğe ulaşmanın günlerindeyiz.

Bütün yılların acısını, öfkesini inti-kamla yerine getirme imkanına sahi-biz. Yine en az onun kadar yılların öz-lemine, tutkusunu yaşama kavuştur-a-cak günlerdeyiz. Bu temelde PKK'ileşmek mutluluktur. Onun bay-ramını her gün yaşıyoruz. Başka türlü PKK'ileşmenin olamayacağını da gö-rüyoruz.

PKK'ileşmenin ilk yola çıkanları, birkaç kelimelik donanımda olmalarına rağmen oldukça görkemliyidiler, şimdi bütün ulus görkemlileşiyor. Bundan da-ha büyük mutluluk olur mu?

Ama görevler bitmedi. Tam tersine yeni başlıyor. Biz bundan sonra nasıl yaşamak kadar, onun nasıl savaşla elde edilmesini de göreceğiz. Şimdi-ye kadarki bir hazırlık, bir çiraklık dö-nemi. Asıl ustalık dönemimiz bun-dan sonradır. Önümüzdeki savaş yı-lında gerçek savaş ustaları, gerilla komutan ve savaşçıları olarak savaş-ı yaşayacağız ve başarıyı gösterece-ğiz.

Kendi topraklarımızdan insanlığa selama duruyoruz

Siyasal-diplomatik sahanın ustala-rı olarak da savaşacağız. Halkımızın ulusal iradesini, ulusal kongresini in-şa ederek, ilerici, haktan-adaletten yana olmakta kararlı, insanlıkla olan bağımızı yıkılmaz bir güçle ve mü-kemmel kuracağız. Bu arada komşu halklarla, Ortadoğu'nun temel halkları

olan Türk, Fars, Arap halklarıyla, özellikle katliamlarla yok olmanın eşi-ğine kadar getirilmiş kültürleri büyük halklarla, küçük Asya'nın, Balkanlar'ın, Kafkaslar'ın halklarıyla birlik olup, onları yeniden diriltirek, bir kültür temelinde çiçeklenmelerini sağlayarak, tıpkı bizim halkımız gibi yeniden filizlenmelerini de sağlayaca-ğız. Bunun önü ardına kadar açılmış-tır. Onlar da bu özgürlük ortamında nefes alıp vererek gelişmeyi görece-lerdir. Bu da bizim kendi toprakları-mızda insanlığa nasıl selama durdu-ğumuzun ifadesidir. Kürdistan'ı, iste-yen kendi ülkesi sayabilir: Asurisi de, Ermenisi de, Çerkezi de. Kim ne ka-dar "ülkem" diyebiliyorsa o kadar onun ülkesi olsun. Bu ülkede sadece insan gibi yaşamak iddiasındaysalar öyle yaşasınlar. Aksi halde sahibi ol-masını da biliyoruz.

İşte duygularımızın, düşünceleri-mizin yüceliği böyledir. Partileşme bizde salt bir örgütlenme gerçeği de-ğil, yaşamın her yönüyle diriltildiği bir gelişme ocağıdır. Böyle yaklaştık ve bunun doğru olduğu partileşen halkın ifadesinde kendini gösteriyor. Partinin sadece özgürleşen halk olduğu ve dolayısıyla doğru parti anlayışının seçkin bir örneğinin böylece gerçe-leştiği bugünlerde daha iyi anlaşılıyor. Halklar üzerinde despotlaşan devlet olmak veya fanatik bir mezhep örgütü gibi durmak PKK'de olmaz. PKK'de bir halkın özgürleşmesi kadar partileş-me, parti içinde de bu temelde halklaşığı kadar partileşme, partileş-ildiği kadar halklaşma, özgür halk-laşma olur; burada partiye dayanarak bürokratik aygıt olmak, despotik bir devlet olmak yoktur. Hepsini halk için-dir. Halk için gereksizse parti olma-sın, devlet de olmasın. Gerekliyse bunlar olsun. Bunu da belirleyecek olan sadece ve sadece bir halkın dü-şünen, sonuna kadar düşünmesini, duymasını bilen insanlarıdır, bu hal-kın kendisidir. Biz partileşmeyi böyle anladık ve bu da tıkanmış bütün par-tiler için, özellikle sosyalist partiler için yüksek bir çözüm oluyor. Halkı-mızın kazanması bu anlamda sosya-lizmin de kazanması oluyor.

Bu dünyayı tehdit eden bir kapita-list-emperyalist sistem var. Doğayı ya-şanmaz duruma getiriyor. Nüfus sorun-larını içinden çıkılmaz hale getiriyor. İş kavgaları, yaşamı en insanlık dışı du-rumlara kadar getiriyor. Buna karşı bir insanlık ideali gerekiyor. Bu da PKK'de sonuna kadar ifadesini buluyor. Bu te-melde partileşmemizden gurur duyuyo-ruz.

Hepinizden PKK'nin doğru temelleri üzerinde dönüşüm bekliyoruz.

Şimdiye kadar eksik kalan ne varsa bundan sonra tamamlanmasını, başa-rının önünde engel teşkil eden ne var-sa, artık bundan sonra yüklenerek aşıl-masını istiyoruz. Bugüne verilecek en anlamlı söz budur ve bu sözü veriyor-uz.

Sonuna kadar iddianızı, cesaretini-zi, yine sonuna kadar sorumlulukla, tedbirlilikle korumanızı, başarmanızı di-liyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

- Yaşasın PKK!
- Yaşasın ulusal kurtuluş ve özgürlük savaşımı!
- Kahrolsun kirli özel savaş ve onun her türlü yordakçıları!

27 Kasım 1995

Tarihten günümüze yeni...

Baştarafı 22. sayfada

nı özenle yetirmeye çalışacaktır. Bas-kısız, sınıfsız, imtiyazsız toplumu ve "yeni insan"ı New Lanark'da yaratma kararlılığı sergileyecektir. Ancak bütün bunlara rağmen onları özgürleştireme-yecek, kendi ayakları üzerinde durma-larını sağlayamayacak, kişiliklerini bul-malarını olanaklı kılmayacaktır. Kendi deyimiyle "Bu insanlar onun insafına kalmış köleler"di. Owen'in insafının bit-tiği yerde işçilerin "yeni insan" olabil-me ve New Lanark'ın yeni düzen ya da sosyalist topluluk olması olayı bitecektir. Veya ekonomik bir iflas durumunda tuzbuz olacak kadar pamuk ipliğine bağlı, çok zayıf temelsiz bir ütopyanın başarısız bir denemesi olacaktır. Dolayısıyla "Yeni toplum", özgürleşmiş in-

san topluluğu ve "yeni insan"ın yaratıl-ması gerçekleşemeyecektir. Nitekim sonuçta Robert Owen sınıfına ihanet ettiği için burjuvazi tarafından tecrit edi-lecek, kapitalist rekabet karşısında iflas edip ütopyası paramparça edilecektir. Fakat dönüştürülmemiş, "yeni insan" olarak biçimlendirilmemiş kadın ve er-kek işçileri ile onların çocukları Owen'in ardından sadece saygı ve hü-zün dolu gözyaşı dökceklerdir. New Lanark'ı yaşatmak için hiçbir şey yap-mayacaklardır. Engels, Owen için "Bu adamın kişiliğinde yücelik derecesine varan çocuksu bir yan ile insanları yö-netme konusunda pek az kimsede bu-lunan bir yetenek yan yana bulunuyor-du" diyecektir. Evet, Robert Owen ger-çekten de asil yürekli, soylu ve çok de-

ğerli bir çabanın sahibi olacaktır. Ama bu rüyayı kalıcı kılabilmesi mümkün ol-mayacaktır.

Görüldüğü gibi, insanlık büyük bir zengin deneyime, birikime, fedakar bir çabaya, ateşli ve dizginlenemez bir arzuya sahiptir. Buna rağmen ne Altın Çağ düşünü gerçekleştirebilmiştir, ne de düş olmanın çıkartabilecek tarihsel ekonomik, sosyal, kültürel gerçekliğe bilimsel bir eleştiri ve yadsımayla yak-laşıp geleceği bu temelde bitimleyip gerekli, zorunlu ve doğru adımları ata-bilmiştir.

XIX yüzyıl ortalarına varıncaya de-ğin insanlığın devrimi "yeni insan" ve "yeni toplum" yaratma çabası kabaca böyle seyretmiştir.

Sürecek

Devrimci yaşam disiplinli..

Baştarafı 28. sayfada

gerekeni vurmamakta, kazanılacak olanı kaybettirmekte, fethedilmesi ge-rekeni düşmana kaptırmaktadır. Kitleyi örgütlemeye giderken dağıtan, düşma-nı küçümseyen, taktiği ciddiye alma-yan, yakalandığında direnç ve metanet göstermeyen, başarma azmi olmayan özellikler bunun ürünüdür.

Başından beri özgürleşme ve irade-sini halka açmakta zorlanmıştır. Eğiti-min anlam ve önemini kavramamış, bi-lincine varamamıştır. Örneğin bir sorgu sürecinde, ihaneti kanıksayan anlayış-lar oluşabilmiştir. Çoğu yaptığı yanlışın boyutunu anlamaktan uzaktır. En iyisi-ni, en doğrusunu yaptığını, bunun dı-şında bir seçenek olmadığını düşün-mektedir. Halbuki eğitim doğru içsel-leştirilirse, düşmanın sorgu süreçlerin-de en vahşi işkencelere karşı direne-rek, ser verip ser vermeyen örnek yol-daşlarımız vardır.

Neden peşinen yenilgi kabul edili-yor? Dağda, sorguda, Avrupa'da veya zindanlarda düşmanın dayatmaları kar-şısında neden kısa zamanda pes edili-yor? Büyük militan özelliklere ulaşıldığı için mi? Parti militan çizgisi yakalandığı için mi? Elbette hayır! Bunların hiçbir-sinden sonuç çıkarılmadığı içindir. Fizi-ken devrimle yürüse de, ideolojik ve kültürel olarak düşmanı aşamadığı içindir. Yani, partiye gelmekle düşman-dan bir uzaklaşmayı başlatmış ama tümünden kurtulamamıştır. Düşman özel-likleriyle savaşmakta atıl ve başarısız kalmıştır.

Özgürleştirilmiş irade sıradan yenil-gileri kabullenemez. Tam tersine sıra-danlaştırılmış, onursal yönü deforme edilmiş toplumsal kişilik özelliklerini de-şifre ederek savaş açar ve yeni, özgür toplumsal kişilikler yaratma mücadelesi başlatır. Kendini ihanete kapattığı gibi toplumun potansiyel düşman özellikle-

riyle çatışır.

Kürt insanı, ülkesinde baskı altında tutulmuş, kimliği reddedilmiş, sömürge-ci okullarda egemen ideoloji ve kültürle biçimlendirilmiştir. Kurtuluşu egemen ulusa benzeşmekte aramış, özenti duymuş; kendi ulusal kökeninden, hal-kından utanmış, hatta nefret etmiştir. "Kurtuluşu", insan yerine konmayı ve kendisini kanıtlamayı egemene daha çok yaranmakta ve kendi kökenine kar-şı savaşmakta aramıştır. Bu özelliklerle saflara gelmiş, ulusal kurtuluş mücade-lesine belli bir katılım sağlamış ama, düşmana ilk muharebede peşinen ye-nilmiştir. Yeniden imkanlar yaratılıp şans tanındığında bile dürüstçe yakla-şmamış, saflarda düşmanla devrim ara-sında kararsızlığı yaşamıştır. Devrim-ci yan ağır basınca saflarda kalmış, düşman etkisini gösterince tereddüt et-medene kapağı atmıştır. Biçimi ne olur-sa olsun birçok itiraftarı, ajan, kontra ve korucu bu temelde ortaya çıkmıştır. Zaten işbirliğini kabul ederken kendisi-ne olan kırık-dökük saygısını da yitir-miş, her türlü kirli işe açık hale gelmiş-tir.

Parti Önderliği'nin açığa çıkarıp çö-zümlemesini yaptığı bu düşman özel-liklerden kurtulmanın yolu; partinin devrimci eğitimini içselleştirmek, kavra-yışı yükseltmek ve potansiyel düşman özellikleriyle çatıştırmaktır. Böylece yurtsever-sosyalist kişiliğin hakim ol-ması sağlanacaktır.

Parti Önderliği yaptığı tarihi çözüm-lemelerle Kürdistan devrimini yapacak militan kişiliği açığa çıkarmıştır. Şehit-lerin kararlılığında billurlaşan bu ölçü, her şart altında esas alınmalıdır.

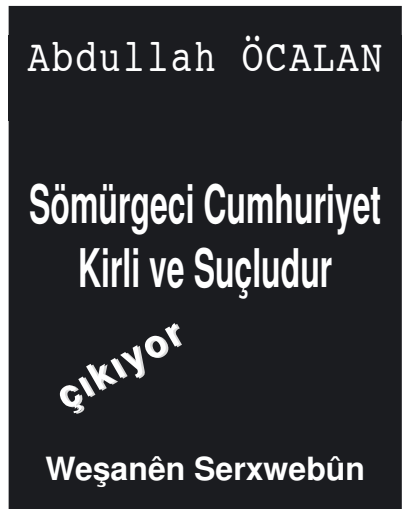
Her yurtsever, parti ve mücadele doğrularına bu ölçülerle yaklaşmalı; düşünsel ve pratik alanda ortamı bu-landıran, ilkeleri saptıran, ilişkileri ren-cide eden, resmiyet ve ciddiyete gel-

meyen, kendini mücadelenin ihtiyaçla-rına göre yetiştirmeyen, gerilikleriyle barışı yaşayan ve düşmanda ısrar edenlerle mücadele etmeli, partinin sosyalist ahlakına ulaşmayı birincil he-defi olarak görmelidir.

Düşmanın toplumsal benliğimizde yarattığı, günümüzde bir ucu kaçkınlık, diğer ucu itiraftarlık, kontralık ve korucu-lukta ifade bulan anlayışları yok etmek; bunların kalıntılarından kişiliğimizi te-mizlemek, partileşmede atılması gere-ken en önemli adımdır. Bu hastalıklar atılmadıkça özel savaş rejimine vuruş-lar etkisiz, tavırlar kararsız olacaktır. Kararsızlık, özel savaşın en çok yarar-landığı eksikliklerdir.

Parti ölçüleri dışında ölçüleri esas alan komplocu, provokatif, kendini da-yatan, ortamı bulandıran, hizip başı gi-bi hareket eden; yapıyı kendisiyle uğ-raştıran, çevre ilişkilerini derebeyi gibi kullanan, talimat ve işleyişe gelmeyen özelliklerle, parti silahını doğru tarzda kullanarak savaşalım. Tasfiyecilik ve uzlaşmacılığa aman vermeyelim. Mü-cadelenin en hassas döneminde parti içi mücadele ve eğitimi yoğunlaştırı-lım. Kazanılmak, emeğe değer vermek bundan geçiyor.

Kaçkınlık ne türden ve hangi renk-te geliyorsa gelişsin, hangi gerekçe-lerin ardına gizlenip kendini kamufle etmek istiyorsa istesin; devrimden uzaklaşan birey düşmanla yakınlaşır. Her türlü kaçkınlığı mahkum edelim. Deneylerden sonuçlar çıkaralım. Öz-gürlük yürüyüşümüzü daha yüksek bir tempo ve kararlılıkla sürdürelim. Bün-yemizde boyveren zaafarla savaşalı-m. İhanete açık özelliklerimizi iz kal-mamacasına kazıyıp atalım. Militan öncü kararlılığıyla, partinin yarattığı yeni insanın kişilik ölçülerine ulaşalım. Her türlü kaçkınlığa karşı amansızca savaşalım.

V.i.s.d.p.

Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:

Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası

Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya 5,00 A\$
Avusturya 30,00 s.
Belçika 90,00 bfr.
Danimarka 16,00 dkr
Fransa 14,00 ffr

Hollanda 4,50 hfl
İngiltere 2,00 £
İsviçre 16,00 skr
İsviçre 4,00 sfr
Norveç 16,00 nkr

PKK'lileşmek mutluluktur

"Burası güzel olanın, yiğit olanın, zafer tarzında yürüenin yeridir. Utanmazlar, başarısızlar, yiğit olmayanlar gelemeler"

Partimizin resmen kuruluşunun 17. yıldönümünü güzel, anlamlı bir günde ve büyük gelişmeler temelinde kutluyoruz. Ne mutlu ki, tarihi özgür çabalarımızla yaratmanın fırsatını yakaladık. Bu yıldönümünde tarihi, en değerli imkan ve fırsatlar temelinde kapsamlı ve umudu kadar gün be gün gerçekleşen başarılarla kendimiz için yapıyoruz.

Geçen PKK yılları büyük yıllardır.

PKK'nin kuruluşu halkımızın tarihinde, hasta insanlığın tarihinde son yılların en dikkate değer ulusal ve uluslararası gelişmesidir.

Tarih kolay yapılmaz.

Hele halkımızın tarihi gibi, tarih olmaktan başka her şeye benzeyen, lanetli, utanılmalı bir tarihin en kötüsünü yaşayan bir halk olarak bugünün anlamı üzerinde büyük durmak, büyük düşünmek ve büyük anlamak gerekiyor.

Biz bu işe bir insanlık şerefi adına başladık. Kızılca kıyamet, işkence, kan, sabır ve inat sadece ve sadece insan olmaktan ısrar etmek içindir. Ben kendimi ve bu partiyi iyi tanıyorum. Buna bağlı olarak bu büyük direniş yıllarını tanımlayabilirim. Başka türlü de halkı ve siz militanları tanımlamak, eğer insan olarak değerlendirileceksek, bunun başka yolu olduğunu söylemek mümkün değildir.

İnsan olmaktan ısrarlı olacaksınız.

İnsan olmanın temel değerlerine ters düştükten, gereklerini karşılamaktan uzak olduktan sonra geçen her an, sadece daha lanetli olmaya yüz tutmaktır. Biz buna bin kez öfke duyduk, lanet getirdik ve kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Bütün halkımız ve sizler bunu mutlaka ama mutlaka doğru anlayacaksınız. Anlamadan bu iş olmaz. Anlayıp da gereklerini yerine getirilmeden insan olmak hiç olmaz. PKK'de yaşamı ve onun dile getirilişini anlamak zorundasınız. Savaşın en büyük anlamaktır.

Yaşayacaksak savaşarak yaşamalıyız

PKK'nin yıldönümleri çok köklü dönüşüm ve büyük partileşme günleridir.

Kürdistan halkına, bütün tarih ve günün gerçekliğine hemen her gün parti öncülüğüne de büyük eleştiriler getirdim.

Yaşam böyle olmamalı.

Bu yaşamda büyük hatalar, büyük yanlışlıklar var. Çok utanılmalı bir durumu insan olarak kabul etmek lanetli bir durumdur, kötülük ve çirkinliktir. Güzel ve iyi olmayan her şeydir. Kendimi tanıdığımın beri bunun utancı, kızgınlığı, acısı, zorlukları içinde güne başladım. Yoğunlaştım ve kendime şunu kabul ettirdim: Yaşayacaksam savaşarak yaşamalıyım.

Bugünlere nasıl gelindiğini anlamıyorsunuz. Bu günler ve yıllar sizlere çok sıradan günler ve yıllar gibi geliyor. Bu yaklaşımda olanlar bilmelidirler ki, yaşayamayacaklar. Hiçbir gerekçeye sığınmadan yeniden partileşmelisiniz. Eğer insan olmaktan, ulus olmaktan, özgür olmaktan kararlılık ve ısrar varsa, kendinizi yeniden kararlaştırmayı bilmelisiniz.

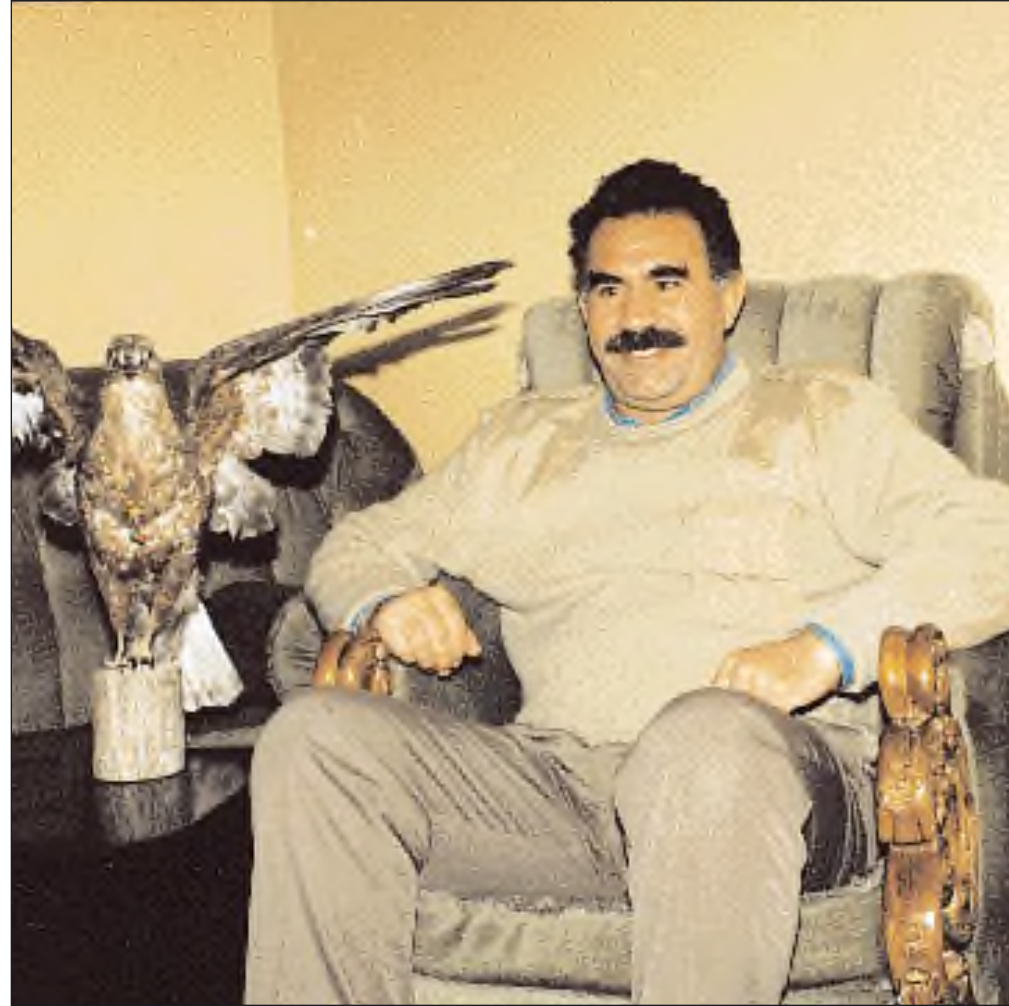
Partinin yıldönüm günleri bu anlamda bir de kararlaştırma günleridir. Partiyi tanımak kadar partileşmek ve doğru temelde kendini kararlaştırmak önemlidir. Buna şiddetle, içtiği-

niz sudan, soluduğunuz havadan daha çok ihtiyacınız var.

Böyle günler aynı zamanda şanlı, aydınlığa, sıcaklığa, güneş sıcaklığı kadar onura yakın günlerdir. Çünkü aydınlık olmadan, onur olmadan yaşam olmaz, dolayısıyla partimizin böyle anlamlı günleri onurlu, şanlı yaşam günleri oluyor. Partili olmaktan ısrarlı olanlar bu muazzam partileşme yıllarını, özellikle yıldönümlerini, iyi bir içe sindirmeleri gerekiyor.

Başka hiçbir sermayeniz yoktur, zaten değerli sermaye de parti sermayesidir.

Son yıllarda büyük çözümler geliştirme zorunluluğu duyduk. Bütün bu çözümler tıkanmış, kendisi olmaktan çıkmış, yanlışla-

"Hiçbir zaman düşman bana ulaşamadı, önümü de kesemedi. Ortadayım, karşımdayım. En zor süreçlerde de en güçlü adımları atabildim. Bunu biraz kendinize mal etmeyi bilmelisiniz."

düşmana hizmet eden, düşman için yaşayan lanetli ve hastalıklı kişiliği tedavi etmek için geliştirildi. Hiç kimse "biz geçmiş yaşamda sağlıklıydık" diye iddia edemez. Sağlıklı olduğunu iddia edene; "bu üzerindeki düşman etkisi nedir? Bu kadar vatandan, temel insanlık değerlerinden kaçış neyin nesi? En önemlisi de bu kadar yenilgili, her şeyi kaybetmiş kişilik neyin nesi?" diye sormak gerekiyor. İnsanca yaşamak kolay değildir. En başta da sizler "nedir bu halimiz" diye kendinize sormalısınız. İşte bunun için bu yılları müthiş geliştirmek istedik. Başka hiç kimse hiçbir gerekçeyle "ben böyle yaşadım başka türlü de yaşanabilir" diyemez. Diyenlerin gerçekliğini gün be gün görüyoruz: Ulusallık adına, Kürtlük adına ne mal oldukları çok açık ortadadır.

İddialı yaşam, PKK'nin gerçekleştirdiği yaşamdır. Kazandıran yaşam da partinin yaşamıdır.

Parti için büyük mücadele vermek gerektiğine baştan beri inandık. Hem de çoğunuzun

sandığı gibi boş sözlerle, bıkmış, yıpranmış bir halde değil, her gününü büyük bir savaş günü olarak ele alarak yaşadık. Parti davasına kolay ve sıradan yaklaşım olmaz. Çok büyük çabalar harcanmadan partileşme olmaz.

Söylenen söz büyük, yapılan iş büyük oldu

Partileşme geçişimizde sizlerden kaynaklanan büyük yetmezlikler sergilediniz. Sandınız ki, düzenden gelen, alışlagelen yaşam avantajdır. "Vazgeçersek kaybederiz" dediniz. Görüyorsunuz ki, asıl kaybetme, bu alışlagelen yaşamda-

duk ve hâlâ sormaya da devam ediyoruz. Bunlar sıradan sorular değil, tarihsel, en hayati yaşam sorularıdır. Bunların cevabı olmazsa yaşam, hele özgürlük hiç mi hiç olmaz.

Sormaya devam ediyoruz.

Böyle günlerde sadece karşıımızdaki düşmana değil, içimizdeki geriliğe, yetmezliğe de karşı bir intikam yeminiyle tavır koyuyorum. Bütün bu geriliklerinizi affetmeyeceğim, boyun eğmeyeceğim, uzlaşmayacağım. Çıldırırsanız da, cayır cayır yansanız da istediğiniz gibi olmayacağım. Aldatmam, aldatılmam. Ağlıyormuşsun, yorulmuşsun, tıkanmışsın, kendini çaresiz bırakmışsın, benden göreceğin tek karşılık neden ölmedin, neden bu utanmazlığı hâlâ sürdürüyorsun olacaktır. Başka hiçbir şey benden beklemeyin. Ama güzelsen, yiğitsen, sağlamsan hoşgeldin derim. Bunun dışındaki her parti ortamına gelişe "kahrolsun" derim. Git başka yerde kendini sat, başka kapı ara. Burası güzel olanın, yiğit olanın, zafer tarzında yürüenin yeridir. Utanmazlar, başarısızlar, yiğit olmayanlar gelemeler. İşte bir PKK militanının tanımı budur. Bunu her zamankinden daha fazla anlayarak partili oluyorsunuz. Bu değerlendirmelerim aynı zamanda halkımız için de geçerlidir. Beni, bu partiyi kabul eden Kürdistan halkı, güzel olmayı da bilmelidir. Yine halkımız korkunç çirkinliklerden sıyrılmayı bilirse PKK halkıdır. Sonuna kadar savaşır ve halk savaşının gereklerini yerine getirirse kabulümüz olan bir halktır. İnsanlık da bizi böyle tanır.

PKK içinde hiç kimse yanlış hesapla, "boyun eğdiririz, kullanırız, kendimizi yaşatırız" diyemez, bunlar boş hesaplardır.

Dostlar, PKK'de insanlık, güzellik, yiğitlik, hak, adalet bulabilirler. Ama asla boyuneğme, teslimiyete getirme, entrikalarla, ucuz uzlaşma yöntemleriyle elde etme, zorbalıkla da caydırmayı bulamazlar, uygulayamazlar. Bunu dost-düşman, bütün insanlık böyle bilmelidir.

Düşman bir kirli savaştır dayatmış götürmek istiyor. TC biçiminde bugün karşıımızda lanetli, barbar bir gerçek durmaktadır. Egemen sömürücü sınıf geçişi, çağımızın insanlık geçişiyle, hatta onun savaş geçişiyle bağdaşmayan her türlü yöntemi ulusumuza karşı fütursuzca denemektedir. Gerektiğinde Türkiye'yi de satarak, sözümona "bir çakıl taşıyı vermem" diyen ama, bütün Türkiye'yi dünyaya peşkeş çekip satarak bizimle hesaplaşmayı, kirli savaş en ilkel yaratıcılara özgü bir biçimde, inatla sürdürmek istiyor. TC bir türlü insanlık yoluna gelmiyor, hatta savaş kurallarının gereklerine göre geçişi, ulusumuzu tanımak istemiyor. Ortaçağlara özgü, hatta ilkel barbarlık dönemine özgü yöntemlerde ısrar ediyor. Sadece "hata yapıyor, şovenisttir" demekle de yetinemeyiz. Adeta çıldırmıştır. Bu aynı zamanda bin yılların lanetli bir tarihinin karşıımızda açığa çıkmasıdır. Sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti'nin tarih içinde bir cellatlık rolü vardır; bu tarihte halklar katledilmiş, kültürler, güzellik, üretim, siyaset ve din katledilmiştir. Bu kirli savaşçılar için bütün insanlık bugün "olamaz, nasıl böyle bir savaşta ısrar ediyorlar" diyor. Anlaşılmaz gibi görünüyor. Ama tarih eşelenirse göreceğiz ki, onun sadece bir gerçekliğini ifade ediyorlar. Biz kendimiz için; "anlayamıyoruz" dedik. Çünkü TC'nin bu kirli geçişi yüzünden anlayamıyoruz. Asıl anlamamanın, insan olmayı bilememenin, bırakın çağdaş insanlığı, ilk insanın da nasıl gelişme yoluna girdiğini bilememenin nedeni canavarca, in-

Devamı 10. sayfada